Inspirate de
cel mai îndrăzneț serial TV
al anilor '90!

DOSARELE X

Serie creată de
Chris Carter

RUINELE

KEVIN J. ANDERSON

KEVIN J. ANDERSON

RUINELE

Pe baza personajelor create de Chris Carter

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA PETREA

Ediţia I

KEVIN J. ANDERSON The X- Files - Ruins

RAO International Publishing Company

Decembrie 1996

„Aguilar își ridică privirile zbierând — dar prea încet și prea târziu.

Colţii sclipiră ca nişte pumnale lungi, ascuţite. Apăru o gură mare şi înfometată. Solzii cu pene se răspândiră ca o coroană în jurul plăcilor osoase, sclipitoare ca un metal preţios. Monstrul se mişcă rapid, cu viteza fulgerului.

Aguilar căzu sub greutatea animalului. Reptila se încolăci în jurul lui, strângându-l ca nişte cabluri de oţel.

— Dumnezeule, murmură Scully.

Mexicanul urlă de durere şi groază. Puşca îi alunecă din mână. Se zbătea în strânsoarea de fier a şarpelui cu pene. Sângele îi ţâşni pe gură.

Oasele îi trosneau ca lemnul uscat. Apoi monstrul uriaş dispăru în tufiş, târându-şi victima după el.“

Lui Cristopher Shelling, editorul meu, care și-a păstrat întotdeauna simțul umorului, chiar și când a avut de-a face cu un autor!

MULŢUMIRI

Această carte n-ar fi putut exista fără ajutorul, devotamentul şi flexibilitatea oamenilor implicaţi în serialul *Dosarele X* de la Fox Television — Chris Carter, Mary Astadourian, Frank Spotnitz, Jennifer Sebree, Debbie Lutzky şi Cindy Irwin, precum şi al celor de la Editura Harper Prism - John Silbersack și Caitlin Deinard Blasdell.

Lil Mitchell mi-a transcris dictarea într-un timp record. Kristine Kathryn Rusch şi Dean Wesley Smith mi-au pus la dispoziţie casa lor în timpul celei mai cumplite furtuni din ultimii zece ani, ca să reuşesc să mă încadrez în termenele de predare destul de strânse (cu sau fără curent electric!). Paula Vitares mi-a împărtăşit valoroasele ei cunoştinţe de limbă spaniolă, deşi sunt convins că tot am strecurat câteva greşeli. Debbie Gramlich şi Chris Fusco mi-au furnizat materialul informațional atât de necesar. Iar soţia mea, Rebecca Moesta, mi-a dăruit dragostea şi ajutorul ei, deşi era la fel de ocupată ca mine cu scrisul.

UNU

Ruinele Xitaclan, Yucatán, Mexic
Vineri, 5.45 p.m.

Chiar şi după zile întregi de săpături, de-abia reuşiseră să dea de suprafaţa străvechiului oraş. Dar Cassandra Rubicon văzuse deja destul ca să-şi dea seama că ruinele deţineau secrete inimaginabile despre naşterea imperiului Maya.

în extremitatea vestică a Yucatánului, unde platoul de calcar se răsfrângea peste munţii vulcanici şi jungla aburindă, oraşul pierdut fusese ascuns de natură de mai bine de o mie de ani. Nativii numiseră locul Xitaclan şi vorbeau despre el cu respect şi teamă.

Cassandra pronunţă cuvântul de mai multe ori. Îi evoca imagini stranii. Sacrificii străvechi, splendoare, preoţi sângeroşi, împodobiţi cu ornamente din jad şi pene verzi de quetzal se desfăşurau în faţa ochilor ei. *Xitaclan*.

După-amiază, târziu, doar ea mai rămase în Piramida lui Kukulkan, cu lanterna în mână, explorând tot mai adânc. Locul acesta era plin de secrete. În aerul amar, calcaros, simţea gustul misterelor care aşteptau să fie descoperite.

Luminând înaintea ei, Cassandra îşi trecu mâna prăfuită prin părul ud de transpiraţie, de culoarea scorţişoarei — da, de culoarea scoarţei arborelui de scorţişoară, proaspăt desprinsă de pe trunchi, aşa cum susţinea întotdeauna tatăl ei, nu a condimentului cu acelaşi nume care se găsea la magazin. Ochii ei erau verzi-căprui, ca minereul bogat în cupru.

Afară, colegii ei din expediţia Universităţii din California se ocupau de excavaţiile externe, schiţând contururile oraşului, cu piaţa de ceremonii, templele şi obeliscurile monolitice de calcar, având sculptate imaginile cumplite ale unor şerpi mitici, cu pene. Descoperiseră o arenă năpădită de viţă, unde străvechii mayaşi practicau un sport sângeros în care învinşii — sau câştigătorii, conform unor interpretări istorice — erau sacrificaţi zeilor.

O comoară arheologică nesecată, Xitaclan punea la dispoziţie prea multe ruine, chiar şi pentru o echipă puternic sponsorizată, pentru a putea fi explorate în mai puţin de un an. Dar Cassandra şi cei patru tineri colegi ai ei îşi dădeau silinţa, atât cât le permitea modesta finanţare a universităţii lor.

Numeroase stele[1] acoperite de muşchi se înălţau în puncte astronomice strategice în toată jungla, în timp ce altele se prăbuşiseră. Însă toate conţineau glipte[2] bogate şi interesante. Christopher Porte, epigrafistul echipei lor, era deosebit de încântat; încerca să le traducă, transcriindu-le într-un carnet cu coperţi roase, pe care-l purta tot timpul la el.

Dar cea mai reprezentativă piesă din Xitaclan era superba Piramidă în trepte a lui Kukulkan, care domina centrul oraşului. Deşi năpădită de buruieni, se păstrase destul de bine. Arhitectura ei rivaliza cu marii ziguraţi[3] de la Chichén Itzá, Tikal şi Teotihuacán — dar fusese neatinsă. Superstiţiile localnicilor o protejaseră de ochi iscoditori. Până acum.

Peste cea mai înaltă platformă a piramidei se ridica „Templul Şarpelui cu Pene", o construcţie cu numeroase coloane, cu sculpturi uluitoare şi frize ornamentale, care înfăţişau calendare, mituri şi o întreagă istorie. Cassandra fusese cea care botezase acest templu, după ce observase densitatea motivelor care-l reprezentau pe înţeleptul zeu Kukulkan şi reptilele sale cu pene, pe post de însoţitori sau păzitori — un simbol obişnuit al puterii în mitologia maya. Basoreliefurile dantelate confereau un farmec deosebit legendelor despre Quetzalcoatl/Kukulkan, create de primii locuitori ai Americii Centrale.

Echipa ei descoperise de asemenea, în spatele piramidei, o ciudată cavitate adâncă, o scobitură naturală din calcar, plină cu o apă neagră, uleioasă. Cassandra bănuia că în adâncurile ei se ascundeau multe obiecte de cult, relicve şi, mai mult ca sigur, oasele victimelor sacrificate. Astfel de pereţi calcaroşi, numiţi cenotafuri[4], erau des întâlniţi în oraşele mayaşe din Yucatán — dar acesta, descoperit la Xitaclan, nu fusese prădat niciodată de căutătorii de comori sau explorat de arheologi.

Echipa ei spera să folosească echipamentul de scafandru într-o săptămână. Atunci, va coborî personal în adâncuri — dar acum trebuiau să finalizeze activitatea de catalogare începută. Muncă şi descoperiri uluitoare din belşug — dar prea puţin timp şi prea puţini bani.

Deocamdată, se concentră asupra explorării interiorului piramidei.

Dacă echipa ei nu reuşea să obţină nişte rezultate impresionante de la

---

[1] Mic monument comemorativ, monolit din piatră (n.t.).

[2] Gravuri, sculpturi, hieroglife dăltuite în piatră (n.t.).

[3] Zigurat — edificiu de forma unei piramide în trepte pe a cărui ultimă platformă se află un templu (n.t.).

[4] Cenotaf — monument ridicat în memoria unei persoane decedate într-un loc necunoscut sau înmormântată în altă parte (n.t.).

bun început, altcineva din comunitatea arheologică va organiza fără îndoială o expediţie mai mare, mai bine finanţată şi cu un echipament superior. Iar munca ei va fi pusă în umbră.

Muncitorii băştinaşi aleşi de ghidul localnic al echipei sale — Fernando Victorio Aguilar, un aventurier autodidact şi „descurcăreţ" — trudiseră câteva zile. Tăiaseră vegetaţia abundentă, copacii de mahon şi ceiba, defrişaseră ferigile cu macetele lor şi scoseseră din rădăcini plantele căţărătoare, încercând să îndepărteze giulgiul aruncat de timp şi natură peste Xitaclan.

Dar, de îndată ce văzuseră sculpturile înfăţişând şerpii cu pene, se retrăseseră îngroziţi. Îşi şoptiseră temători unul altuia şi refuzaseră să se mai apropie de şantierul arheologic sau să ajute la defrişarea ruinelor, chiar şi când Cassandra le oferise, din puţinul pe care-l avea la dispoziţie, să le plătească mai mult. În cele din urmă, o luaseră la goană, cu Aguilar cu tot, abandonându-i pe americani în mijlocul junglei.

Cassandra respectase întotdeauna tradiţiile şi credinţele localnicilor, dar acum era atât de entuziasmată de aceste descoperiri, încât se enervase peste măsură.

Arheologii îşi continuară singuri munca. Aveau provizii pentru o săptămână şi o staţie de emisie ca să ceară ajutor în caz de nevoie. Deocamdată, ea şi ceilalţi patru colegi se bucurau de singurătate.

Azi, Kelly Rowan, cel de-al doilea arheolog al echipei (şi, de curând, bărbatul cu care împărţea cortul), îşi petrecea ultimele ore ale amurgului afară, pe treptele piramidei, studiind hieroglifele maya. Christopher Porte se aplecase lângă el, cu carneţelul lui zdrenţuit, încercând entuziasmat să traducă gliptele cizelate, în timp ce Kelly îndepărta mizeria cu nişte pensule şi unelte fine.

Cait Barron, istoricul şi fotograful echipei, profita de lumina după-amiezei târzii, lucrând la una din acuarelele ei. Tăcută şi profesionistă, Cait îşi vedea de treabă metodic şi eficient. Făcea fotografii pentru arhivă, dar, de îndată ce termina, prefera să recreeze spiritul locului prin tablourile ei.

Se încetăţenise de mult tradiţia ca exploratorii Yucatánului să prindă detaliul pe care-l vedeau cu propriii lor ochi, să redea ceva în plus faţă de simplele fotografii bidimensionale. Până acum, Cait umpluse trei mape cu picturi frumoase, care evocau istoria maya; dipticuri[5] cu imagini-pereche ale ruinelor, aşa cum apăreau acum şi cum îşi imagina că arătase oraşul în

---

[5] Tablou din două panouri (n.t.).

epoca lui de glorie.

În timp ce munca tăcută, dar conştiincioasă, a echipei continua neabătut afară, zgomotele junglei se amplificau o dată cu venirea serii. Vietăţile zilei se adăposteau de întuneric, în timp ce prădătorii nocturni se trezeau şi începeau să-şi caute hrana. Muşte înţepătoare care zburau în roiuri dese ziua se retrăgeau la culcare, pe când ţânţarii, însetaţi de sânge în aerul răcoros al înserării, se năpusteau ca nişte nori întunecaţi.

Dar, înăuntrul Piramidei lui Kukulkan, umbrele umede nu purtau amprenta timpului. Cassandra îşi continua explorările.

După ce ea şi Kelly lucraseră împreună să deschidă uşa exterioară, străduindu-se să nu strice zidăria sau sculpturile în piatră, Cassandra îşi petrecuse mare parte din timp înotând prin molozul dinăuntru, pătrunzând cu prudenţă tot mai adânc, orientându-se la fiecare încrucişare de drumuri. Zile în şir colindase încăperile şi sălile piramidei, schiţând coridoarele întortocheate din imensa structură de piatră, care alcătuiau un labirint uluitor.

Îşi petrecuse din nou după-amiaza înăuntru, ieşind doar pentru câteva clipe ca să-i verifice pe Kelly şi Christopher, care lucrau la descifrarea hieroglifelor de pe trepte, şi pe John Forbin, arhitectul şi inginerul care studia celelalte structuri pe jumătate prăbuşite. Peregrinările sale îl duseseră departe în junglă, unde marcase poziţia ruinelor pe harta topografică mototolită, aflată în permanenţă la el. Inginer de formaţie, John n-avea pic de imaginaţie în denumirea descoperirilor sale. Se limita la simple demarcaţii numerice — Templul XI sau Stela 17.

Cassandra se uită la ceasul-busolă şi înaintă în labirint cu lanterna îndreptată în faţă, ca o armă. Fasciculul rece de lumină descoperea blocurile cioplite de calcar şi grinzile de susţinere. Ori de câte ori mişca lanterna, umbrele săreau dinaintea ei, colţuroase şi exagerate. Păşea prudent, adulmecând aerul cu miros de mucegai. Ceva întunecat se ascunsese într-o crăpătură lată în zid.

Cassandra avea un radiocasetofon miniatural în mână şi o foaie de hârtie pe care îşi schiţa drumul. Până acum, majoritatea tunelelor pe care le explorase se dovediseră fundături, construite pentru a deruta turiştii… sau poate că erau încăperi impenetrabile, pline cu comori. Sau, şi mai palpitant pentru un arheolog, ar fi putut reprezenta o criptă de îngropăciune ori locuri de depozitare a scrierilor antice.

Dacă echipa ei ar găsi un Codice maya intact, una din acele glorioase cărţi

ilustrate, scrise pe hârtie din scoarţă de dud, ar contribui în mod însemnat la lărgirea cunoştinţelor despre imperiile din America Centrală. Nu existau decât patru Codice maya. Celelalte fuseseră distruse în mare parte de misionarii spanioli exagerat de zeloşi, dornici să zdrobească orice credinţă păgână. Deşi Xitaclan fusese abandonat cu mult înainte de sosirea conchistadorilor în Lumea Nouă.

Acum Cassandra era plină de praf pe cap şi pe faţă. Braţele şi picioarele îi amorţiseră după atâtea nopţi în care dormise chinuit, în cort, iar pielea se inflamase de la ciupiturile miilor de insecte. Trecuse prea mult timp de când nu mai băuse ceva rece şi nu făcuse un duş cald.

Dar minunile pe care le descoperise meritau toate aceste sacrificii. *Arheologia nu este pentru nevolnici,* îşi zise ea.

Tatăl ei îi spunea mereu că era prea frumoasă ca să se irosească în pânzele de păianjen ale civilizaţiilor antice, dar nu-l luase în seamă. Ah, tatăl ei era o mare figură. Faima lui de arheolog o făcuse să îmbrăţişeze această meserie. Marele Vladimir Rubicon era o autoritate în ceea ce-i priveşte pe băştinaşii americani, mai ales civilizaţia anasazi, deşi îşi începuse cariera studiind cultura maya.

Cassandra voia să se remarce prin ceva deosebit, nu doar să continue munca tatălui ei. La început, fusese pasionată de geologie: analizase compoziţia subsolului junglelor din America Centrală. Dar, pe măsură ce îşi continuase studiile, constatase că ştia la fel de multe despre străvechea civilizaţie maya ca şi Kelly, expertul arheolog autoproclamat al echipei.

Alcătuiseră amândoi o echipă imbatabilă, reuşind să convingă Consiliul de Conducere al Universităţii San Diego să le finanţeze modesta expediţie în Mexic. Echipa urma să fie alcătuită numai din studenţi dornici să se afirme şi să aibă dreptul de a publica cercetări fascinante, în schimb, tinerii trebuiau să se mulţumească doar cu o plată derizorie. Aceasta era soarta cercetătorilor universitari de pretutindeni.

Din fericire, avuseseră norocul să primească în plus ajutorul financiar al universităţii din statul Quintana Roo, unde se aflau ruinele de la Xitaclan. Cu banii mexicanilor, Cassandra achiziţionase echipament de scafandru, angajase muncitori băştinaşi şi îl plătise pe Victor Aguilar… deşi nu prea meritase, îşi spusese ea furioasă.

Până acum, expediţia lor fusese un adevărat succes şi aveau toate şansele să intre în istoria arheologiei.

Cassandra îşi croi drum mai adânc în templu, înregistrând descrierea

coridorului pe care-l străbătea. Pipăia cu degetele blocurile de piatră, scoţând exclamaţii de uimire sau murmurând, impresionată de ceea ce vedea. Minunatele construcţii străjuite de alte structuri exterioare din interiorul piramidei îi aminteau de o păpuşă rusească.

Deodată, la lumina lanternei, observă că pereţii interiori din stânga aveau altă culoare şi îşi dădu seama, entuziasmată, că descoperise templul interior. Era probabil structura originală pe ale cărei fundaţii se înălţase Piramida lui Kukulkan.

Străvechii maya construiseră adeseori temple mai impresionante peste vechile ruine, deoarece considerau că, în anumite locuri, magia se aduna o dată cu trecerea timpului. Superbul centru de ceremonii din Xitaclan fusese locul ritualurilor din această localitate. Centrul religios izolat, ridicat demult în adâncul junglei, devenise în cele din urmă un adevărat magnet pentru imperiul maya.

Până când oamenii îl abandonaseră brusc şi misterios… lăsându-l să fie descoperit de ea, peste secole.

Încercând să vorbească încet, stăpânit, Cassandra îşi apropie casetofonul de buze.

— Aici blocurile de piatră sunt mai netede şi tăiate cu mai multă grijă. Au un luciu asemănător lacului, ca şi cum ar fi fost transformate în sticlă din cauza unei călduri intense.

Se opri zâmbind când îşi dădu seama că studiase piatra cu ochiul geologului, nu din perspectiva unui arheolog.

Pipăi suprafaţa şi continuă să-şi înregistreze impresiile, entuziasmată.

— În mod normal, m-aş fi aşteptat să văd fragmente de tencuială sau structură, folosite de mayaşi pentru decorarea templelor — dar nu există nici urmă de vopsea sau sculptură. Pereţii sunt netezi.

Cassandra pătrunse în perimetrul interior. Aerul devenea din ce în ce mai stătut; nu intrase niciun firicel de curent pe parcursul secolelor. Strănută şi ecoul sunetului se propagă exploziv în catacombe. O ploaie fină de praf se scutură din tavan; spera că străvechile grinzi de susţinere erau suficient de solide.

— Acestea sunt rămăşiţele primului templu, zise ea, structura internă care a fost odată inima Xitaclanului, prima construcţie din acest loc.

Foarte entuziasmată, Cassandra urmă spirala, plimbându-şi degetele pe suprafaţa rece şi alunecoasă a pietrei. Înaintă pe lângă un alt zid — care era de fapt cel mai vechi — întrebându-se ce secrete ascundea centrul

construcţiei.

Din toate dovezile pe care le descoperise, reieşea că gloria Xitaclanului nu însemna doar o simplă construcţie, în trepte, din piatră. Poveştile despre legendarul oraş se implantaseră atât de adânc în psihicul băştinaşilor, încât localnicii mai vorbeau şi acum despre blestemul şi spiritele care bântuiau acest loc. Se spunea, de asemenea, că mulţi oameni dispăruseră în zona aceea, dar Cassandra punea totul pe seama mitologiei locale.

Ce îi determinase oare pe străvechii mayaşi să-şi aşeze centrul religios aici, în plină junglă, fără drumuri de acces, râuri, mine de cupru sau aur? De ce aici?

Coridorul din fata ei era blocat de moloz. Dar Cassandra simţea cum îi pompează adrenalina în vene. Acum, când ajunsese în centrul piramidei, trebuia să vadă ce se afla mai departe. Poate că era gata să facă o mare descoperire — dar pentru asta trebuia să meargă până la capăt.

Băgându-şi casetofonul în buzunar şi harta în cămaşă, puse lanterna jos şi dădu la o parte cărămizile de calcar din vârful grămezii. Nu-i păsa de norii de praf care se ridicaseră. Doar nu era prima oară când se murdărea.

După ce îndepărtă molozul cu mâinile goale, Cassandra reuşi să se strecoare. Luă lanterna şi, lovindu-se cu capul de tavan, ajunse târâş într-un nou coridor, care cobora abrupt.

Încăperea care se profila dinaintea ei părea mult mai mare decât numeroasele alcovuri pe care le întâlnise până atunci în piramidă şi era destul de spaţioasă ca să adăpostească zeci de oameni. Văzu un puţ curbat, care se adâncea tot mai mult. Lumină noua cameră cu lanterna şi fu cât pe ce s-o scape din mână. Nu mai întâlnise aşa ceva.

Fasciculul alb al Cassandrei se reflecta în pereţii acoperiţi cu plăci metalice, copite, grinzi curbate şi panouri cristaline. Chiar şi după ce mişcă lanterna, luminând în altă parte, interiorul proaspăt descoperit continuă să sclipească ciudat, fantomatic.

Din câte ştia despre istoria şi cultura antică, aceste accesorii bizare n-ar fi avut ce căuta aici. Mayaşii nu prelucraseră metalul decât pentru a-şi satisface nevoile stricte. Dar în locul acesta întâlneai adevărate capodopere, comparabile cu cele create în epoca modernă. Era un aliaj neobişnuit, imposibil de obţinut fără o tehnologie superioară, care nu semăna nici pe departe cu aurul crud şi bronzul folosit de străvechii mayaşi.

Uimită, încremeni în loc timp de câteva clipe. Stătea cu faţa în jos, într-o deschizătură potrivită pentru un bursuc. Scoase casetofonul, răsucindu-se

în aşa fel încât să ţină lanterna într-o mână şi casetofonul în alta, şi apăsă pe butonul ÎNREGISTRARE.

— Este uimitor, zise ea, oprindu-se apoi, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. Văd un metal de consistenţa argintului, deşi nu este argint. Sclipeşte ca aluminiul sau platina. Dar este imposibil, pentru că străvechea cultură maya nu a avut acces la aceste metale.

Cassandra îşi amintea că citise despre nişte obiecte din piramidele egiptene care sclipiseră ca orice lucru nou, deși erau vechi de mii de ani. Dar, de îndată ce fuseseră expuse poluării epocii postindustriale, se înnegriseră şi se deterioraseră în câteva săptămâni.

— Atenţie — această încăpere trebuie explorată cu maximă prudenţă, zise ea. Se pare că este o descoperire de excepţie.

Îşi dorea cu disperare să coboare înăuntru, dar glasul raţiunii îi şoptea să se abţină.

— Am hotărât să nu pătrund deocamdată în încăpere, continuă ea, încercând să-și ascundă dezamăgirea din glas. Nu trebuie tulburat nimic până nu este prezentă toată echipa. Am nevoie de ajutor și aş vrea să aud părerile lor în privinţa unor anumite probleme discutabile. Mă întorc după Kelly și John. O să îndepărtăm molozul şi o să întărim coridorul cu grinzi. Cait va fotografia obiectele înainte să coboare cineva înăuntru.

După o pauză îndelungată, vorbi din nou:

— Aş vrea să consemnez că, după părerea mea… am dat lovitura!

Apoi închise casetofonul şi înghiţi în sec. După ce se târî afară, încercă inutil să se scuture de praf. O porni prin labirintul şerpuitor spre ieşire, inspirând adânc, ca să se calmeze. Se gândea la bătrânul ei tată şi îşi imagina ce mândru ar fi să-şi vadă fiica. Descoperirea ei depășea apogeul realizărilor sale.

Merse mai repede. Paşii ei răsunau pe coridoarele de piatră. Când se apropie de ieşire, razele soarelui îi sclipiră în ochi ca luminile unui tren ieşit din tunel. Alergă veselă, strigând:

— Hei, Kelly! Am descoperit ceva. Adună repede echipa. N-o să-ţi vină să crezi.

Dar nu-i răspunse nimeni. Se opri clipind şi se uită în jur, sprijinindu-se de uşa piramidei.

Ruinele păreau abandonate. Nu se auzea decât murmurul junglei. Se uită spre vârful ziguratului, aşteptându-se să zărească un grup de studenţi aplecaţi asupra hieroglifelor de pe trepte… dar piramida era pustie.

Se întunecase şi acum, la îngemănarea zilei cu noaptea, era din ce în ce mai greu să distingi ceva. Soarele care cobora la asfinţit lumina vârfurile copacilor într-o sclipire portocalie.

Cassandra era singură.

— Kelly, John, Christopher, Cait! Unde sunteţi?

Ferindu-și ochii, se uită în locul unde Cait își ridicase şevaletul pentru acuarele. Însă acum îl văzu trântit la pământ. Cassandra distinse clar o urmă de borcan pe o acuarelă.

Agitată, se întoarse spre treptele exterioare ale ziguratului. Christopher şi Kelly curăţaseră cu multă trudă hieroglifele dăltuite în piatră şi le schiţaseră pe hârtie, traducând cronica istoriei mitice a Xitaclanului.

Nu era nici Kelly, nici Christopher… absolut nimeni.

Dincolo de piaţetă, în perimetrul unde John Forbin studiase ruinele prăbușite ale unui templu mai mic, zări lada lui de scule, ţăruşii mici de lemn şi panglicile colorate care demarcau locul, dar nici urmă de el.

— Hei! Kelly? Să ştiţi că este o glumă foarte proastă! strigă ea.

Se încordase. Se simţea izolată, dominată de vegetaţia din jur. Cum putea această junglă feroce să fie atât de tăcută?

— Hei!

Auzi o mişcare — un zgomot de paşi care veneau din direcţia cenotafului unde se făceau sacrificii; oftă uşurată. Iată unde erau prietenii ei.

Dar apărură siluetele întunecate ale unor oameni ciudaţi — care nu semănau nici pe departe cu membrii echipei sale. De-abia le distingea trăsăturile în lumina amurgului, dar văzu că erau înarmaţi. Cu puşti.

Bărbaţii își îndreptară armele spre ea.

Unul din ei vorbi într-o engleză cu un pronunţat accent spaniol.

— Veniţi cu noi, *señorita*.

— Cine sunteți? îi întrebă Cassandra.

Era prea entuziasmată de descoperirea ei ca să fie prudentă. Apucă lanterna ca pe o bilă.

— Unde este echipa mea? Suntem cetăţeni americani. Cum îndrăzniţi…

Unul din bărbaţi ridică puşca şi trase. Glontele ricoşă într-un bloc de piatră al piramidei, la nici zece centimetri de faţa ei. Fragmentele ascuţite de piatră îi zdreliră obrazul.

Cassandra scoase un strigăt şi se refugie în bezna străvechiului templu. Alergă de-a lungul tunelului nesfârşit. Afară răsunau strigăte furioase în spaniolă.

Îi zvâcnea capul, dar nu-şi irosi energia ca să se întrebe cine erau oamenii aceia şi ce doreau. Nu îndrăznea să se gândească. Ce făcuseră cu Cait, John, Christopher… şi Kelly. O să vadă mai târziu — dacă supravieţuia.

Se uită în urma ei. Bărbaţii de-abia se distingeau lângă templu. Îi văzu în uşă, certându-se. Se îmbrânceau, ridicau pumnii ameninţător. Strigau din nou în spaniolă.

Cassandra dădu colţul. Raza lanternei lumina înaintea ei. Uitase s-o stingă când ieşise din piramidă. Poate că străinii ucigaşi nu aveau cu ce să-şi lumineze drumul şi se vor ghida după raza ei reflectată pe pereţii de piatră. Stinse lanterna şi o porni înainte, orbeşte.

Răsunară împuşcături în urma ei. Gloanţele ricoşau de-a lungul zidurilor piramidei, ţiuind ameninţător. Oricât de prost ar fi ţintit, putea oricând s-o nimerească un glonţ rătăcit.

Nu avea de ales. Trebuia să alerge mai departe de-a lungul coridoarelor labirintului, adâncindu-se în interiorul proaspăt explorat al piramidei. Încă un colţ şi încă unul. Aprinse lanterna, deşi îşi auzea urmăritorii bâjbâind în urma ei. Porni spre ieşire. Văzu sclipirea unor lumini portocalii pe ziduri. Probabil că îşi luminau drumul cu chibrituri şi brichete.

Acum Cassandra era în avantaj. Nu intrase prima oară aici, avea lanternă şi ştia încotro se ducea: spre centrul piramidei.

Însă de acolo nu mai avea unde s-o ia.

Cu cât se adâncea mai mult în piramidă, cu atât era mai periculos. Trebuia să se gândească, să-i păcălească pe aceşti oameni, indiferent cine erau. Uşor de spus!

Scoase casetofonul şi derulă caseta, în speranţa că indicaţiile ei dictate cu sufletul la gură o s-o ajute să se orienteze spre încăperea ciudată, care rămăsese ascunsă secole întregi. Poate că o să se ascundă acolo până când bărbaţii vor renunţa s-o caute.

Exact. Nimic mai simplu!

Străinii puteau să pună un paznic la ieşire şi să revină cu întăriri. O s-o caute până o încolţeau în străvechea ruină. Sau o s-o aştepte până când va ieşi singură peste câteva zile, înnebunită de foame şi de sete.

N-avea rost să se gândească la aşa ceva. Deocamdată nu trebuia decât să scape de ei. Înaintă mai departe.

Deschise casetofonul ca să asculte instrucţiunile. Dar nu auzi decât un fâşâit. Cineva îi ştersese caseta!

— Fir-ar să fie! gemu ea.

Adăugă încă un amănunt pe lista lucrurilor de neînţeles, la care nu se putea gândi pe moment. Oricum, reţinuse drumul şi nu avea nevoie de ajutorul casetei.

Trebuia să se descurce singură.

Coridoarele piramidei exterioare şerpuiau în pantă, presărate cu blocuri din calcar şi moloz. Se împiedică şi îşi juli mâinile de pereţii aspri, dar se opri. Auzi o altă împuşcătură. De ce îşi iroseau muniţia? N-aveau cum s-o vadă. Poate că îi inducea în eroare ecoul propriilor paşi. Oamenii speriaţi şi înarmaţi alcătuiau cea mai periculoasă combinaţie.

În cele din urmă, Cassandra găsi zidurile netede şi sticloase ale templului interior şi îşi dădu seama că ajunsese la destinaţie. Deşi nu ştia ce avea să facă de aici înainte.

Luminând cu lanterna, văzu mica deschizătură destupată de curând. Semăna cu o rană deschisă.

Nu. Era o trapă de scăpare.

Scrâşnind din dinţi, cu respiraţia întretăiată, Cassandra se târî pe mormanul de moloz şi se strecură în gaură ca un şarpe. Înainte i se păruse prea îngustă, dar acum frica o împingea înainte. Pietrele îi răneau coatele şi umerii, dar nu-i păsa.

În cele din urmă, reuşi să ajungă în încăperea izolată. Paşii ei răsunau pe podea — o podea metalică!

Coridoarele se cufundaseră din nou în tăcere.

Lanterna ei dezvăluia suprafeţe lustruite, curbe, şi sfere de o perfecţiune geometrică deosebită, care depăşea cu mult posibilităţile mayaşilor. Lumina clipi, ca şi cum bateriile ar fi fost aproape terminate.

Altă rafală de gloanţe răsună în labirintul şerpuitor separat de ea de zidurile din piatră, urmată de strigăte. Păreau că vin de aproape, deşi era greu de spus, din cauza ecoului.

În camera ciudată, Cassandra se afla pe un teritoriu complet neexplorat. Se năpusti în coridorul care cobora în spirală spre centrul piramidei. Tunelul adânc părea să se afunde în pământ. Fără să se gândească, plonjă înăuntru, îndepărtându-se de urmăritorii ei.

Deodată, o cuprinse speranţa. Se întrebă dacă acest tunel nu ducea cumva la o ieşire necunoscută, aflată poate sub zidul panosului[6] de calcar. Poate că va reuşi să scape!

O împuşcătură stridentă răsună în spate. Cassandra ştia că oamenii

---

[6] Termen geologic, sinonim cu canal (n.t.).

fantomatici nu puteau fi aproape. Logica îi spunea că-i lăsase mult în urmă, în culoarele întortocheate, dar frica o mâna de la spate… până când tunelul se deschise într-o grotă a minunilor.

Panourile de sticlă de pe pereţi reflectau sferele din cristal, formele sclipitoare, fâşiile de metal aşezate cu o precizie geometrică peste blocurile de calcar. Dar Cassandra nu avu timp să le admire, pentru că lanterna se stinse, ca şi cum ceva i-ar fi descărcat bateriile, la fel cum îi ștersese şi caseta.

Cassandra înghiţi în sec. Se simţea pierdută. Claustrofobia începea să-şi facă efectul. Se clătină înainte, cu braţele întinse. Mâinile ei nerăbdătoare găsiră o deschidere şi tânăra se avântă mai departe, sperând să dea de lumină.

O învălui o sclipire orbitoare şi Cassandra văzu imediat că ajunsese într-o cameră izolată, de mărimea unui dulap… sau a unui sicriu. O lumină stridentă se revărsa din pereţii netezi, sticloşi.

Se întrebă prea târziu dacă n-ar fi fost mai bine să se lase în seama bărbaţilor înarmaţi.

Lumina rece şi îngheţată o învălui ca un lichid paralizant — şi toate gândurile ei încremeniră.

DOI

Sediul FBI, Washington, D.C.
Marţi, 9.14 a.m.

De fiecare dată când agentul Dana Scully se aventura în măruntaiele sediului central al FBI-ului ca să-l vadă pe partenerul ei, Fox Mulder, avea sentimentul că făcea ceva ilicit — sau, în orice caz, neînţelept.

Îşi amintea când pătrunsese prima oară aici, în sanctuarul personal al lui Mulder, un tânăr agent de teren, însărcinat în mod inexplicabil să se ocupe de Dosarele X.

— Aici nu găseşti decât oile negre ale FBI-ului, îi spusese el în loc să se prezinte.

Pe atunci, agentul Mulder credea că ea era spioana şefilor care dezaprobau interesul său exagerat faţă de fenomenele inexplicabile.

Acum, după o colaborare de trei ani, Scully şi Mulder investigaseră deja zeci de cazuri şi se ajutaseră reciproc de nu se ştie câte ori. Credinţa lui Mulder în supranatural şi în extratereştri era la fel de puternică, iar Scully continua cu aceeaşi încăpăţânare să caute explicaţii raţionale. Deşi adeseori nu erau de acord, lucrau excelent în echipă.

Scully îşi vizita destul de des partenerul în biroul său micuţ şi dezordinea îngrozitoare care-l caracteriza i se întipărise în minte. Ştia exact la ce să se aştepte. În dimineaţa aceasta camera arăta ca de obicei.

Urmele cercetărilor sale neobişnuite erau împrăştiate peste tot: videocasete, fişe medicale, arhive ADN, fotografii de prim-plan cu cicatrice lăsate de variolă pe o piele zbârcită, instantanee ceţoase care demonstrau, după părerea lui, existenţa farfuriilor zburătoare. O bucată metalică torsionată care provenea, se părea, dintr-o navă spaţială prăbuşită în Wisconsin trona pe un singur raft. Zeci de mistere nerezolvate aşteptau să-şi ocupe locul în fişierele negre care reprezentau raţiunea de a trăi a lui Mulder: Dosarele X.

Bătu în rama uşii şi intră, netezindu-şi părul auriu-roşcat.

— Nu ştiu dacă am puterea să înfrunt acest haos la prima oră, Mulder, îi spuse ea.

Mulder se răsuci pe scaunul său rotativ, scuipă o sământă de floarea-

soarelui şi se ridică.

— Încearcă să mănânci mai multe cereale îndulcite la micul dejun, o sfătui el, zâmbind. O să-ţi dea destulă energie ca să înfrunţi orice.

Nu-i plăcea când îl vedea surâzând aşa. Însemna că descoperise ceva nou sau altă teorie neortodoxă… pe care ea va trebui să i-o combată, ca de obicei.

Când se uită mai bine, văzu că îşi îngrămădise pe birou tratate de arheologie, cărţi despre mitologia antică şi hărţi amănunţite ale Americii Centrale. Încercă să-şi facă o idee. Voia să fie pregătită pentru orice din partea partenerului ei.

Îi arătă un obiect de mărimea pumnului său, cu un model complicat, sculptat şi lustruit, alcătuit dintr-o piatră moale, alb-verzuie.

— Ghici ce este! Ai dreptul la trei încercări.

Luă în mână relicva grea.

Suprafaţa pietrei fusese lustruită atât de neted, încât îţi dădea senzaţia că era uleioasă. Sculptura reprezenta un fel de şarpe sau viperă cu pene. Colţi curbaţi, ascuţiţi ca nişte ace, îi ieşeau din gură, dându-i un aspect feroce.

Artistul fusese un adevărat maestru. Modelul se potrivea exact cu contururile neregulate ale pietrei. Pipăi crestăturile, întrebându-se la ce test voia s-o supună Mulder.

— Ce părere ai? o întrebă el.

— Mă dau bătută.

Studie din nou artefactul; era un adevărat mister.

— Un ornament pentru pomul de Crăciun?

— Nici vorbă.

— Bine, zise ea, luând întrebarea în serios. Cred că recunosc piatra. Este jad, nu-i aşa?

— Bravo, Scully. N-am ştiut că aţi studiat mineralogia la facultatea de medicină.

— Nici eu n-am ştiut că face parte din materiile cursului de psihologie comportamentală, îl tachină ea.

Apoi îşi concentră atenţia asupra obiectului.

— Pare foarte vechi. Este un fel de figură mitologică? După cărţile de pe biroul tău, bănuiesc că este de origine… aztecă?

— Maya, o lămuri el. După ultimele estimări, are o vechime în jur de o mie cinci sute de ani. Mayaşii aveau cultul jadului. Era o piatră sacră, folosită pentru cele mai preţioase obiecte.

— La fel de valoroasă ca aurul? se interesă Scully, întrebându-se unde

voia să ajungă.

— Mult mai valoroasă. Mayaşii o purtau în jurul coapselor, ca să vindece colicii şi alte maladii. O puneau chiar şi în gura nobililor morţi, crezând că le va servi drept inimă pe lumea cealaltă.

— O inimă de piatră.

Răsuci obiectul în mână.

— Este evident că au sculptat-o cu multă atenţie şi măiestrie.

Mulder o observă, dând la o parte o carte, ca să se sprijine cu cotul de birou.

— Da, era o adevărată piatră de încercare pentru sculptori. Jadeitul este foarte dur, aşa că nu puteau folosi uneltele lor tradiţionale din silex sau obsidian.

Puse degetul pe scobiturile gravate în piatră.

— Aveau nevoie de pulberi abrazive, fierăstraie, freze, pile. Şi apoi lustruiau suprafaţa jadului cu fibre de trestie sau tigvă. O adevărată capodoperă.

— Bine, Mulder, deci nu a fost un simplu obiect sculptat întâmplător. Folosea la ceva anume. Cred că modelul trebuie să aibă o anumită semnificaţie. Un şarpe cu pene? Mayaşii aveau cultul şerpilor?

— Ah! exclamă el. Nu chiar. După cum vezi, nu este un şarpe obişnuit. Este o vestită figură mitologică asociată cu zeul Quetzalcoatl. Aşa îi spuneau aztecii. Mayaşii l-au botezat Kukulkan, zeul înţelepciunii. Unele surse afirmă că însuşi Kukulkan i-a învăţat pe mayaşi cum se întocmesc calendarele şi ce este astronomia.

Îi oferi un cornet cu seminţe de floarea-soarelui.

Scully clătină din cap, dar Mulder îşi aruncă una în gură, nestingherit.

— Preoţii astronomi ai mayaşilor au făcut nişte calcule atât de exacte, încât calendarele lor „primitive” au rămas valabile până în ziua de azi. Au construit chiar şi un fel de maşini de calcul pentru alcătuirea calendarelor. Kukulkan a fost, probabil, un profesor de excepţie… sau ştia ceva în plus faţă de ceilalţi. Erau înzestraţi, de asemenea, cu un spirit matematic deosebit — de fapt, a fost acea civilizaţie din antichitate care a inventat cifra zero. Atât de important pentru echilibrarea carnetului tău de cecuri, bineînţeles.

— Al meu în niciun caz.

Scully reuşi până la urmă să găsească un loc unde să se aşeze, după ce dădu la o parte o ladă de carton plină cu urme de tălpi uriaşe, turnate în

ghips. Le aruncă o privire, dar preferă să nu-i ceară lămuriri lui Mulder.

— Foarte interesant, îi spuse ea, dar ce legătură poate avea o bucată de jad de o mie cinci sute de ani în formă de şarpe cu pene cu un caz federal? Nu cumva oamenii au început să vadă şerpi cu pene în curţile lor? Sau ai descoperit vreo discrepanţă în calendarul nostru, care nu poate fi explicată decât de sculpturile antice mayaşe?

Îi dădu obiectul din jad şi Mulder îl puse cu grijă peste cărţile sale despre America Centrală.

— În mod normal, n-ar avea nicio legătură cu vreunul din cazurile noastre, zise el, dar această relicvă a fost confiscată recent la frontiera statului mexican Quintana Roo, din provincia Yucatán. Negustorul arestat susţine că acest artefact provine de la şantierul arheologic al unui oraş maya descoperit în inima junglei, o ruină numită Xitaclan. Conform rapoartelor oficiale mexicane, s-au înregistrat numeroase dispariţii inexplicabile în zona respectivă, în ultimii zeci de ani. Şi pentru că este un loc atât de primitiv şi izolat, investigaţiile au fost mai mult decât sumare.

— Tot nu văd legătura, Mulder.

Scully se aşeză picior peste picior, aşteptând ca el să continue.

— Localnicii nu vor să se apropie de locul acesta. Susţin că este blestemat, sau sacru… depinde cum vrei s-o iei. Legendele lor povestesc despre cumpliţi şerpi cu pene, despre zeul Kukulkan şi despre sufletele pierdute ale victimelor sacrificate, al căror sânge a pătat pietrele templului.

Scully se fâţâi pe scaunul incomod.

— Mă îndoiesc că FBI-ul o să ne trimită să investigăm un vechi blestem maya.

— Este mai mult decât atât.

Lui Mulder îi sclipeau ochii.

— O echipă de arheologi americani începuse de curând să excaveze în Xitaclan după ce a primit o bursă de la Universitatea din San Diego. Conform primelor rapoarte, acest loc n-a mai fost atins şi reprezintă cheia multor mistere ale istoriei maya. Ar *putea* fi prima construcţie impresionantă a civilizaţiei lor. În orice caz, este locul unde s-au făcut cele mai multe sacrificii.

Zâmbi, pregătindu-se pentru lovitura de graţie.

— De asemenea, analizele chimice preliminare ale acestui obiect au scos la iveală nişte anomalii interesante: o structură cristalină ciudată, impurităţi necunoscute, care arată că acest material nu putea proveni din Yucatán…

Scully se concentră asupra culorii verzui a pietrei.

— Crezi că provine de pe altă planetă?

Mulder ridică din umeri şi aruncă un morman de coji de seminţe în coş, scăpând câteva pe dinafară.

— Arheologii au dispărut fără urmă acum o săptămână. Fără să se semnaleze vreun incident deosebit. Noi doi trebuie să-i găsim.

— Dar, Mulder, nu crezi că este de competenţa autorităţilor mexicane?

— În plus, ieri am fost sunat de tatăl Cassandrei Rubicon, tânăra care a condus echipa Universităţii San Diego. Se pare că omul este un arheolog renumit. Are relaţii şi a luat legătura cu sediul FBI din San Diego. Când au auzit cuvintele „blestem străvechi" şi „ruine maya" agenţii noştri mi-au transferat cazul.

Mulder se uită drept în ochii ei.

— Azi după-amiază voi discuta cu Skinner, spuse el, înălţând din sprâncene. Mâine ne vom întâlni cu Vladimir Rubicon. Este aici, la Washington.

Scully se uită la obiectul din jad, la cărţile de mitologie şi la figura fascinată a lui Mulder.

— Cred că n-ar avea niciun rost să încerc să-ţi schimb părerea, nu? îl întrebă ea.

— Absolut niciunul.

— Mda, în cazul ăsta cred că mi-am dorit întotdeauna să vizitez Mexicul.

* * *

Directorul-adjunct Skinner stătea la biroul lui şi bătea darabana cu degetele pe formularele dactilografiate din faţa lui. Nu se ridicase când Mulder intrase în cameră.

Semn rău, de obicei, îşi zise agentul. Pe de altă parte însă, Skinner se dovedise imprevizibil de atâtea ori, încât renunţase să-i mai ghicească toanele.

Acest om chel era când cel mai bun prieten, când cel mai cumplit duşman. Skinner ştia multe lucruri şi-i transmitea informaţiile lui Mulder numai când credea de cuviinţă.

Acum Mulder avea mare nevoie de bunăvoinţa lui. El şi Scully trebuiau neapărat să ajungă la Yucatán.

Skinner îl privi prin ochelarii cu rame metalice.

— Nu ştiu dacă îţi dai seama ce subiect delicat ai atins, agent Mulder.

Mulder stătea în picioare în faţa biroului superiorului său. Îşi luase o

expresie sobră şi privea fotografiile înrămate ale preşedintelui şi procurorului general de pe perete.

— Voi fi cât se poate de discret, domnule.

Skinner dădu din cap, arătând că se gândise deja la acest aspect.

— Ai grijă ce faci. În ceea ce priveşte departamentul nostru, este un caz important de dispariţie de persoane, legat de posibile infracţiuni comise asupra unor cetăţeni americani. Am obţinut pentru tine şi agentul Scully statutul de împuterniciţi, ataşaţi ai ambasadei Statelor Unite din City Mexico.

Ridică un deget.

— Nu uita încă cât de delicată este această situaţie în contextul tensiunilor economice şi politice actuale. Guvernul mexican a fost întotdeauna sensibil la amestecul oficialităţilor nordamericane. Sper că nu este nevoie să-ţi amintesc de agenţii asasinaţi de baronii drogurilor din America Centrală. Zona spre care te îndrepţi din statul Quintana Roo este incendiară din punct de vedere politic în momentul de faţă. Guvernul local este deosebit de iritat din cauza unei violente mişcări separatiste care şi-a intensificat activitatea datorită unei surse neidentificate de armament.

— Sugeraţi că echipa de arheologi ar fi putut să fie victima tulburărilor politice? zise Mulder.

— Mi se pare mai plauzibil decât un blestem maya, îi răspunse Skinner. Sau eşti de altă părere?

— Nu ştiu încă. Trebuie să studiem orice posibilitate.

Skinner îi înmână un teanc de foi de drum şi cecuri de călătorie. Mulder le luă, remarcând că fuseseră deja semnate.

— Sper să te menţii strict în limitele impuse de lege, agent Mulder, îi spuse Skinner. Ai grijă să nu te abaţi de la regulament.

— Da, domnule.

— Dacă ofensezi pe cineva important, va trebui să dai socoteală nu numai FBI-ului, ci şi Departamentului de Stat. Dacă nu cumva o să ajungi mai întâi într-o închisoare mexicană.

— O să mă străduiesc să nu intru în nicio încurcătură, domnule.

Mulder îşi puse actele sub braţ.

— Încă ceva, agent Mulder, adăugă Skinner, cu o figură impenetrabilă. Drum bun.

TREI

Sediul ziarului *The Lone Gunman*
Washington D.C.
Marţi, 4.40 p.m.

— Când nu mai are unde să caute, agentul Mulder vine la noi ca să afle adevărul, spuse Byers, rezemându-se de spătarul scaunului.

Îşi îndreptă nodul la cravată, îşi netezi barba roşcată şi îşi ridică privirile calm.

Mulder intră în birourile întunecoase ale ziarului *The Lone Gunman,* o publicaţie preocupată să demaşte conspiraţiile. Editorii săi susţineau că ştiau adevărul oficial despre mii de comploturi secrete în care fusese implicat guvernul.

Scully îi spusese odată că personajele ciudate care-l tipăreau erau cei mai paranoici oameni din câţi cunoscuse vreodată. Dar Mulder constatase că informaţiile ezoterice furnizate de cei trei redactori duceau adeseori în direcţii nesugerate de canalele oficiale.

— Bună, băieţi, îi salută Mulder. Cine mai pune stăpânire asupra lumii săptămâna aceasta?

— Cred că lui Mulder îi place să ne ţină sub supraveghere, zise Langly, târându-şi leneş picioarele prin cameră.

Dacă ar fi exersat puţin, mersul lui s-ar fi transformat în pas de dans. Înalt şi uscăţiv, îmbrăcat dezordonat, era genul de om care se potrivea în orice mediu.

— O face ca să se protejeze, adăugă el, împingându-şi ochelarii cu rame negre pe nas.

Langly avea un păr blond, decolorat. Mulder nu-l văzuse niciodată îmbrăcat în altceva decât într-un tricou larg, care avea de obicei înscris numele unei formaţii rock.

— Eu cred că-i place pur şi simplu compania noastră, mormăi Frohike, în timp ce lucra cu un echipament fotografic deosebit de costisitor, aflat pe unul din rafturile metalice din spatele biroului.

Langly deschise magnetofonul cel mare ca să înregistreze conversaţia.

— Mda, sunteţi exact genul meu, le spuse Mulder, zâmbind dezarmant.

Byers se îmbrăca întotdeauna în costum cu cravată. Era blând şi inteligent, genul de fiu pe care şi l-ar fi dorit orice mamă — dacă nu s-ar fi opus atât de vehement diverselor organizaţii guvernamentale şi n-ar fi fost obsedat de conspiraţii OZN.

Frohike, cu ochelari, tuns scurt şi având trăsături colţuroase, părea nepotrivit în orice grup special. Se îndrăgostise de Dana Scully, deşi în realitate era numai gura de el. Mulder bănuia că Frohike ar fi cedat nervos dacă Scully ar fi acceptat vreodată să iasă cu el. Cu toate acestea, fusese profund impresionat când acest bărbat mic de statură îi adusese flori lui Scully în timp ce zăcea în comă, după ce fusese răpită de extratereștri.

Nu scria nimic pe uşa birourilor publicaţiei *The Lone Gunman* şi redactorii nu erau trecuţi în nicio carte de telefon. Voiau să iasă cât mai puţin în evidenţă. Înregistrau fiecare apel telefonic şi aveau grijă să-şi acopere urmele în şi în jurul Washingtonului.

Rafturi obişnuite, practice, susţineau echipamente de supraveghere şi monitoare de computer. Firele care ieşeau din perete asigurau legătura cu nenumărate servere de reţea şi baze de date. Mulder bănuia că *The Lone Gunman* nu avea acces la majoritatea sistemelor respective, dar acest fapt nu-i împiedica pe cei trei să pătrundă în fişierele de date ale organizaţiilor guvernamentale şi ale grupurilor industriale.

Scaunele din birou erau ocupate de cutii pline cu plicuri. Adresele destinatarilor erau deja completate, dar Mulder ştia că lăsaseră loc liber la expeditor.

— Ai venit la momentul potrivit, agent Mulder, îi spuse Frohike. Ne pregăteam să trimitem ultimul număr. Nu ne-ar strica să ne dai o mână de ajutor şi să pui plicurile la câteva zeci de cutii poştale.

— Îmi arătaţi şi mie ce aţi scris? zise el.

Langly scoase o bandă veche de pe unul din magnetofoane, îi puse o etichetă şi instală sistemul de rezervă.

— Este un număr special, despre Elvis.

— Elvis? se miră Mulder. Credeam că sunteţi mai presus de asemenea prostii.

— Pe noi ne interesează orice conspiraţie, zise Byers mândru.

— Văd, răspunse Mulder.

Langly îşi scoase ochelarii şi-i şterse de poalele tricoului, care făcea reclamă concertului grupului Soup Dragons. Clipi din ochii lui miopi şi-şi puse ochelarii la loc pe nas.

— N-o să-ţi vină să crezi ce am descoperit, Mulder. O să-ţi schimbi părea după ce o să citeşti retrospectiva istorică. Eu sunt autorul. Credem că Elvis a fost transformat într-o figură mesianică de persoane influente, necunoscute nouă. Pe parcursul istoriei se întâlnesc nenumărate exemple asemănătoare. Regele pierdut, care reapare după presupusa lui moarte, pentru a-şi conduce din nou poporul. Ar putea fi baza de plecare a unei noi religii.

— Ca în legendele Regelui Arthur care promitea să se întoarcă din Avalon? zise Mulder. Sau ca Frederick Barbarossa, adormit într-o peşteră până când barba lui va creşte în jurul mesei şi se va trezi ca să salveze Sfântul Imperiu Roman?

Langly se încruntă.

— Aceştia au fost nişte mincinoşi pentru că nu s-au întors niciodată, aşa cum au promis. De exemplu, în Rusia, ţarul Alexandru al II-lea a fost înfrânt de Napoleon şi se spune că a murit... dar ţăranii povesteau despre un cerşetor rătăcitor, care susţinea că este adevăratul tar. Era o legendă populară. Mai sunt, bineînţeles, relatările biblice despre Isus Cristos care a murit pe cruce şi s-a întors să-şi îndrume discipolii.

— Nu este nevoie să-ţi reamintim câţi oameni afirmă că l-au văzut pe Elvis. Considerăm că aceste apariţii au fost regizate pentru a asigura fundamentul unui nou cult fanatic.

— Toţi vor un bis, spuse Mulder.

Luă un plic şi scoase publicaţia ca să studieze fotografia lui Elvis de pe copertă. Parcurse în grabă primul articol.

— Afirmaţi că cineva încearcă să demonstreze că naşterea lui Elvis a fost în realitate a Doua Venire a Mântuitorului?

— Ştii cât de creduli sunt oamenii, Mulder, zise Frohike. Gândește-te. Unele din cântecele lui Elvis conţin mesaje clare din Noul Testament. „Iubeşte-mă cu blândeţe“, de exemplu. Sau „Nu fi crud“. Ar putea face parte foarte bine din Predica de pe Munte.

Byers se aplecă spre el.

— Şi dacă te gândeşti să-l plasezi într-un context modern, vei constata că oricare din şlagărele sale a atras o mulţime mai însemnată decât Predica de pe Munte.

— Aha, şi atunci care era mesajul lui Elvis din „Rock în puşcărie” sau „Ogarul”?

— Este ceva mai complicat, interveni Langly. O să găseşti interpretările noastre în numărul viitor. Vei fi surprins.

— Sunt deja.

Byers ridică din umeri şi îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Noi nu facem decât să prezentăm faptele, agent Mulder. Cititorii noştri vor trebui să tragă singuri concluziile.

— Despre voi sau despre conspiraţiile pe care le semnalaţi?

Frohike luă un aparat foto şi-i făcu o poză.

— Pentru dosarele noastre, îi spuse el.

Mulder ridică numărul proaspăt tipărit.

— Pot să-l păstrez?

— L-ai fi găsit oricum în cutia poştală, îi spuse Frohike.

— De ce nu te abonezi, Mulder? îi sugeră Langly. Ai folosi o parte din salariul tău de la FBI pentru un scop nobil.

Byers zâmbi.

— Nu mi-ar plăcea să am numele şi adresa lui printre abonaţii noştri.

— De ce, te temi că ai avea probleme?

— Cititorii noştri fac parte dintr-un anumit gen de oameni, Mulder, îi spuse Byers. Nu vor ca numele lor să se amestece cu ale altora, interesaţi de asemenea în demascarea conspiraţiilor. Facem mari eforturi pentru a fi siguri că lista abonaţilor noştri n-o să încapă pe mâna cui nu trebuie. Fiecare din noi trei păstrează o treime din nume în fişiere electronice separate, cu parole separate, pe computere separate. Nu avem acces la fişierele celorlalţi. Aducem etichetele cu adresele cititorilor gata tipărite.

— Le tipărim în altă parte, îi spuse Frohike.

— Nu strică să fim prudenţi, adăugă Langly.

— Într-adevăr, îi aprobă Mulder.

— Acum trebuie să sigilăm plicurile, zise Langly. N-ar strica să ne ajuţi, Mulder.

Agentul ridică mâna.

— Nu, mulţumesc, am venit pentru nişte informaţii, pe urmă îmi văd de drum.

— Şi cum am putea ajuta cetăţenii inocenţi să scape de uneltirile secrete ale guvernului? îl întrebă Byers. Cel puţin în această după-amiază.

Mulder dădu la o parte o cutie de plicuri şi se aşeză.

— Ce ştiţi despre America Centrală, Yucatán şi mai ales despre nişte ruine maya, excavate de curând? La Xitaclan. A dispărut o echipă de arheologi și mi-a parvenit un artefact care pare a fi de origine extraterestră.

— Stai să mă gândesc, spuse Langly, netezindu-şi părul lung, blond. La

colegiu mi-am susţinut diploma în arheologie.

Byers îl privi sceptic.

— Credeam că în ştiinţe politice.

Frohike se încruntă.

— Mie mi-ai spus că te-ai specializat în inginerie electronică.

Langly ridică din umeri.

— Am avut diverse preocupări. Şi ce-i cu asta?

Byers deveni serios și se uită la Mulder.

— America Centrală? Am auzit o mulţime de zvonuri neconfirmate despre evenimentele din zona aceea. Într-unul din statele Yucatánului clocoteşte o mişcare separatistă. Se numeşte *Liberación Quintana Roo.* Se pare că violenţa este în creştere — bombe puse în maşini, scrisori de ameninţare — şi, bineînţeles, ştii că bazele militare ale SUA furnizează arme la preţuri exorbitante luptătorilor de gherilă.

— De ce ar face aşa ceva? îl întrebă Mulder.

— Pentru a crea instabilitate politică. Este un joc de-al lor, îi explică Byers.

Ochii lui calmi de obicei se aprinseră animaţi.

— Şi nu uita de puternicii baroni ai drogurilor din zonă, care au devenit şi ei negustori de arme. Cumpără tehnologii de vârf. Lucruri serioase la care nici n-am fi visat acum zece ani.

— Eu am visat, spuse Frohike.

— Şi ce legătură au toate acestea cu tine, Mulder? îl întrebă Langly.

— După cum v-am spus, o echipă de arheologi a dispărut în zona aceea acum o săptămână. Dezgropaseră noi artefacte din ruine, care au început acum să apară pe piaţa neagră. Băştinaşii refuză să se apropie de locul acela. Se pare că asupra oraşului apasă un blestem greu. A fost părăsit cu o mie de ani în urmă şi circulă diverse zvonuri despre răzbunarea lui Kukulkan şi a ferocilor săi şerpi păzitori cu pene.

— Din câte te cunosc, Mulder, mă mir că nu ai pornit pe urmele unor astronauţi antici, îi spuse Langly.

— Încerc să fiu obiectiv. Există o mulţime de mistere legate de cultura şi istoria maya, dar nu sunt dispus să le accept pe toate. Cu astronauţii din antichitate şi blestemul maya… ca să nu mai vorbim de traficanţii de droguri şi operaţiunile militare şi revoluţionare de care a pomenit Byers, Yucatánul pare un loc bogat în evenimente.

— Aşa că tu şi superba agentă Scully veţi merge acolo să vedeţi ce se

întâmplă, zise Frohike, plin de speranţă.

— Da, mâine plecăm spre Cancún.

— Uite pe ce se duc dolarii noştri din impozite, remarcă Langly.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe Scully cu un bronz tropical sănătos, zise Frohike.

— Nu mai visa, Frohike, îl sfătui Mulder.

Agentul se ridică să plece. Era după-amiaza târziu şi se gândea cu groază la traficul aglomerat de pe şoseaua de centură. Poate că o să se întoarcă la birou să mai studieze.

— Mulţumesc pentru informaţii.

Când se întoarse spre uşă, Byers îl strigă, ridicându-se şi aranjându-şi cravata.

— Agent Mulder, zise el, dacă găseşti ceva interesant, anunţă-ne şi pe noi.

— O să văd ce pot face, zise Mulder.

PATRU

Vila personală a lui Xavier Salida
Quintana Roo, Mexic
Marţi, 5.01 p.m.

Vechea maşină a poliţiei mexicane, cu însemnele oficiale ale statului, străbătea aleea străjuită de copaci. Fortăreaţa unuia dintre cei mai puternici baroni ai drogurilor din Quintana Roo se înălţa ca o citadelă în pădurea deasă.

Maşina mergea încet pe poteca umedă, cu pietriş calcaros. Nori albăstrui şi uleioşi ieşeau din ţeava de eşapament. Fusese vopsită de curând, dar inegal, aşa că nu părea nouă, cum ar fi trebuit.

Pe scaunul de lângă şofer se afla Fernando Victorio Aguilar, afişând un calm şi o stăpânire de sine care-l ajutaseră întotdeauna în afaceri. Îşi frecă palmele de obraji. Se bărbierise acum o oră şi-i plăcea să-şi simtă pielea netedă, catifelată. Aroma tare, dar plăcută, a coloniei sale umplea maşina, mascând alte mirosuri mai puţin plăcute, degajate de Carlos Barreio, şeful secţiei de poliţie din Quintana Roo, după o zi de muncă.

Barreio conducea încet, ocolind bălţile noroase. Îşi purta uniforma curată de poliţist, de parcă ar fi fost un general. Era încântat de funcţia lui şi o afişa într-un mod pe care-l credea subtil. Dar Aguilar nu găsea aproape nimic subtil la Barreio.

Pe bancheta din spate stătea Pepe Candelaria, omul lui Aguilar, un tânăr indian care făcea tot ce-i spunea şeful lui. Pepe şedea protector lângă preţiosul obiect împachetat într-o lădiță, ca şi cum ar fi fost un infractor de rând în maşina de poliţie a lui Barreio.

Deşi Aguilar şi Pepe ar fi meritat să fie arestaţi, conform legilor mexicane, erau convinşi amândoi că şeful poliţiei n-o să îndrăznească niciodată să-i bage după gratii. Ar fi avut prea mult de pierdut.

Maşina opri în faţa impunătoarelor porţi din fier forjat. Un zid de piatră bloca accesul în fortăreaţă. Barreio deschise fereastra şi se dădu jos, bombănind. Făcu semn cu mâna paznicului înarmat, care-l recunoscu imediat.

Aguilar se zgâi prin parbriz, admirând zidul gros care înconjura uriaşa fortăreaţă a lui Xavier Salida. Dalele de piatră erau acoperite cu hieroglife şi sculpturi maya, jaguari şi şerpi cu pene, preoţi cu pene de quetzal în păr şi platoşe de aur în jurul coapselor. O parte din plăcile sculptate erau autentice, smulse din ruinele uitate de vreme şi năpădite de vegetaţie din inima junglei. Iar altele erau falsuri reușite, comandate de Aguilar.

Xavier Salida nu observa diferenţa. Baronul drogurilor era un om puternic, dar prost şi incult.

— *Tiene una cita, señor Barreio?* îl întrebă paznicul în spaniolă. Ai fixat vreo întâlnire?

Carlo Barreio se încruntă. O mustaţă grea îi apăsa buza şi părul negru era dat pe spate sub chipiul de poliţist. Avea un început de chelie, ascuns din fericire de chipiu.

— N-am nevoie să fixez o întâlnire, zise Barreio cu un glas tunător. Excelenţa sa domnul Salida mi-a spus că sunt binevenit întotdeauna.

Aguilar se aplecă pe fereastră, nerăbdător să evite această discuţie. N-avea timp de pierdut.

— Avem o altă comoară străveche pentru excelenţa sa. Doar ştii ce mult îi plac! Iar aceasta este şi mai valoroasă decât celelalte.

Făcu semn spre lada de pe bancheta din spate. Slăbănogul Pepe Candelaria o acoperi grijuliu cu braţul.

— Ce este acolo? întrebă paznicul.

— Nu pot să-i arăt decât excelenţei sale. S-ar supăra foarte rău să afle că paznicii săi se uită la marfă înaintea lui.

Aguilar îşi îndreptă pălăria surâzător.

Paznicul ezită, îşi mută puşca pe celălalt umăr şi, în cele din urmă, deschise porţile din fier forjat, făcând loc maşinii poliţiei.

Barreio parcă în piaţeta pavată din curtea străjuită de ziduri. Câinii începură să latre ameninţător în cuştile lor. Salida avea vreo şase-şapte Dobermani pe care-i folosea ca să intimideze intruşii ori de câte ori era nevoie. Păuni cumpăraţi de afară se legănau pe alei, adunându-se lângă o răcoroasă fântână arteziană.

Aguilar se întoarse ca să se uite la şofer şi la pasagerul din spate.

— Este o afacere complicată. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Când ne întâlnim cu Salida, o să mă ocup doar eu de negocieri. Acest obiect este atât de rar şi de neobişnuit, încât n-avem cum să-i stabilim adevărata valoare.

— Obţine cât poţi de mult, bombăni Barreio. Armele costă bani şi

Liberación Quintana Roo are nevoie de ei.

— Da, da, preţioşii tăi revoluţionari.

Aguilar îşi netezi vesta kaki şi îşi aranjă din nou pălăria cu buline, netezindu-şi coada de cal care-i atârna pe spate. Apoi se uită la splendida vilă albă a lui Salida.

Nu fusese uşor să fure artefactele din Xitaclan de sub ochii atenţi ai arheologilor americani — dar acum se aranjase totul. Străinii n-o să le mai facă nicio problemă. Acest artefact era unul din cele mai mari luate din piramidă. Indianul îi spusese „camera minunilor", plin de respect… înainte să dispară în junglă, fără să-i dezvăluie unde descoperise comorile.

Dar acum, oamenii săi puseseră din nou stăpânire pe Xitaclan şi erau liberi să exploreze… şi să exploateze locul. După ce riscaseră atât de mult, venise timpul să-şi primească răsplata.

Aguilar şi Barreio coborâră din maşină, urmaţi de Pepe, care căra lada. Misteriosul obiect era surprinzător de uşor pentru volumul lui, dar tânărului îi venea greu să-l ducă, pentru că avea braţe şi picioare scurte. Nici Aguilar şi nici Barreio nu se oferiră să-l ajute.

Balcoanele de la al doilea etaj al vilei lui Salida erau pline cu flori în mii de culori. Un hamac atârna într-o mică logie, iar într-alta se vedeau nişte scaune goale de răchită.

Paznicul de la uşă se apropie cu puşca pe umăr.

— Bună! îl salută Aguilar, afişându-şi zâmbetul îndelung exersat. Am venit să discutăm cu excelenţa sa, domnul Salida.

— Mă tem că n-o să-l găsiţi în toane bune, îi preveni omul. Riscaţi să-l supăraţi şi mai rău.

— Pe noi o să ne primească, zise Aguilar surâzător. Dacă vrei să-i revină buna dispoziţie, lasă-l să vadă ce i-am adus.

Paznicul se uită la cutie şi se încordă, suspicios. Dar Aguilar i-o luă înainte.

— Altă comoară pentru stăpânul tău. Şi mai grozavă decât statuia în formă de şarpe.

Afară în curte, unul din păuni scoase un cârâit asemănător unui pui călcat de un camion. Aguilar se întoarse şi văzu pasărea desfăşurându-şi coada impresionantă. Se cocoţase pe o stelă, un stâlp de piatră, sculptat pe toate laturile cu hieroglife maya şi diverse imagini, în jurul unui cap feroce de jaguar.

Stela era înaltă de treizeci de metri şi cântărea câteva tone. Începuse să

se încline, deşi arhitectul lui Salida o ancorase solid în pământ. Zeci de muncitori trudiseră ore-n şir ca să care artefactul în secret pe cărarea cu pietriş, în reşedinţa magnatului.

Păunul cârâi din nou, fluturându-şi penele. Lui Aguilar i-ar fi plăcut tare mult să i le smulgă una câte una.

Paznicul îi conduse într-un hol răcoros, pe o scară în spirală, până la al doilea etaj, unde se aflau birourile şi camerele personale ale lui Salida. Razele soarelui se filtrau prin ferestrele înguste, poleind firicelele de praf care zburau prin aer.

Paşii lor răsunau sec. Casa părea tăcută şi somnoroasă… până ajunseră la al doilea etaj. Salida zbiera cât îl ţinea gura.

Paznicul îi privi compătimitor pe cei trei vizitatori.

— V-am spus că *señor* Salida este în toane proaste. Unul din avioanele noastre de transport a fost doborât nu departe de reşedinţă. A pierdut un pilot şi multe, multe kilograme de marfă.

— N-am avut niciun amestec, zise Barreio, sărind să se apere. Cine a fost?

Paznicul îl privi atent.

— *Señor* Salida are bănuielile lui.

Se apropiară de cea mai spaţioasă încăpere. Două uşi sculptate din mahon erau uşor întredeschise. Urletele baronului drogurilor răzbăteau prin deschizătură.

— Grobe! A fost Pieter Grobe, mai mult ca sigur. Altul n-ar fi avut curajul!

Salida se opri pentru o clipă ca să asculte.

— Nu mă tem că voi adânci rivalitatea noastră, zise el. Trebuie să-l lovim de două ori mai rău. Dar nu comenta nimic, fără ameninţări. Treci la treabă şi gata.

Trânti telefonul şi se făcu linişte.

Aguilar înghiţi în sec, îşi aranjă pălăria pentru a nu ştiu câta oară şi intră. Spera că iniţiativa şi zâmbetul lui o să-l înveselească pe magnat.

— Nu încă. Nu este înţelept.

După câteva clipe, răsunară acordurile unei opere. O soprană care zbiera mai rău ca păunul din grădină cânta despre nişte chinuri nemaiauzite într-o limbă necunoscută pentru Aguilar.

Ştia că nici Salida nu înţelegea, dar îi plăcea să-şi dea aere, să pară cult. Opera continuă încă cinci minute, după care se întrerupse brusc, fiind înlocuită de nişte acorduri clasice mult mai plăcute.

Când auzi melodia, paznicul le făcu semn să intre, deschizând uşa grea de

mahon din dreapta.

Aguilar şi Carlos Barreio intrară împreună, dar Aguilar ştia că el era pionul principal. În spatele lor, Pepe căra lada cu artefactul preţios şi exotic.

Xavier Salida se întoarse să-i privească, cu mâinile încrucișate și zâmbind calm. Aguilar era uimit să vadă ce repede trecea baronul drogurilor de la o stare la alta.

— Salutări, prieteni dragi, zise Salida.

Era îmbrăcat elegant, în cămașă albă de mătase și pantaloni perfect croiţi. Avea o vestă şic, cu un ceas cu lanţ de aur, care atârna din buzunar.

Aguilar îl salută şi îşi scoase pălăria, frământând-o în mâini.

— Ne bucurăm că ne-aţi primit, excelenţă, zise el. V-am adus un artefact minunat. N-aţi mai văzut niciodată aşa ceva.

Salida chicoti amuzat.

— Fernando Victorio Aguilar, îmi spui la fel de fiecare dată când îmi aduci ceva.

Aguilar zâmbi.

— Și v-am minţit vreodată? Nu cumpăraţi mereu ce vă ofer?

Îi făcu semn lui Pepe să se apropie şi puse lada pe o măsuţă de sticlă, lângă biroul magnatului.

Carlos Barreio stătea nemişcat, încercând să pară impunător în uniforma lui de poliţie, în timp ce Aguilar se uita prin cameră: colecţia binecunoscută de tablouri în rame aurite, sculpturile maya de pe piedestaluri, nişte obiecte de artă precolumbiană în vitrine de sticlă, altele aşezate pe pervazurile ferestrelor. Salida le proteja pe cele care-i plăceau cel mai mult pentru că nu era în stare să deosebească adevăratele comori de falsuri. Într-un colţ al camerei se afla o vinotecă plină cu cele mai scumpe soiuri de vin.

Deşi îşi afişa averea şi influenţa, Aguilar ştia că Xavier Salida fusese un analfabet înainte să devină bogat şi puternic. Se aflase că îşi angajase un profesor care să-l înveţe să citească. Bietul om îşi dăduse toată silinţa, dar, din păcate, după ce băuse prea multă tequila la cantină, glumise despre lipsa de educaţie şi cultură a magnatului… şi fusese concediat.

Urmase o întreagă procesiune de profesori, care-l instruiseră în arte şi muzică, transformându-l într-un om stilat. Mânca icre negre de Sevruga. Bea vinuri fine. Asculta muzică clasică la noua sa staţie stereo. Şi pretindea că se pricepe când colecţiona obiecte de artă costisitoare.

Aguilar profitase de snobismul lui, băgându-i pe gât diverse falsuri. Decât să recunoască sincer că nu cunoştea valoarea unui lucru, Xavier Salida

prefera să cumpere aproape tot ce-i oferea Aguilar.

Dar de data aceasta era într-adevăr ceva deosebit, fără îndoială.

Pepe se dădu la o parte asudat, târşâindu-şi picioarele, îşi şterse palmele de turul pantalonilor, aşteptând instrucţiunile şefului său.

Baronul drogurilor făcu semn spre ladă.

— Hai, Fernando, deschide ca să văd ce ai mai găsit.

Aguilar se întoarse nerăbdător spre Pepe, dând din mâini. Indianul îşi înfipse unghiile sub capac, îl dădu la o parte, desfăcu ambalajul şi apoi scoase cu grijă artefactul magic, în timp ce Aguilar zâmbea mărinimos.

Magnatul rămase cu gura căscată, fascinat. Lui Aguilar îi bătea inima să-i sară din piept. Era exact reacţia la care se aşteptase.

Pepe puse obiectul pe masă, ştergându-şi din nou mâinile asudate de pantaloni. Artefactul consta într-o cutie dreptunghiulară, transparentă, în jur de treizeci de centimetri. Sclipea multicolor la lumină, ca şi cum foiţele dinăuntru erau din cel mai fin diamant.

Era compusă din cristale legate între ele prin fibre de sticlă sclipitoare, ciudate şi exotice. Lui Aguilar i se părea că seamănă cu un ceas complicat, făcut în întregime din cristale de plumb. Se vedeau mici găuri laterale de jur împrejur. Alte pătrate mişcătoare marcau colţurile şi partea superioară. Pe feţele din sticlă fuseseră înscrise simboluri asemănătoare misterioaselor hieroglife maya.

— Ce-i asta? zise Salida, atingând obiectul şi retrăgându-şi degetele imediat, de parcă l-ar fi ars. Este rece! Da, este rece chiar şi pe o asemenea căldură.

— Obiectul acesta este un mare mister, excelenţă, îi spuse Aguilar. N-am mai întâlnit niciodată ceva asemănător, deşi sunt un arheolog experimentat.

De fapt, Aguilar nu era nici arheolog, nici experimentat. Însă spunea adevărul. Xitaclan adăpostea multe ciudăţenii.

Magnatul se aplecă asupra misteriosului obiect. Rămăsese cu gura căscată.

— De unde provine?

Era fascinat şi Aguilar ştia că o să-l cumpere, indiferent de preţ.

— Aceste artefact provine de la un nou şantier arheologic, numit Xitaclan. N-a mai fost explorat până în prezent. Am început să scoatem multe piese valoroase. Deşi sunt sigur că în curând va sosi o nouă echipă de arheologi.

Carlos Barreio se înfurie.

— Vor să ne fure comorile, zise el.

Aguilar spera că şeful poliţiei n-o să se lanseze într-unul din interminabilele sale discursuri politice.

— Da, însă noi vom păstra tot ce putem, nu? zise Aguilar, zâmbind. Iar dumneavoastră, *señor* Salida, sunteţi, bineînţeles, unul dintre cei mai de vază cetăţeni ai noştri.

Fernando Victorio Aguilar crescuse pe străzile din Mérida. Mama lui era prostituată. În copilărie, îl învăţase să fure, ca să aibă din ce trăi. Dar învăţase repede că furtul era furt, indiferent dacă şterpelea un fruct din piaţă sau un Mercedes. Îşi formase propria filosofie. În loc să furi un mango, mai bine furai un ceas cu diamante de la un turist şi cu banii obţinuţi pe el îţi cumpărai tone de mango. Furtul era furt, aşa că de ce să nu ţinteşti mai sus?

Dar, în ciuda educaţiei primite, Aguilar se simţise întotdeauna stânjenit de meseria lui. Îl mustra conştiinţa când vedea furia, durerea şi teama zugrăvite pe feţele turiştilor şi proprietarilor de magazine pe care îi jefuia.

Iată însă că Aguilar descoperise, spre încântarea lui, că era cu totul altceva să furi artefacte scumpe, pentru că le luai de la oameni cărora nu le mai păsa. Oameni morţi demult. Scotea mulţi bani şi era mai puţin riscant decât să jefuieşti un turist la Cancún.

Dacă nu cumva o echipă de arheologi americani se nimerea să fie unde nu trebuia şi când nu trebuia.

Când Xavier Salida se oferi să cumpere relicva, propuse un preţ la care Aguilar nici nu visase. Carlos Barreio de-abia se abţinu să nu izbucnească, dar Aguilar reuşi totuşi să ridice oferta cu cincisprezece la sută.

Când paznicul îi conduse înapoi la maşina de poliţie, toată lumea era fericită. Baronul drogurilor se luminase la faţă după ce achiziţionase noul obiect de artă, iar Aguilar şi Barreio erau mai mult decât satisfăcuţi de preţul obţinut.

Şeful poliţiei porni maşina şi ieşi pe porţile din fier forjat. Când ajunseră pe şoseaua de la poalele dealului, Aguilar îi spuse să oprească.

— Coboară aici, Pepe, îi spuse el indianului din spate. Vreau să te întorci imediat la Xitaclan. Ai văzut ce mult am câştigat cu acest artefact. Trebuie să mai fie şi altele. Eşti singurul în care am încredere. Vezi ce poţi să găseşti la ruine. Grăbeşte-te!

Pepe se dădu jos posomorât, după ce scoase o veche macetă de sub banchetă.

— Bine dar… vreţi să mă duc pe jos?

Aguilar se încruntă.

— Ajungi într-o zi. În două, dacă o iei încet. N-ai decât să faci autostopul, dar grăbeşte-te! Sau ţi-e frică? Te aşteaptă o răsplată frumoasă.

Pepe înghiţi în sec.

— O să fac cum doriţi, *señor* Aguilar.

— Ştii unde mă găseşti.

Deschise servieta şi scoase un sac de pesos.

— Poftim, pentru familia ta, îi spuse el. O să-ţi dau mai mulţi, dar nu poţi să cari totul de unul singur. Salut-o pe încântătoarea ta mamă şi pe surorile tale din partea mea. Poate o să le fac din nou o vizită cât de curând.

Pepe îi mulţumi bâlbâindu-se şi apoi dispăru în jungla care străjuia şoseaua. Aguilar îşi aranjă pălăria şi îşi desfăcu coama de cal, lăsându-şi părul liber. Apoi se rezemă de spătarul scaunului, încântat. Poate că o să se bărbierească din nou. Doar merita.

— La Cancún, zise Aguilar. Trebuie să ne cheltuim banii, nu?

Carlos Barreio surâse satisfăcut.

— N-ai decât să-ţi cheltuieşti partea ta.

— Exact asta am de gând să fac, îi răspunse Aguilar, în timp ce înaintau pe şoseaua îngustă, mărginită de copaci noduroşi.

CINCI

Muzeul de Istorie Naturală, Washington D.C.
Miercuri, 10.49 a.m.

Jaguarul de piatră îi privea pe oameni cu ochii săi verzi din jad. Câţiva colţi din silex ascuţit erau implantaţi în gura lui deschisă; vopseaua roşie de pe corpul său stilizat, alcătuit din curbe sinuoase, se scorojise şi pălise după atâtea secole. O plăcuţă identifica statuia drept o relicvă din mormântul unui mare rege maya, descoperit în oraşul Uxmal.

— Seamănă cu pisica vecinilor mei, zise Mulder.

Un grup de elevi de clasa a treia, conduşi de o profesoară cu o figură chinuită, se năpustiră în sala comorilor precolumbiene ţipând şi împingându-se, în ciuda eforturilor profesoarei care încerca să-i potolească.

Manechine cu pene strălucitoare în păr şi fâşii de pânză în jurul şoldurilor stăteau în faţa unor tablouri viu colorate, care înfăţişau ziguraţi pătrăţoşi, în mijlocul junglei. Într-o altă pictură murală, conchistadorii spanioli sosiţi de pe mările estice erau reprezentaţi ca nişte astronauţi în costume argintii.

Din difuzoarele montate în pereţi răsuna un zgomot de tobe, cântece din fluier, incantaţiile indienilor şi zumzetul junglei. Luminile multicolore sugerau apusurile din America Centrală.

În mijlocul sălii, o stelă sculptată din calcar sau, în orice caz, o reproducere din ipsos se înălţa până aproape de tavan. Reflectoare luminoase scoteau în evidenţă hieroglifele şi sculpturile exotice care reprezentau calendarul maya şi însemnările astronomice.

Scully se aplecă să privească o ciudată sculptură din piatră, într-o cutie dreptunghiulară din plexiglas: o figurină ca o sperietoare de ciori, cu o bărbie lungă şi nasul coroiat, care stătea ghemuită cu ceva pe cap care semăna cu un vas cu mangal. Scully se uită la ceas, apoi la partenerul ei şi ridică din sprâncene.

— Arheologii studiază secolele, zise Mulder. Pentru un tip ca el, o întârziere de cinci minute la o întâlnire nu contează.

În clipa aceea, un bărbat slab şi veştejit apăru în spatele lor, înălţându-se peste umărul lui Scully ca să se uite la figurina cu nas coroiat.

— Ah, este Xiuhtecuhtli, zeul focului la mayaşi. Este una din cele mai vechi zeităţi ale Lumii Noi.

Ochii lui mari, albaştri, aveau o expresie uşor surprinsă, ca şi cum ar fi ştiut ce să spună, dar nu putea să se exprime. Nişte ochelari pentru citit îi atârnau la gât, legaţi de un lanţ. Continuă să explice.

— Acest tip era zeul trecerii timpului. Ceremoniile ţinute în numele lui erau deosebit de importante la apogeul unui ciclu de cincizeci şi doi de ani. În noaptea aceea, localnicii maya stingeau focurile în tot orașul, cufundându-se în beznă şi frig. Apoi marele preot aprindea un nou foc.

Bătrânul ridică din sprâncene şi zâmbi diabolic.

— Acel foc special se aprindea pe pieptul unui prizonier. Victima era legată de un altar, iar focul îi pârjolea inima care bătea încă. Mayaşii credeau că ceremonia făcea timpul să meargă înainte.

— Bineînţeles, zise Scully.

Bărbatul întinse mâna.

— Sunteţi, probabil, agenţii FBI. Eu sunt Vladimir Rubicon. Scuzați-mă că am întârziat.

Mulder dădu mâna cu el. Arheologul i-o strânse cu putere. Se vedea că mişcase blocuri grele de piatră o viaţă întreagă.

— Sunt agentul Fox Mulder. V-o prezint pe partenera mea, Dana Scully.

Scully îl salută, în timp ce Mulder îl studia atent. Bătrânul arheolog avea o bărbie îngustă, accentuată de un mic cioc. Părul îi atârna dezordonat peste urechi. Era alb, înspicat cu fire blond-cafenii; parcă i-ar fi vărsat cineva o ceaşcă de cafea în cap.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

Era neliniştit, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să treacă la subiect.

— Dacă aţi putea să-mi găsiţi fata şi să mi-o aduceţi înapoi, v-aş rămâne pe veci recunoscător.

— O să ne străduim, domnule Rubicon, îi spuse Scully.

Făcu semn spre ieşire. Părea obosit, trist şi îngrijorat.

Şi le făcea impresia că încerca să evite o conversaţie care îl îngrozea.

— M-am oferit voluntar să lucrez după-amiaza pentru muzeu. Semestrul acesta n-am prea multe cursuri. De fapt, nu prea am timp să predau, însă reprezintă o investiţie în viitor să popularizezi arheologia în rândul studenţilor. Doar așa putem fi siguri că meseria aceasta n-o să se piardă.

Încercă să râdă. Mulder avu impresia că era o glumă pe care o făcea adeseori.

— Ne-ar trebui mai multe informaţii despre fiica dumneavoastră, domnule doctor Rubicon, zise Mulder.

Ne puteţi spune ce a descoperit în acel loc? Ce căuta, de fapt?

— Bineînţeles. Să vedem…

Rubicon îi privi din nou cu ochi mari, entuziasmat.

— Din fotografiile trimise de Cassandra, reiese că Xitaclan este un oraş magnific. Descoperirea deceniului în materie de obiecte precolumbiene. Regret că n-am însoțit-o.

— Dacă era o descoperire atât de importantă, domnule doctor Rubicon, de ce s-a trimis o echipă atât de mică? îl întrebă Scully. Se pare că expediţia Universităţii San Diego nu era prea bine echipată sau finanţată.

Rubicon oftă.

— Agent Scully, se vede că supraestimezi importanţa pe care o acordă universităţile descifrării trecutului. Te-ar surprinde să afli că există în jur de o mie de locuri neexplorate încă în Yucatán, Guatemala şi Honduras? Zona aceea a fost centrul culturii maya, unde s-au ridicat cele mai mari oraşe ale Lumii Noi. Gândiţi-vă la Yucatán ca la Grecia antică, dar o Grecie neexplorată, abandonată. Acolo pământul a fost cercetat de mii de ani. Nu mai oferă nicio noutate. În schimb, America Centrală este dominată de junglă. Pădurile tropicale au înghiţit vechile oraşe, ascunzându-le de ochii omului.

Mulder îşi drese glasul.

— Domnule doctor Rubicon, am înţeles că indienii din zonă au nişte legende ciudate şi anumite superstiţii despre vechiul oraş abandonat. Am auzit vorbindu-se despre blesteme maya şi despre fenomene supranaturale. Credeţi că este posibil ca fiica dumneavoastră, în cercetările ei, să fi descoperit ceva… neobişnuit? Ceva care să-i fi creat necazuri? Ați aflat că în zona Yucatánului numeroase persoane au dispărut fără urmă?

Scully oftă, abţinându-se de la comentarii, dar Mulder îl privi interesat pe bătrânul arheolog.

Vladimir Rubicon înghiţi în sec, dar îşi ridică bărbia, ca şi cum ar fi încercat să se întărească.

— Ştiu de aceste dispariţii şi mă îngrozeşte gândul că fiica mea a căzut pradă unei soarte cumplite. Am văzut multe lucruri ciudate pe lume, agent Mulder, dar sunt mai înclinat să cred că a fost atacată de traficanţii de obiecte de artă. În zona aceea, comerţul cu antichități este un lucru obişnuit. Cassandra şi echipa ei excavau un şantier arheologic neexplorat, aşa că este

foarte probabil să fi atras atenţia traficanţilor de pe piaţa neagră.

Se scărpină în barbă şi se uită la Mulder îngrijorat.

— Mă tem mai mult de bărbaţii înarmaţi decât de orice mit.

Lângă tablourile murale, unul din copii deschise o uşă pe care scria „ieşire în caz de incendiu” şi declanşă alarma. Profesoara îl trase de mână pe băiatul neastâmpărat, în timp ce sirenele urlau în sală. Ceilalţi se strânseră imediat lângă ea, ca nişte pui speriaţi în jurul cloştii. Un paznic se apropie alergând.

— Uneori cred că ar fi mai liniştit pentru un bătrân arheolog să se întoarcă pe teren, zise Vladimir Rubicon, jucându-se cu ochelarii atârnaţi la gât.

Încercă să zâmbească, întorcându-se mai întâi spre Scully şi apoi spre Mulder.

— Ia spuneţi, când plecăm? Cât de repede putem ajunge la Xitaclan? Sunt nerăbdător să-mi găsesc fiica.

— Cum, mergeţi şi dumneavoastră?

Mulder puse mâna pe braţul ei.

— Am aranjat deja, Scully. Cunoaşte foarte bine zona şi locul unde se afla Cassandra. Ştie ruinele maya la fel de bine ca orice ghid pe care l-am găsi.

— Am făcut economii. O să-mi plătesc drumul.

Ochii lui albaştri străluceau disperaţi.

— Vă daţi seama cum mă simt de când am aflat de dispariţia Cassandrei? Nu ştiu dacă trăieşte sau nu şi nici unde se află…

Mulder şi Scully se uitară unul la altul. Deodată, ea îşi dădu seama ce mult îl înţelegea partenerul ei pe bătrân. Cu ani în urmă şi Mulder pierduse pe cineva drag.

Mulder înghiţi în sec.

— Da, domnule doctor Rubicon, zise el. Poate că n-o să mă credeţi, dar înţeleg perfect ce simţiţi.

ŞASE

Aeroportul Internaţional Miami, Florida
Joi, 1.49 p.m.

Vladimir Rubicon se oferi să stea în mijloc, între Mulder şi Scully. Era un tip deşirat, dar nu-l deranja să stea înghesuit. Probabil pentru că se strecurase o viaţă întreagă prin coridoare înguste, dormise în corturi sau se adăpostise de ploaie sub copaci, pe şantierele sale arheologice, îşi spuse Mulder.

Mulder se aşeză lângă fereastră, ca de obicei, sperând să zărească ceva interesant afară. Se uită la ceilalţi pasageri ai charterului şi văzu un grup de bătrâni.

Dar, în loc să stea tăcuţi şi liniştiţi, aşa cum se cădea la vârsta lor, aceşti pensionari erau la fel de gălăgioşi ca un autobuz de şcoală plin cu copii. Fiecare purta o etichetă adezivă, pe care scria „Bună! Mă numesc…"

Gândindu-se la toate cazurile la care lucrase cu partenera sa, Mulder se aplecă spre ea.

— Scully, nu ştiu dacă am mai întâlnit o situaţie atât de înspăimântătoare ca un zbor cu un charter plin de pensionari care merg la Cancún.

Apoi îşi prinse centura de siguranţă, pregătindu-se de decolare.

Se ridicară pe cerul senin şi însorit al Floridei, spre sud, traversând Marea Caraibelor către un orizont decorat cu o mantie de nori care acoperea Yucatánul. Scully închise ochii, relaxată.

Mulder îşi aminti de primul lor caz, când plecaseră cu avionul în Oregon ca să investigheze decesele misterioase ale unor elevi de liceu. Era convins că fuseseră răpiţi de extratereştri. În timpul zborului, avionul pierduse altitudine. Rămăsese calm şi încrezător, în timp ce Scully îşi încleştase mâinile pe braţele fotoliului.

Înghesuit între ei, Vladimir Rubicon îşi puse ochelarii pe nas şi deschise un carneţel. Îşi notase nume, locuri şi oameni de care îşi amintea din expediţiile anterioare.

— A trecut mult timp de când n-am mai cercetat America Centrală, dar studiul culturii maya reprezintă piatra de temelie a carierei mele. Poate că vechii mei prieteni vor putea să ne ajute să ajungem la Xitaclan. Ştiţi, nu este

pe nicio hartă.

— Povestiţi-mi puţin despre munca dumneavoastră, domnule doctor Rubicon, zise Scully. Mă tem că nu sunt prea familiarizată cu arheologia.

Bătrânul arheolog îi zâmbi şi se trase de bărbuţă.

— Mă bucur să aud că cineva este interesat de arheologie, agent Scully. Mă preocupă în primul rând sud-vestul Americii, mai ales zona celor patru colţuri ale Arizonei de nord, New Mexico, sudul Utahului şi Colorado. Indienii din această regiune au o cultură uimitoare, care a rămas un mister până în ziua de azi.

Îi căzură ochelarii pe nas şi-i împinse la loc.

— La fel ca maya, indienii anasazi au avut o civilizaţie impresionantă, ca şi alţi locuitori ai culmilor muntoase din sud-vest — dar ea a decăzut în mod inexplicabil şi cultura lor înfloritoare s-a fărâmiţat în sate-fantomă. Alte grupuri din zonă au practicat un comerţ intens — populaţiile Sinagua, Hohokam, Mogollon — şi au lăsat în urma lor ruine semnificative, care se întâlnesc în multe parcuri naţionale, mai ales la Mesa Verde şi Canyon de Chelly. M-am concentrat asupra zonei Arizonei de Nord din jurul vârfurilor Wupatki şi Sunset Crater. Majoritatea turiştilor din acea parte a ţării se îndreaptă spre Grand Canyon şi ignoră perimetrele istorice… spre bucuria noastră, a arheologilor, deoarece turiştii au mână lungă şi pleacă adeseori cu fragmente şi suveniruri.

Îşi drese glasul şi continuă.

— Eu personal am fost fascinat de Sunset Crater, un vulcan mare de lângă Flagstaff. Sunset Crater a erupt în iarna lui 1064 şi a ras de pe suprafaţa pământului civilizaţia anasazi — la fel cum s-a întâmplat la Pompei. Cultura lor nu şi-a mai revenit niciodată, secetele le-au distrus recoltele… Dacă-mi amintesc bine, cred că locul a fost transformat în cele din urmă într-un monument naţional, pentru că un regizor hollywoodian a vrut să umple craterul cu dinamită şi să-l arunce în aer pentru o scenă de film.

Scully îşi trase măsuţa când stewardesa veni cu băuturile.

— Băştinaşii americani s-au risipit în sud-est după ce Sunset Crater a erupt acum nouă sute de ani… dar cenuşa vulcanică a fertilizat solul până s-a instalat seceta.

Mulder constată că temerile sale se adevereau. De îndată ce pilotul anunţase că decolarea se încheiase, bătrânii începuseră să-şi schimbe locurile, să bârfească, să se plimbe printre rânduri şi să se înghesuie la toaletă.

Spre oroarea lui, o pensionară începu să cânte şi alţii îi urmară exemplul.

Vladimir Rubicon strigă ca să se facă auzit.

— Micuţa mea Cassandra m-a însoţit în expediţiile mele. Mama ei ne-a părăsit când fata nu avea decât zece ani — nu voia să aibă de-a face cu un nebun care-şi petrecea toată ziua săpând în zonele necivilizate ale lumii, jucându-se cu oase şi reasamblând vase sparte. Dar Cassandra era la fel de fascinată ca mine. Era bucuroasă să mă urmeze. Cred că de atunci s-a hotărât s-o ia pe urmele mele.

Rubicon își scoase ochelarii, emoționat.

— Acum m-aş simţi vinovat dacă i s-ar întâmpla ceva. S-a concentrat mai mult asupra civilizaţiilor din America Centrală, studiind aztecii, olmecii şi toltecii către sud, pe măsură ce au coborât spre Mexic, amestecându-şi culturile. Nu ştiu dacă fiica mea o făcea din pasiune sau încerca să mă impresioneze ca să fiu mândru de ea… sau voia pur şi simplu să-l întreacă pe bătrânul ei tată. Sper să am şansa să aflu.

Mulder se încruntă, dar rămase tăcut.

La o oră de la decolare, bătrânii depășiseră orice limită. Lui Mulder i se părea că nu mai aveau mult până să deturneze avionul. Un pensionar cu șapcă de golf puse stăpânire pe interfonul avionului.

— Agenţia de turism Viva Sunset Tours vă urează bun venit, zise bătrânelul. Vă vorbeşte directorul de divertisment Roland. Ei, cum merge, vă distraţi?

Ceilalţi îi răspunseră strigând, fluierând şi miorlăind.

— Gândeşte-te că au dat în mintea copiilor, murmură Scully.

Dar nu reuși să-l calmeze pe Mulder.

Apoi directorul Roland anunţă că personalul avionului îl lăsase să folosească interfonul pentru a juca împreună câteva runde de Bingo.

Mulder era îngrozit. Pensionarii se fâțâiau printre scaune, nerăbdători să înceapă.

Se părea că directorul Roland se distra de minune.

După un timp, zarva se mai potoli şi se transformă într-un zgomot de fond suportabil… cu excepţia unei grăsane care sărea pur şi simplu de pe scaun şi striga: „Bingo! Bingo!“

Mulder se uită pe fereastră. Nu vedea decât oceanul albastru şi norii albi.

— Mă întrebam dacă suntem aproape de Triunghiul Bermudelor, murmură el, zâmbind apoi, ca să le arate că glumea.

Dacă Scully ar fi stat lângă el, l-ar fi înghiontit cu coatele.

Vladimir Rubicon ronţăi din punga cu covrigi adusă de stewardesă, sorbi din cafea, își drese glasul şi se întoarse spre Mulder.

— Agent Mulder, zise el, încercând să se facă auzit, mi se pare că şi dumneata ascunzi o mare tristeţe. Ai pierdut pe cineva drag? Îţi porţi durerea ca pe un albatros în jurul gâtului.

— „Balada bătrânului agent FBI“[7], zise Mulder, deşi nu-i ardea de glumă.

Îl privi serios pe Vladimir Rubicon.

— Da, am pierdut pe cineva, zise el.

Rubicon îi puse mâna pe braţ, fără să insiste. Mulder nu dorea să descrie amintirile lui despre lumina orbitoare ce apăruse când extratereștrii îi răpiseră sora. O văzuse plutind în aer, spre fereastră, în timp ce o siluetă ciudată îi făcea semne din ușă.

Mulder îşi îngropase demult aceste gânduri care nu ieşiseră la suprafaţă decât în şedinţele de hipnoză.

Scully bănuia că nu erau nişte amintiri autentice, ci reprezentau mai degrabă ce îşi dorea să creadă.

Dar Mulder trebuia să se încreadă în amintirea sa. Se agăţa de speranţa că Samantha trăia şi că o va regăsi într-o bună zi.

— Cel mai rău este să nu ştii, zise Rubicon, întrerupându-i gândurile. Aşteptarea te omoară.

Cineva din spate strigă: „Bingo!“ şi directorul Roland verifică numerele participanţilor. Se părea că cel care câştiga primea gratis o băutură tropicală la Cancún.

Mulder spera din toată inima să-i vadă îmbarcaţi într-un autocar de lux spre un hotel cât mai departe de cel unde îşi rezervaseră camere ei trei.

În cele din urmă, avionul se pregăti de aterizare. Mulder zări coasta îndepărtată a Peninsulei Yucatán, o curbă care tăia apele azurii ale Mării Caraibelor.

— Cel puţin dumneavoastră puteţi încerca să vă găsiţi fiica, îi spuse Mulder. Aveţi de unde să plecaţi.

Rubicon îl aprobă, băgându-şi carneţelul în buzunar.

— Mă simt bine să călătoresc din nou, zise el. N-am mai fost de mult într-o expediţie. Credeam că s-a terminat cu aventurile mele gen Indiana Jones.

Clătină din cap trist şi obosit.

— Mi-am irosit timpul povestindu-le studenţilor despre obiectele descoperite şi aduse de alţi exploratori la muzeu. M-am transformat într-un

[7] Parafrază la „Balada bătrânului marinar” de Samuel Coleridge, poet englez (1772-1834) (n.t.).

profesor zaharisit, care doarme pe laurii gloriei sale demult apuse. Păcat că a fost nevoie de un asemenea eveniment tragic ca să mă trezesc.

Scully se apleacă spre el.

— Vom face tot ce putem să vă găsim fiica, domnule doctor Rubicon. Vom afla adevărul.

ȘAPTE

Jungla Yucatán, lângă Xitaclan
Joi seara

Noaptea jungla ascundea o mie de zgomote, o mie de umbre, o mie de amenințări…

Luna ca o tipsie mare de argint își revărsa lumina ca pe o ploaie, pătrunzând cu greu prin crengile dese, încleştate ca nişte pumni. Pepe Candelaria avea impresia că se afla în alt univers.

Se opri ca să se orienteze. Vedea stelele, dar cărarea poticnită de sub tufişuri de-abia se întrezărea. Dar ştia să ajungă la ruinele de la Xitaclan şi fără potecă. Moştenise de la strămoșii indieni simţul orientării.

Ghimpii se agăţau de mânecile cămășii lui de bumbac ca nişte cerşetori disperaţi, trăgându-l înapoi. Îi tăia cu maceta tatălui său și mergea mai departe.

Se simţea foarte onorat că prietenul şi şeful lui, Fernando Victorio Aguilar, avea atâta încredere în el. Pepe era omul cel mai apropiat al lui Fernando, deși această onoare își avea dezavantajele ei. Fernando îl împovăra cu prea multe responsabilităţi, dar Pepe nu putea să-l refuze. Îl plătea destul de bine.

Pepe Candelaria avea patru surori, o mamă grasă și un tată decedat.

Pe patul de moarte, asudând şi gemând, chinuit de o febră care-l ardea ca lava, tatăl lui Pepe îl pusese să jure că va avea grijă de familie.

Iar acum mama şi surorile lui îi cereau să se ţină de cuvânt.

Se lăsă în jos sub mărăciniş. În timp ce desfăcea crengile, ceva cu mai multe picioare se căţăra pe umerii lui. Pepe îl dădu la o parte, fără să se uite ce era. În junglă, înţepăturile de păianjeni sau insecte erau adeseori otrăvitoare şi în orice caz dureroase.

Luna se ridica pe cer, dar își strecura cu greu razele prin perdeaua de nori. Dacă avea noroc şi muncea din greu, Pepe avea să se întoarcă acasă înainte să se lumineze.

Înainta ghidându-se după instinct pe cărările întortocheate folosite de secole de urmaşii mayaşilor şi toltecilor care-şi clădiseră o civilizaţie înainte ca ea să fie distrusă de spanioli.

Din păcate, drumul spre Xitaclan era năpădit de vegetaţie şi Pepe regretă că nu-şi ascuţise maceta.

Tatăl lui murise din cauza unei răni infectate, o înţepătură a unui scorpion otrăvitor. Părintele Ronald de la misiune spusese că era voinţa lui Dumnezeu, în timp ce mama lui Pepe susţinea că fusese blestemul lui Tlazolteotl, zeiţa iubirii interzise, semn că soţul ei îi fusese necredincios.

De aceea, mama lui refuzase să stea în aceeaşi cameră cu soţul ei muribund. Pe urmă, ceruse să fie îngropat conform tradiţiei sub podeaua locuinţei, aşa că familia nu avusese de ales şi se mutase… iar Pepe fusese obligat să le asigure un nou adăpost.

Construirea unei case fusese prima lui responsabilitate financiară. Iar acum, pentru a spăla ruşinea tatălui său şi a-şi îndeplini promisiunea, familia se baza pe Pepe să aibă grijă de tot.

Şi avea, deşi nu-i venea deloc uşor.

Cu banii pe care-i primea de la Fernando Victorio Aguilar, îi hrănea şi îi întreţinea. Reuşise chiar să-i cumpere un papagal surorii sale mai mici, Carmen. Fata adora pasărea şi o învăţase să-l strige „Pepe! Pepe“, spre încântarea lui… deşi nu-i plăcea când cârâia în miez de noapte.

Un palmier foşni ca un şarpe cu clopoţei. Acum, când se lupta cu lianele, Pepe tânjea să audă papagalul, respiraţia liniştită a surorilor sale şi sforăiturile adânci ale mamei. Dar trebuia să ajungă mai întâi la Xitaclan, ca să-i facă pe plac prietenului său Fernando.

Înţelegea foarte bine despre ce era vorba. Atâta timp cât excelenţa sa *señor* Salida era interesat să cumpere, Fernando trebuia să facă rost de obiecte antice. Şi cine putea să-l ajute dacă nu Pepe?

Oraşul străvechi era pustiu acum când echipa de arheologi americani plecase. Se bucura că străinii nu mai excavau ruinele — lui Pepe nu-i plăcea să-i ia comorile; nu suporta să-i vadă atingând obiectele preţioase, catalogându-le şi analizându-le ca pe nişte rămăşiţe amuzante ale unei civilizaţii pierdute. Cel puţin clienţii lui Fernando apreciau comorile la adevărata lor valoare.

Fără ajutorul lui Fernando, familia lui Pepe ar fi murit de foame. Surorile lui s-ar fi prostituat pe străzile Meridei, chiar şi micuţa Carmen. Iar el ar fi trudit pe plantaţiile cu marijuana ale lui Xavier Salida, Pieter Grobe sau alt baron al drogurilor. I se părea mult mai sigur şi onorabil să fure obiecte maya din ruine demult abandonate.

Mama lui Pepe îl adora pe Fernando, flirta cu el, îi lăuda apa de colonie şi

pălăria din piele de jaguar. Susţinea că patronajul lui Fernando era un dar al zeilor pentru fiul ei sau chiar al lui Dumnezeu; depindea dacă se gândea sau nu la imaginile religiei catolice în momentul acela. Oricum, Pepe nu se plângea — își accepta norocul, indiferent de sursa lui.

Duminica, la biserică, unde se aduna tot satul la slujbă, Pepe era fascinat de poveştile părintelui Ronald, citite din Biblie, dar se îndoia că s-ar potrivi cu viaţa lui. Îngerii şi sfinţii în haine albe erau buni pentru oamenii care trăiau civilizat, în biserici cu aer condiţionat, însă aici, în jungla deasă, în pântecul preistoric al pământului… străvechile credinţe se bucurau de mai multă trecere.

Mai ales în situații ca aceea de acum.

O creangă trosni deasupra capului său şi frunzele foşniră când ceva nevăzut se mişcă printre copaci… un şarpe, o maimuţă, un jaguar.

Pepe trecu peste un pârâu îngust. Nu mai avea mult de mers. Xitaclan se afla în faţa lui.

Tufişurile ibiscuşilor parfumaţi de pe malul pârâului foşniră strident. Ceva greu se aruncă în apă. Recunoscu ochii reptilei, silueta suplă a crocodilului vânător, mare şi înfometat, după valurile stârnite în jurul lui. Pepe se afundă repede în noroi — și se cățără în grabă pe celălalt mal.

Deasupra auzi o mişcare, crengi zdrobite sau frunze căzute. Spera să nu fie o pisică sălbatică, gata să-l sfâşie cu ghearele ei ascuţite — apoi auzi zarva unor maimuţe trezite de paşii lui. Oftă, cutremurându-se. Vechea religie slăvea jaguarii, dar lui nu i-ar plăcea să se întâlnească noaptea singur cu panterele junglei.

Preoţii catolici se străduiau de secole să zdrobească vechile credinţe. În sat, părintele Ronald îi ameninţa cu focul iadului şi blestemul etern pe cei care recurgeau la vechile practici sângeroase: autoflagelare, degete lipsă de la mâini sau de la picioare, tăiate de bunăvoie cu cuţite de silex.

Sătenii se căiau, își acceptau penitenţa… dar nu renunţau la credinţa lor. Sufletele lor rămăseseră neschimbate, iar venirea spaniolilor cu cinci sute de ani în urmă nu-i influenţase cu nimic. Uneori, sângele pur de sacrificiu lăsa pete pe care nu le puteau spăla nici chiar ploile torenţiale ale junglei.

Pepe își amintea clar cum mama lui îngenunchease afară lângă uşa colibei, în timp ce tatăl său zăcea pe patul de moarte, răpus de înțepătura otrăvită a scorpionului. Își sfâșiase limba cu un ghimpe, ca să verse sânge proaspăt pe pământ. Încercase să se sacrifice, dar nu fusese de ajuns. Pepe se întreba dacă vechii zei nu ceruseră mai mult sânge decât fusese ea

dispusă să le ofere.

În trecutul luminos, zeci de maya se hrăneau cu sânge, cu inimi rupte din corpul victimelor, cu prizonieri sacrificaţi, aruncaţi în puţurile sacre de calcar de lângă marile temple.

Acum, din gloria trecutului nu mai rămăseseră decât ruinele şi obiectele de artă. Poate că zeii se săturaseră de sânge, până la urmă…

După încă o oră de mers prin junglă, Pepe ajunse la metropola uitată a Xitaclanului.

Dând la o parte frunzele unui bananier, se uită în luminişul poleit de lună, cu temple căzute, pereţi încărcaţi cu sculpturi, înfăţişând figura cu nas coroiat a zeului ploii, Chac, peşti cu pene, astupaţi de muşchi şi liane, impresionanta piramidă a lui Kukulkan, care se ridica impunătoare în noapte, năpădită de vegetaţie.

Câţiva copaci groşi fuseseră tăiaţi de echipa de arheologi. Curăţaseră luminişul, defrişând ruinele. Cioturile de copaci semănau cu nişte răni deschise.

Americanii plecaseră de numai câteva zile, dar jungla începuse deja să-şi reclame teritoriul.

Centrul pieţei Xitaclanului era dominat de piramida în trepte. Platformele aşezate la intervale regulate se prăbuşiseră într-o parte. Dar în vârful ziguratului, Kukulkan, zeul înţelepciunii, păzit de şerpii săi cu pene, rămăsese intact.

Pepe trebuia să intre în piramidă şi să străbată coridoarele înguste, până când găsea alte nişe cu artefacte din jad, vase intacte sau dale sculptate cu hieroglife. Fernando Aguilar scornea o poveste sau legendă pentru orice descoperea Pepe, mărind valoarea obiectului. Nu trebuia decât să-i dea comorile şi să-şi încaseze partea care i se cuvenea.

O porni vesel spre luminiş. Apoi, când îşi ridică privirile, observă ceva, nişte umbre misterioase care alunecau în jos pe treptele fărâmiţate ale piramidei, ca uleiul fierbinte pe suprafaţa apei.

Rămase nemişcat, dar umbrele continuau să înainteze spre el.

Deasupra, crengile foşniră din nou. Pe pământ ferigile înalte se clătinară când ceva mare se târî pe sub frunzişul lor.

Mijindu-şi ochii, Pepe se uită de jur împrejur, ştergându-şi sudoarea rece de pe faţă. Ridică maceta, gata să lupte cu jaguarul sau porcul mistreţ. Inspiră adânc, încordat, şi făcu încă un pas. Apoi se uită în sus, ca să se asigure că nu era niciun animal de pradă care să se arunce asupra lui.

Luna alunecă după un nor, ascunzându-şi lumina slabă, dar liniştitoare. Pepe încremeni în loc, ascultând — i se părea că jungla se trezise la viaţă, înaintând către el. În beznă, zări o sclipire palidă la marginea piramidei lui Kukulkan, ca o ceaţă luminoasă care părea să se ridice din gura întunecată a cenotafului.

Pepe era disperat. Nu ştia unde să se ascundă. Era prea departe de orice aşezare omenească. Oare n-ar putea să se adăpostească în piramidă sau într-unul din temple? Sau în sala de bal plină de moloz, unde atleţii maya practicaseră sporturi violente în faţa mulţimii care-i aclama? Să fugă înapoi în junglă, cât mai departe de Xitaclan? Oare cum ar fi fost mai bine?

Ziua, jungla ar fi fost un loc mult mai sigur, dar nu acum, noaptea.

Văzu două siluete lungi, suple, peste mormanul de pietre — alt templu prăbuşit, acoperit de muşchi şi secole, Creaturile se târau cu mişcările unei reptile şi graţia unei păsări. Erau cele două umbre pe care le văzuse coborând treptele abrupte ale piramidei. I se păreau extrem de diferite de crocodilul fioros din junglă.

La marginea piaţetei se înălţa o stelă împodobită cu hieroglife, un monolit din piatră folosit de mayaşi pentru a-şi nota calendarul, cuceririle, religia. Încă o umbră se târî spre el.

Pepe despică aerul cu maceta tatălui său, sperând că şuieratul o să le înspăimânte, dar constată că înaintau şi mai repede.

Luna ieşi dintre nori, luminând pământul. Pepe exclamă uimit în limba strămoșilor săi. Dinaintea lui erau monştrii miturilor şi legendelor auzite în copilărie.

Şerpii cu pene se mişcau cu viteza fulgerului — erau mai mari decât crocodilii, dar depăşeau prin forţă şi inteligenţă orice animal de pradă; veneau înspre el din trei părţi.

— Kukulkan! strigă Pepe. Kukulkan, apără-mă!

Şerpii şuierară ca apa turnată pe foc. Apoi se înălţară, dezgolindu-şi colţii lungi şi ascuţiţi ca nişte cuţite de sacrificiu.

Acum Pepe ştia ce trebuia să facă.

Luă maceta şi îşi făcu o tăietură lungă de-a lungul braţului. Simţea sângele cald, dar nu-l durea. Apoi întinse mâna, oferindu-şi sângele drept sacrificiu, sperând să-i potolească pe slujitorii lui Kukulkan, aşa cum spuneau ritualurile antice ale străvechii religii.

Dar, în loc să le astâmpere, mirosul cărnii proaspete scoase din minţi ciudatele creaturi. Şerpii cu pene se aruncară spre el ca un torent dezlănţuit.

Solzi cu pene… dinţi ascuţiţi… gheare lungi… toate acestea sclipiră în lumina lunii.

În noaptea aceasta, se gândi Pepe, vechii zei se vor sătura de sânge. Lăsă maceta să-i cadă din mână. Şerpii cu pene se încolăciră pe trupul lui.

OPT

Cancún, Mexic
Joi, 4.21 p.m.

Scully îl privi amuzată pe Mulder. Oftase uşurat când bătrânii coborâseră din avion. Acum, după ce îşi luaseră bagajele, se aşezară la coadă la biroul de imigrări din Aeroportul Cancún, aşteptând să li se ştampileze paşapoartele.

Ofiţerul viză paşaportul lui Mulder şi i-l dădu înapoi.

— Dacă mă apuc vreodată să port pantaloni la dungă, opriţi-mă înainte să mă transform complet într-un ramolit, zise Rubicon, încercând să glumească. N-o să mă pensionez niciodată.

Zeci de oameni mişunau printre turişti, oferindu-le broşuri. După ce îşi luară bagajele, bătrânii ieşiră din aeroport şi se urcară în autocarul lor de lux. Nişte puşti se înghesuiră să-i ajute, sperând să primească un bacşiş.

Scully o luă înainte spre bagaje, trecură prin vamă fără probleme şi se îndreptară spre autobuzul care-i ducea la hotel. Deşi nici ea şi nici Mulder nu vorbeau spaniola, aproape toate reclamele şi firmele magazinelor erau în engleză. Ori de câte ori se arătau nedumeriţi, apăreau doi-trei mexicani, gata să-i ajute. Rubicon se descurca perfect. Bătrânul arheolog părea încântat să fie folositor.

În drum spre Hotelul Carribean Shores, călătoriră cu doi tineri proaspăt căsătoriţi, care erau preocupaţi unul de altul. Şoferul asculta muzică disco la staţia stereo a maşinii; fredona, bătea cu degetul în bordul maşinii, mişca din picior.

Mulder stătea lângă Scully. Răsfoia nişte pliante primite de la reprezentanţii diverselor agenţii turistice din oraş.

— I-auzi ce scrie, Scully, zise el. „Bun venit în Cancún, unde frumoasa Mare a Caraibelor de culoarea turcoazului dezmiardă plajele mătăsoase”. Apele sunt „pline cu recife romantice de corali sau misterioase corăbii spaniole scufundate”. Câtă imaginaţie!

— Pare superb, zise ea, uitându-se pe fereastră la soarele strălucitor şi culorile vii ale peisajului. Oricum, este de preferat decât o staţie de cercetare arctică sau o fabrică de prelucrare a pieilor din Arkansas.

Deschise alte reclame, inclusiv o hartă a împrejurimilor hotelului, o

porţiune îngustă de pământ între Marea Caraibelor şi Laguna Nichupte. Pe una scria cu litere de-o şchioapă: „Aproape toate camerele au vedere la ocean!”

Rubicon stătea cu rucsacul pe genunchii lui osoşi, adâncit în gânduri. I se umeziseră ochii. Scully îl compătimea. Ştia ce cumplit se simţea.

Şoferul autobuzului claxonă şi înjură în spaniolă când coti ca să evite o maşină caraghioasă care ocupa mai mult spaţiu decât ar fi trebuit în zona de parcare a hotelului. Americanul de la volan îi făcu semn cu mâna vesel şi claxonă la rândul lui. Şoferul autobuzului zâmbi forţat, înjurându-l din nou pe înfundate.

În spate, cei doi tineri proaspăt căsătoriţi chicoteau şi continuau să se sărute.

Rubicon se întoarse spre Mulder.

— Unul din hoteluri se laudă chiar că terenul său de golf este construit în jurul ruinelor unui mic templu maya.

Aproape că nu-i venea să creadă.

— Păcat că li se permite aşa ceva, zise el. Şi-au exploatat istoria şi cultura într-un mod ruşinos, revoltător. Ar trebui să vedeţi extravaganţa în stil hollywoodian de la Chichén Itzá. Iau o groază de bani pentru spectacolul lor cu lumini şi sunete, reflectoare multicolore care luminează piramidele în fiecare noapte, dansuri populare, interpretate de artişti profesionişti cu pene în păr şi costume stridente. Bubuitul tobelor este transmis de stațiile stereo.

Dispreţul din glasul arheologului o surprinse pe Scully. Rubicon oftă dezamăgit.

— Conchistadorii spanioli au fost prima invazie devastatoare a Yucatánului — pe urmă au venit turiştii. Singura consolare este că o parte din veniturile obţinute în turism sunt alocate restaurării aşezărilor arheologice… ca Xitaclanul.

* * *

Faţada hotelului era de factură modernă, cu un design pseudoaztec, ferestrele sclipeau în soare, umbrelele din frunze de palmier împânzeau plaja, iar valurile albastre şi nisipul fin erau la fel ca în reclame. Îşi trimiseră bagajele în cameră cu hamalul, în timp ce Mulder şi Scully aşteptau la recepţie, să ia cheile.

Rubicon îşi scoase notiţele, nerăbdător să dea câteva telefoane şi să găsească ghizi pentru expediţia lor în junglă. Nu voia să piardă nicio clipă.

Bătrânul arheolog se fâţâia prin hol, uitându-se la jaguarii sculptaţi în ghips, basoreliefurile false şi hieroglifele maya stilizate.

— Bine aţi venit pe litoralul Caraibelor!

Recepţionerul le dădu cheile şi începu să le prezinte programul turistic.

— *Señor*ita, diseară se organizează o croazieră, zise el.

Scully clătină din cap politicoasă.

— Nu, mulţumesc. Am venit pentru afaceri, nu pentru distracții.

— Ah, dar trebuie să vă găsiţi timp şi pentru distracţii. Vă putem oferi croaziere cu pescuit de homari, cu muzică disco, chiar şi o aventură cu piraţi adevăraţi în Caraibe.

— Mulţumesc, dar n-am timp.

Scully luă cheile şi plecă.

Recepţionerul strigă după ei pentru ultima oară.

— *Señor*, doar n-o să rataţi faimoasa noastră petrecere din temniţă.

Mulder o luă de braţ şi-i şopti la ureche.

— Am putea merge. Ne-ar servi în loc de antrenament. Doar ştii că FBI-ul vrea să ne menţinem în formă.

Scully se uită peste umăr la bătrânul arheolog.

— Hai să amânăm vacanţa până o găsim pe Cassandra Rubicon.

* * *

După ce făcură duş şi se schimbară, se întâlniră în restaurantul hotelului, la cină. Şeful de sală îi conduse pe Mulder şi Scully la o masă cu un aranjament floral în mijloc, care parfuma aerul cu un miros ameţitor. În timp ce chelnerul îi ţinea scaunul lui Scully, Mulder se aşeză. Se uită la ceas. Rubicon trebuia să apară din clipă-n clipă.

Se îmbrăcase comod, într-o cămaşă de bumbac şi pantaloni largi. Scully observă că îşi schimbase în sfârşit vestimentația şi zâmbi discret.

— Văd că te-ai adaptat deja spiritului mexican, zise ea.

— Suntem în Caraibe. Trebuie să arătăm ca nişte turişti, nu ca nişte agenţi FBI.

Un chelner le aduse câte un cocteil Margarita. Scully începu să studieze meniul care-ţi lăsa gura apă — homari proaspeţi, pui cu sos de ciocolată. Mulder sorbi din cocteilul Margarita şi apoi îşi comandă încă o băutură.

— Aceste străvechi preparate mayaşe nu sunt rele deloc.

Scully puse meniul pe masă.

— Am sunat la consulat, să verific. Departamentul nostru a luat legătura cu toate organizaţiile juridice şi poliţieneşti, dar se pare că nu sunt prea

dispuşi să ne ajute. Aşa că următorul pas ne priveşte.

— De îndată ce o să ştim care va fi acela, zise Mulder. Cred că am putea închiria o maşină ca să mergem până în zona unde a dispărut echipa. Poate găsim un ghid care să ne conducă în junglă.

Chelnerul apăru să le ia comanda înainte să sosească Rubicon. Mulder era mort de foame după ce mâncase numai sandvişuri în avion. Alese pui cu banane şi lămâie şi supă cu ardei iute, în timp ce Scully comandă peşte marinat în sos piperat şi copt în frunze de bananier — specialitatea provinciei Yucatán.

Scully deschise servieta şi scoase un dosar.

— Am studiat informaţiile pe care le avem despre membrii expediţiei arheologice, zise ea. Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

Înşiră pe masă dosarele studenţilor de la Universitatea San Diego.

— În afară de Cassandra Rubicon, mai exista un arheolog în echipă: Kelly Rowan, de douăzeci şi şase de ani, un metru nouăzeci, atletic, student de excepţie, specializat în arta precolumbiană. Profesorii săi au declarat că a redactat o teză care dezvăluie legătura dintre mayaşi, olmeci, tolteci şi azteci în mitologiile Americii Centrale.

Îi dădu dosarul lui Mulder şi deschise altul.

— John Forbin, cel mai tânăr din grup, douăzeci şi trei de ani, student în anul doi. Se pare că intenţiona să devină arhitect şi inginer. Era interesat de metodele primitive folosite în construcţiile mari, ca piramidele din America Centrală. Se pare că a fost ales de Cassandra Rubicon ca să restaureze templele prăbușite.

Trecu mai departe.

— Următorul este Christopher Porte, un respectat… *epigrafist*. Cunoşti termenul?

— Da, am citit despre acest subiect, îi răspunse Mulder. Este cineva care se specializează în traducerea codurilor şi a hieroglifelor. Mare parte din limba scrisă maya este necunoscută şi greu de interpretat.

— Aşa că l-au adus pe Christopher ca să le traducă hieroglifele, zise Scully, deschizând ultimul dosar. A mai rămas Caitlin Barron, istoricul şi fotograful lor. Artist în devenire, la fel ca toţi ceilalţi. Se pare că domnişoara Barron a avut câteva expoziţii de acuarelă în galeriile studenţeşti de artă din San Diego.

Îi dădu fotografiile lui Mulder. Agentul le studie pe rând şi apoi se uită din nou la ceas, exact când Rubicon intră în restaurant, bărbierit şi îmbrăcat în

sacou. Majoritatea celor din sală erau în pantaloni scurţi, espadrile şi cămăşi viu colorate. Mulder ridică mâna şi bătrânul arheolog o porni spre ei, obosit.

Chelnerul apăru lângă Rubicon de îndată ce se aşeză la masă. Nici nu se uită la Margarita de lângă cotul lui.

— N-avem noroc, zise Rubicon. I-am sunat pe toţi cunoscuţii mei. Bineînţeles, unii nu au telefon, dar cei din Cancún şi Mérida nu ne pot ajuta. Unul a ieşit la pensie. Am încercat să-l ademenesc în această expediţie, până am aflat că este într-un scaun cu rotile. Altul — un om care mi-a salvat viaţa în 1981, în timpul unei expediţii — a fost ucis de un traficant de droguri. Soţia lui a izbucnit în plâns când am întrebat de el.

Rubicon îşi drese glasul.

— Mai erau încă trei, dar n-am reuşit să-i găsesc.

— Atunci va trebui să ne bazăm pe propria noastră inventivitate, zise Mulder. Până la urmă, vom găsi un ghid. Oricum, avem mult de mers cu maşina până în zonă.

Rubicon dădu la o parte lista de bucate.

— Ar mai fi o posibilitate, le spuse el. În ultima ilustrată primită de la Cassandra, a pomenit de un bărbat care a ajutat-o. Un localnic pe nume Fernando Victorio Aguilar. Am dat de cineva pe care-l cheamă aşa şi i-am lăsat un mesaj. Am spus că vrem un ghid şi omul cu care am vorbit era convins că *señor* Aguilar ne-ar putea ajuta. Sper să luăm legătura cu el în noaptea aceasta sau mâine.

Îşi împreună degetele şi strânse mâinile, ca şi cum ar fi încercat să-şi vindece arterita.

— Mă simt vinovat să mă lăfăi aici, într-o staţiune de lux, fără să ştiu ce se întâmplă cu Cassandra mea.

Chiar atunci sosi mâncarea lui Mulder şi Scully, întrerupând conversaţia. Rubicon comandă ceva la întâmplare, ca să scape mai repede de chelner.

Când se uită la figura îngândurată a bătrânului, Mulder îşi aminti cum se simţise după dispariţia Samanthei. Deşi o tachinase fără milă — ca orice frate — îi era dor de ea şi încerca disperat să o găsească. Considera că era propria lui responsabilitate, pentru că fusese cu ea în momentul acela. Ah, dacă ar fi înfruntat lumina strălucitoare, poate că…

La doisprezece ani nu avea prea multe posibilităţi, dar îl mâna de la spate o hotărâre de nezdruncinat, care nu avea să-l părăsească toată viaţa. Îşi aminti că mergea cu bicicleta din uşă în uşă în oraşul său natal din Chilmark, Massachusetts, întrebând pe fiecare dacă o văzuseră pe Samantha. Deşi în

adâncul inimii lui ştia că nu exista o explicaţie simplă pentru ceea ce văzuse.

Muncise zile-n şir, ca să facă afişe în care-şi descria sora şi îi implora pe oameni să-i transmită orice informaţie deţineau. Şi pentru că nu se inventase copiatorul, le multiplicase cu un solvent care-i iritase nasul şi-l făcuse să plângă şi mai mult după sora lui pierdută. Lipise afişele pe vitrinele maşinilor, pe stâlpii de curent electric, în staţiile de autobuz.

Dar cei care-l sunaseră nu ştiau nimic; voiau doar să-şi exprime compasiunea.

Mama lui fusese distrusă de durere, în timp ce tatăl rămăsese împietrit şi stoic. Acum Mulder ştia că tatăl lui fusese prevenit, probabil, asupra pericolului care o pândea pe Samantha — şi nu luase nicio măsură.

De atunci, Mulder o vedea pe Samantha în fiecare fetiţă cu păr negru. În anii aceia nu se obişnuia să se afişeze persoanele dispărute pe cutiile cu lapte sau ambalajele pentru produse de larg consum. Toate eforturile lui Mulder se dovediseră inutile, dar simţise că trebuia să facă ceva. Fusese misiunea lui.

Acum îl privea pe Vladimir Rubicon şi ştia că simţea acelaşi lucru. Venise în Yucatán, îşi sunase vechii prieteni, insistase să-i însoţească pe agenţii FBI.

— O s-o găsim, îi spuse Mulder, încercând să pară cât mai încrezător.

Dar, cu ochii minţii, îşi vedea sora târâtă spre lumina orbitoare.

— O s-o găsim, repetă el, privindu-l drept în ochi pe Rubicon.

Deşi nu ştia exact cui făcea această promisiune.

NOUĂ

Staţiune de vacanţă pe ţărmul Caraibelor,
Cancún
Joi, 9.11 p.m.

Scully se pregătise de culcare, încântată de cina delicioasă. Se simţea în sfârşit bine acum, după ce îşi scosese portjartierul. Ştiind că se terminase cu distracţiile şi că trebuia să se pregătească pentru confruntarea cu jungla, până la Xitaclan, avea de gând să doarmă bine.

Pe peretele camerei sale de hotel atârna un tablou tipic de reclamă turistică, înfăţişând răsăritul caraibean, cu valuri şi palmieri pe fundal. Balconul ei dădea spre plajă şi ocean. Inspiră aerul serii şi îi privi pe îndrăgostiţii plimbându-se de mână pe nisip, la lumina felinarelor. Ce minunat ar fi să înoate — dar îşi reaminti că se afla în misiune.

Oftând, se trânti la loc în pat.

Deodată, auzi o bătaie insistentă în uşă, ca un bubuit de tun pe o galeră spaniolă.

Nu apelase la serviciul la cameră. Sări imediat în picioare.

— Bine, bine, deschid într-o clipă! strigă ea posomorită.

Aruncă o privire uşii întredeschise dinspre camera lui Mulder şi se cutremură — acest ciocănit insistent nu semăna cu serviciul la cameră. Îşi luă pistolul de pe noptieră.

Când deschise, văzu un bărbat solid, în uniformă de poliţist, cu pumnul păros ridicat, gata să bată din nou. Înainte să-şi revină, omul puse piciorul în uşă.

— Am venit de îndată ce am aflat de sosirea voastră, zise bărbatul cu mustaţă neagră, subţire. Eşti agentul FBI Scully — şi celălalt este Mulder.

Obrajii îi luceau de sudoare. Avea umeri laţi şi braţe musculoase, de hamal.

— Poftim? făcu Scully, având grijă ca musafirul nepoftit să vadă pistolul ţinut în mână. Cine eşti, domnule?

Dar mexicanul nu se lăsă impresionat.

— Sunt Carlos Barreio, şeful poliţiei din Quintana Roo. Îmi pare rău că n-am putut să vă întâmpin la aeroport. Scuzaţi-mi nepoliteţea, dar am prea

multe cazuri şi prea puţini oameni.

— Ni s-a spus că s-a luat legătura cu dumneata, dar nu te-ai oferit să ne ajuţi în investigaţia noastră.

Uşa de legătură se deschise şi apăru Mulder, cu părul răvăşit, cămaşa scoasă din pantaloni, îmbrăcat în grabă. Scully observă că nu se închisese la un nasture, dar cel puţin îşi luase pistolul.

Când îl văzu pe poliţistul solid, vorbi imediat.

— Cred că l-am supărat rău de tot pe recepţioner când am refuzat croazierele propuse de el.

— Cazul acesta nu ne permite să ne distrăm, zise Scully, netezindu-şi fusta.

În ciuda atitudinii lui politicoase, îl simţea cum clocotea de furie.

— Am obţinut toate permisele necesare.

— Nu am oameni disponibili, spuse Barreio. Trebuie să mă înţelegeţi.

Avea un ten roşcovan, o faţă calmă, dar observase că stătea la pândă. Când îşi scoase chipiul, Scully remarcă începutul de chelie.

— Din păcate, nu ştiu prea multe despre dispariţia echipei de arheologi.

Scully încerca să-şi păstreze calmul.

— Am colaborat întotdeauna cu forţele de poliţie locale, domnule Barreio. Doar avem acelaşi scop — să-i găsim pe cei dispăruţi. Suntem nerăbdători să începem investigaţiile împreună.

Barreio o privi rece.

— Bineînţeles că vom colabora. Am fost informat de Biroul Federal din Mexico City că aţi primit statutul de ataşaţi. Inspectorul vostru de la Departamentul de Relaţii şi Afaceri Internaţionale m-a rugat să vă dau toate informaţiile pe care le deţin. Superiorii mei mi-au transmis rugămintea lui.

— Mulţumesc, domnule Barreio, zise Scully prudentă, sesizând din nou ostilitatea lui. Te asigur că n-o să ne amestecăm în treburile poliţiei locale. Statul Quintana Roo este zona în care s-a produs infracţiunea.

— Presupusa infracţiune, o întrerupse Barreio neliniştit, ca să mă exprim în termenii voştri. Nu avem nicio confirmare despre cele întâmplate.

— Da, presupusa infracţiune, îl aprobă Scully. Ţinutul se află în întregime sub jurisdicţia voastră. Mexicul este o ţară suverană. Ca agenţi ai Biroului Federal de Investigaţii, partenerul meu Mulder şi cu mine suntem împuterniciţi doar să vă oferim ajutorul nostru.

Mulder îşi drese glasul.

— Însă avem dreptul să investigăm un caz când este vorba de nişte

cetăţeni americani.

Îşi aranjă părul cu mâna.

— FBI-ul poate cerceta tot ce este legat de terorism, trafic de arme, droguri — precum şi posibila răpire a cetăţenilor americani. Până vom obţine nişte informaţii clare despre Cassandra Rubicon şi colegii ei, trebuie să pornim de la presupunerea că cineva intenţionează să-i ţină ostatici.

— Ostatici, zâmbi Barreio. Îmi pare rău, agent Mulder, dar mi se pare mai probabil să se fi pierdut în junglă.

— Ar fi bine să fie doar atât, zise Scully, încercând să se interpună între Mulder şi mexican.

Pe coridor, un chelner de la serviciul la cameră trecu pe lângă ei cu un cărucior plin de băuturi tropicale, care semănau cu straniile experienţe chimice ale doctorului Jekyll, dar nu-i băgă în seamă.

Barreio oftă, clătinând din cap.

— Scuzaţi-mă, dar nu prea am încredere în FBI.

Ochii lui Barreio semănau cu nişte omizi negre, ameninţătoare.

— Colegul meu din Mexico City — Arturo Durazo — a fost ţinta uneia din operaţiunile voastre şi acum putrezeşte într-o închisoare americană.

Scully se încruntă. Nu auzise de numele acesta.

— FBI a susţinut că Durazo vindea droguri în valoare de milioane de dolari în Statele Unite, zise Barreio. L-au atras dincolo de frontierele noastre, în insula caraibeană Aruba, unde l-au arestat „legal" — din câte ştiu, n-a cerut nimeni extrădarea lui. A fost o înscenare.

Scully îşi dădu la o parte părul roşcat, privindu-l calmă pe poliţist.

— Te asigur, domnule Barreio, că nu ne interesează activitatea poliţiei locale. Nu vreau decât să-i căutăm pe cetăţenii noştri dispăruţi.

Doi bărbaţi trecură în grabă pe hol. Scully se uită peste umărul mexicanului şi-l văzu pe Vladimir Rubicon, cu părul alb, răvăşit, şi ochelarii strâmbi pe nas. Era însoţit de un alt bărbat, bronzat, cu părul lung, strâns într-o coadă de cal, sub o pălărie cu boruri late, din pielea unei feline. Tipul cu părul lung mirosea a *after shave*.

— Agent Scully, ghici pe cine am găsit, îi strigă Rubicon, oprindu-se când îl văzu pe mexican. Scuzaţi-mă, s-a întâmplat ceva?

Barreio îi privi uimit pe cei doi bărbaţi, clipind când îl văzu pe cel cu pălărie de jaguar.

— *Señor* Aguilar, zise el, oamenii aceştia fac parte dintr-o expediţie pregătită de tine?

— Da, da, îl asigură Aguilar. Tocmai discutam cu acest domn. Doctorul Rubicon este un eminent arheolog. Carlos, ar trebui să te simţi onorat că un om de talia domniei sale a venit în Quintana Roo! Poate că o să te bucuri de publicitate internaţională, în loc de poveşti neplăcute despre activităţi revoluţionare şi trafic de arme.

Vocea lui Aguilar ascundea o ameninţare voalată. Barreio se întunecă la faţă.

Scully se uită la doctorul Rubicon. Nu mai putea de bucurie. Era atât de încântat, încât nici nu-l băgă în seamă pe poliţistul în uniformă.

— Agent Scully, agent Mulder, zise el, băgând capul în camera ei. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Fernando Victorio Aguilar. Este persoana cu care încercam să iau legătura… omul care aranjează totul într-o clipă. O să ne dea echipamentele necesare, ajutoare şi ghizi care să ne ducă la Xitaclan. A lucrat şi pentru fiica mea, deşi n-a mai văzut-o de când a plecat în junglă. O să ne conducă până la şantierul arheologic.

— Înseamnă că am făcut deja un prim pas, zise Scully, întorcându-se spre şeful poliţiei cu o politeţe forţată. Cred că domnul Barreio se pregătea să ne ofere hărţi şi toate informaţiile adunate până acum despre membrii echipei dispărute.

Înălţă din sprâncene.

— Nu-i aşa, domnule?

Roşcovanul se încruntă, ca şi cum şi-ar fi amintit un detaliu important.

— Dacă vă pregătiţi pentru o expediţie, aţi obţinut aprobările necesare, vizele de intrare, autorizaţiile de lucru? Aţi achitat taxele legale corespunzătoare?

— O să mă ocup de tot ce trebuie, îl întrerupse Fernando Aguilar. Doar ştii că poţi avea încredere în mine, Carlos.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi se uită pe rând la toţi.

— Ca să accelerăm mersul lucrurilor, va trebui să plătim taxele şi impozitele necesare. O complicaţie nefericită, dar inevitabilă.

— Cât o să coste în total? se interesă Scully suspicioasă.

— Depinde, zise Aguilar. Dar cu o mie de dolari americani vom rezolva totul şi vom putea porni chiar mâine în zori.

— Mâine? Minunat! exclamă Rubicon, frecându-şi mâinile încântat.

— O mie de dolari? se miră Mulder. Diurna ta este mai mare decât a mea, Scully?

— Biroul Federal de Investigaţii nu dă mită, zise Scully hotărâtă.

Rubicon sări exasperat şi nerăbdător.

— Prostii, nu înţelegi cum merg lucrurile.

Scoase un teanc de dolari în bancnote de câte o sută, numără zece şi le trânti în palma întinsă a lui Aguilar. Apoi se uită din nou la agenţii FBI.

— Uneori trebuie să faci concesii şi n-am de gând să mă înglodez în birocraţia FBI-ului, în timp ce Cassandra mea zace cine ştie unde.

Aguilar îl aprobă, ascunzându-şi zâmbetul, ca şi cum ar fi dat peste o pradă neaşteptat de uşoară.

— Va fi o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, *señor* Rubicon, zise el.

Băgă în buzunar două sute de dolari şi întinse restul de opt lui Barreio, care le înşfăcă repede, încruntându-se la Mulder şi Scully.

— Va fi suficient pentru taxele guvernamentale, zise el. O să iau legătura cu oamenii mei, să vedem dacă pot să copieze informaţiile pentru voi până mâine dimineaţă.

Apoi le întoarse spatele şi se îndreptă spre lifturi, unde trecu pe lângă chelnerul de la serviciul la cameră, care aducea băuturi servite în ananaşi şi nuci de cocos scobite pe dinăuntru.

Vladimir Rubicon stătea în hol, lângă uşa lui Scully, şi părea agitat. Fernando Aguilar îşi puse la loc pe cap pălăria cu picăţele şi întinse mâna.

— Mă bucur că v-am cunoscut, *señorita* Scully, zise el, dând din cap spre Mulder. În zilele următoare o să ne vedem tot timpul.

Pe urmă se dădu un pas înapoi, adăugând:

— Aveţi grijă să vă odihniţi cum trebuie peste noapte şi să faceţi o baie bună. Vă asigur că n-o să mai aveţi parte de un asemenea confort.

ZECE

Vila personală a lui Xavier Salida,
Quintana Roo
Joi 10.17 p.m.

Focul trosnea în cămin, arzând puternic, în timp ce devora lemnul aromat, ridicând fuioare de fum parfumat spre camera de zi de la etaj. Xavier Salida stătea în faţa căminului, cu mâinile la spate, inspirând mirosul tare, ameţitor, ca un drog.

Apoi se întoarse spre termostatul din perete şi reglă aerul condiţionat în aşa fel încât să se bucure de foc, fără să-şi încălzească încăperea. Nu erau multe lucruri în viaţă de care să te bucuri în acelaşi timp, dar Salida atinsese un nivel la care putea face tot ce dorea.

Luă un vătrai şi răsuci lemnele, urmărind scânteile jucăuşe. Îi plăcea să se joace cu focul.

Salida se dădu la o parte şi se plimbă prin cameră cu vătraiul, ca şi cum ar fi fost un baston, exersându-şi mişcările, încântat de graţia lui — deşi o dobândise de curând, spera să-l ţină toată viaţa. Educaţia şi cultura reprezentau o investiţie, o bogăţie intangibilă, care depăşea valoarea bunurilor materiale.

Se apropie de staţia stereo şi căută printre discurile şi casetele sale. Alese o simfonie a marelui Salieri, un compozitor din secolul al optsprezecelea. Dar chiar acest fapt însemna că operele lui erau rare şi, prin urmare, preţioase.

Când acordurile îndrăzneţe ale viorilor umplură camera, luă sticla de pe masă, îi scoase dopul şi îşi turnă încă un pahar de Merlot 1992 roşu-purpuriu. Era suficient de vechi, îşi zise el, nu precum Cabernetul Sauvignon din pivniţă. I se spusese că provenea din cele mai bune vii californiene. Ridică paharul. Îl răsuci între degete şi-l aşeză în lumina focului.

Pe urmă ieşi pe balcon, inspirând adânc aerul umed al nopţii. Hamacul îi amintea de zile liniştite şi de după-amiezi tihnite… dar săptămâna care trecuse fusese foarte grea. Se confruntase cu mii de provocări stresante, dar le rezolvase pe toate cu hotărâre.

În timp ce se uită spre felinare, văzu silueta străvechii stele maya din

mijlocul curţii. Stela lumina monumentul şi distinse conturul afurisitului de păun care se cocoţase în vârful ei.

O pasăre nebună şi proastă. La fel ca rivalul său, Pieter Grobe, un bărbat băgăreţ, dar lipsit de importanţă. Salida încercase să i-o plătească emigrantului belgian, după ce acesta îi doborâse un avion. Drept răzbunare, le ceruse oamenilor săi să doboare un avion de-al lui Grobe, dar nu fusese posibil.

Îşi întărise paza, aşa că Salida nu avusese de ales. Se răzbunase altfel, mai puţin rafinat, dar la fel de satisfăcător: un camion-cisternă plin cu petrol explodase în mijlocul unui câmp cu marijuana de pe proprietatea lui Grobe. Focul şi fumul distruseseră o mare parte din recoltă.

Acum, când scorul era din nou egal, n-avea de gând să declanşeze un război între ei. Bănuia că Grobe era plictisit şi simţea nevoia unei distracții din când în când. Ei bine, îi făcuse pe plac.

De aici înainte putea să se relaxeze, să se bucure de viaţă, de cultură, de lucruri fine. Când acordurile simfoniei lui Salieri se ridicară într-un crescendo, Xavier Salida se întoarse în camera de zi.

Sorbi din vin, savurându-i buchetul, aşa cum fusese învăţat. Deşi în inima lui tânjea după zilele când bea tequila cot la cot cu camarazii săi, râdea zgomotos şi cânta cântece deocheate. Dar toate acestea erau de domeniul trecutului. Acum se schimbase. Era un om puternic.

Se opri ca să-şi admire colecţia de obiecte istorice de artă precolumbiană, cu care s-ar fi mândrit orice muzeu. Dar aceste articole nu vor fi expuse niciodată în vitrine prăfuite, pentru că îi aparţineau doar lui.

Văzu sculpturile delicate şi verzui din jad, şerpii cu pene, paznicii lui Kukulkan, o mică piatră care-l reprezenta pe însuşi zeul înţelepciunii. Salida adunase vase şi sculpturi de la toate popoarele antice ale Americii Centrale, tolteci, olmeci, maya, azteci. Se uită la eticheta fiecărui obiect, împrospătându-şi memoria, ca să se asigure că îşi amintea exact fiecare nume şi fiecare detaliu. Ar fi fost jenant să-i scape vreun amănunt într-o conversaţie.

În cele din urmă, ca un băieţel care se strecura în zori lângă pomul de Crăciun, Salida se apropie de noua lui achiziţie, uimitorul artefact cristalin adus de Fernando Victorio Aguilar din ruinele Xitaclanului. Ştia că trebuia să-l pună într-o vitrină protectoare de sticlă, pentru că nu va permite niciodată să fie atins. Era foarte valoros.

Aşezând sticla de vin lângă cutia transparentă, Salida atinse uşor, cu

amândouă mâinile, suprafaţa rece, alunecoasă.

Din cauza necazurilor provocate de Pieter Grobe, nu avusese timp să-l admire în ultimele două zile — dar acum o să se desfete în voie. Îl pedepsise pe Grobe, afacerile mergeau, nimic nu-l mai împiedica să se lase fascinat de ciudata cutie maya. Degetele lui atinseră hieroglifele sculptate în suprafaţa dură ca diamantul. Apoi atinse un pătrat care se mişcă din loc, ca şi cum ar fi alunecat pe un lac uleios.

Obiectul scoase un sunet.

Salida tresări. I se răciseră degetele. Dar se aplecă din nou, lipindu-şi mâinile de el. Artefactul vibra din ce în ce mai puternic.

Mexicanul râse uimit. Apoi simţi ceva în cap, un fel de sunet ascuţit, pe care nu reuşea să-l identifice, oricât încerca să se concentreze.

Afară, în cuşti, preţioşii lui Dobermani începură să urle într-un glas, acompaniaţi de cârâitul păunilor agitaţi.

Ieşi în grabă pe balcon. Unul din paznici aprinsese reflectoarele, scăldând curtea într-o lumină albă. Alţi doi apărură cu puşca îndreptată spre colţurile umbroase. Salida se aştepta să vadă un jaguar sau o pisică de pradă, atrasă de carnea păunilor. Câinii continuau să latre — dar baronul drogurilor nu distingea nicio primejdie.

— Linişte! urlă el în noapte, întorcându-se în cameră, unde văzu, spre uimirea lui, că străvechea cutie cristalină sclipea argintiu.

Când se aplecă peste ea, zumzetul se transformă într-o vibraţie clară. Pereţii asemănători diamantului pulsau. Acum suprafaţa luminoasă nu mai era rece; radia o căldură care-l inunda ca untul topit.

Puse mâna pe o hieroglifă, încercând să oprească frenetica activitate — dar constată în schimb că toate componentele miniaturale dinăuntru prinseseră viaţă.

I se părea cu atât mai uimitor cu cât acest artefact fusese construit de străvechii mayaşi, în zorii civilizaţiei. Se folosiseră de instrumente primitive pentru calendarele lor… dar acest dispozitiv părea destul de sofisticat, chiar şi pentru epoca modernă. Nu avea niciun buton, nicio pârghie şi…

Lumina începu să crească în mijlocul cubului, rece, dar strălucitoare… ca un mercur incandescent.

Salida se dădu înapoi, speriat. Ce-i dăruise Aguilar? Ce făcuse? Cum ar putea să oprească mecanismul pe care-l declanşase?

Afară, câinii şi păunii stârniseră o hărmălaie îngrozitoare, ca şi cum ar fi fost arşi de vii.

Lumina din obiectul cristalin deveni orbitoare. Ultimul lucru pe care-l sesiză fu acela că paharul cu vin vibra lângă artefact.

Lichidul roşu începu să fiarbă.

Apoi lumina ajunse la punctul ei critic şi trecu la alt nivel, sporindu-şi intensitatea de mii de ori. Căldura şi energia îl învăluiră atât de rapid pe Salida, încât nu avu timp să vadă explozia intensă… sau să simtă vreo durere.

UNSPREZECE

Cancún
Vineri, 8.05 a.m.

Nori albi dansau pe cer şi marea sclipea albăstruie ca o piscină din Beverly Hills. Grupuri de turişti se revărsau din hoteluri pe fâşia subţire de uscat dintre ocean şi lagună, aşteptând autobuzele care-i duceau la vestitele ruine maya de la Chichén Itzá, Tulum, Xcaret şi Xel-Há.

Fântâni arteziene de marmură pline cu monede mexicane răcoreau aerul. Un Jeep vechi cu trei oameni ocoli taxiurile, autocarele şi autobuzele care scuipau fum negru, parcând în faţa hotelului. Şoferul claxonă, făcu semn cu mâna şi claxonă din nou, spre disperarea portarilor în uniforme albe. Se încruntară, dar şoferul se apropie şi mai mult de bordură, claxonând fără ruşine.

În hol, lângă ceilalţi turişti, Mulder îşi luă rucsacul şi se întoarse spre Scully.

— Pun pariu că este maşina noastră.

— Da, şi eu mă temeam că s-ar putea să fie, zise ea, aşezând paharul de plastic cu cafea lângă o scrumieră plină.

Vladimir Rubicon îi urmă entuziasmat.

— Sunt convins că toţi se bucură de vacanţa lor aici, în elegantul Cancún — dar, după părerea mea, nu cred că este un loc reprezentativ pentru Yucatán. Seamănă mai degrabă cu Honolulu.

Scully îl recunoscu pe Fernando Aguilar după pălăria lui din blană de jaguar şi coada de cal. Aguilar le făcu cu mâna, dezgolindu-şi dinţii albi într-un zâmbet vesel.

— *Buenos dias, amigos!*

Mulder luă rucsacul lui Scully şi-l aruncă în spate, lângă al lui, în timp ce Rubicon îşi îndesă echipamentul în compartimentul aglomerat. Aguilar era însoţit de doi bărbaţi bruneţi. Rubicon trecu peste străini şi se aşeză pe bancheta din spate. Mulder se strecură alături de el.

Aguilar o invită pe Scully în faţă.

— Pentru dumneavoastră, *señorita* — aici lângă mine, ca să fiţi în siguranţă.

Apoi se întoarse spre Mulder şi Rubicon.

— Sunteţi gata? V-aţi îmbrăcat potrivit pentru junglă?

Rubicon îşi pipăi bărbuţa.

— Da, s-au pregătit destul de bine.

Mulder se aplecă spre şofer.

— Mi-am adus chiar şi cizmele şi sprayul contra insectelor.

Scully se întoarse spre partenerul ei:

— Bine ai făcut.

Aguilar era proaspăt bărbierit şi mirosea strident a after shave. Îşi pipăi obrajii cu mâna.

— O să dureze câteva ore până o să ajungem la marginea junglei.

— Cine sunt noii noştri însoțitori? se interesă Mulder, făcând semn spre cei doi, înghesuiţi în spate cu el şi Rubicon.

— Ajutoare, îi spuse Aguilar. Unul va aduce Jeepul înapoi, iar celălalt ne va însoţi în junglă. A mai fost cu mine în expediţii.

— Un singur om? se miră Rubicon. Credeam că vom avea nevoie de mai mulţi, ca să nu mai vorbim de provizii. Am plătit…

Aguilar îl întrerupse, dând din mână nonșalant.

— Am tocmit deja oameni şi provizii. Ne aşteaptă la marginea junglei, *señor*. Nu avea rost să-i car până în capătul Yucatánului.

Aguilar porni motorul şi ocoli un autobuz care încerca să plece de pe loc în acelaşi timp. Scully închise ochii, dar spaniolul claxonă strident şi viră mult stânga, luând-o pe iarba umedă. Apoi apăsă pe acceleraţie şi ţâşni în faţa autobuzului pe şoseaua principală.

Aguilar coti spre sud-est, strecurându-se prin zona hotelieră aglomerată, urmând autostrada de pe coastă, plină de autobuze, biciclete şi motorete.

Trecură pe lângă ruine năpădite de buruieni, mici temple, coloane roase din calcar, sculptate cu hieroglife. Se înşirau pe marginea drumului, lipsite de importanţă. Nu exista nici măcar un indicator care să le semnaleze prezenţa. Fuseseră înghiţite de junglă. Lui Scully i se părea uimitor că aceste monumente vechi de mii de ani nu erau tratate cu mai mult respect.

Aguilar era mai atent la Scully decât la drum. Gonea ca un nebun sau ca un profesionist, depinde cum îl caracterizai. În orice caz, mergea de trei ori mai repede decât orice autobuz.

La început înaintară de-a lungul coastei, îndreptându-se către sud-vest pe autostrada 307, pe lângă ruinele de la Tulum. Pe urmă se îndepărtară de malul mării, străbătând oraşe sărace, cu nume ca Uh-May, Chunyaxché,

Limónes şi Cafetal, cu căsuţe albe, colibe de lemn, staţii de benzină şi supermagazine cât bucătăria ei. Scully desfăşură o hartă zdrenţuită, pătată de grăsime, pe care o găsi între bordul maşinii şi parbriz. Când se uită, văzu dezamăgită că nu exista niciun drum în zona în care trebuiau să ajungă. Spera totuşi să fie o greşeală. Poate că era o hartă prea veche.

Jungla se întindea la nesfârşit, de ambele părţi ale șoselei. Femeile din sate erau îmbrăcate în rochii albe din bumbac, brodate în culori vii, un port tradiţional, identificat de Vladimir Rubicon drept *huipil*.

Pe măsură ce înaintau, curbele deveneau din ce în ce mai abrupte şi câmpia ceda locul dealurilor. Mulder făcu semn spre crucile albe, acoperite cu flori proaspete de lângă drum, şi ridică glasul ca să se facă auzit peste şuieratul vântului care pătrundea prin ferestrele ruginite.

— Ce sunt acestea, domnule Aguilar? Altare religioase?

Aguilar izbucni în râs.

— Nu, marchează locul unde au murit cei dragi în accidente tragice.

— Sunt o mulţime, remarcă Scully.

— Da, o aprobă Aguilar, șoferii sunt foarte imprudenţi.

— Am observat, zise Scully, privindu-l cu subînţeles.

— Ar trebui să fim mai atenţi la curbe, spuse Mulder din spate.

După un prânz frugal la o cârciumă modestă de pe marginea drumului, porniră din nou, mergând încă două ore cu o viteză ameţitoare. Scully era buimacă şi i se făcuse greaţă, mai ales după ce mâncase. Micul restaurant nu avea prea multe de oferit, deşi Mulder apreciase omleta şi supa de pui.

— Cât mai avem? îl întrebă ea pe Aguilar.

Era deja după-amiază şi cerul se umpluse de nori ameninţători.

Bărbatul se uita fix înainte şi îndepărta gândacii căzuţi pe parbriz cu ştergătoarele.

— Gata, am ajuns, îi răspunse el după câteva clipe, apăsând pe frână.

Trase la marginea drumului. O baltă noroioasă ieşea de undeva din junglă. În spatele lor, un autobuz îi claxonă, depăşindu-i pe cealaltă bandă, fără să se asigure dacă venea vreun vehicul din sens opus.

Aguilar sări jos, în timp ce Mulder deschise uşa din spate, întinzându-şi picioarele. Scully coborî şi ea, inspirând adânc aerul umed.

Pe cer, norii se înnegriseră; nu mai avea mult până să înceapă furtuna. Dar, când privi jungla în care urmau să se afunde, îşi dădu seama că nicio rafală de ploaie, oricât de deasă, nu putea să pătrundă prin lianele şi frunzişul des.

Ceilalţi doi oameni din spate deschiseră portbagajul, scoţând rucsacurile lui Scully şi Mulder. Apoi îi dădură echipamentul lui Vladimir Rubicon, care se aplecase să-şi maseze genunchii amorţiţi.

Mulder cercetă iarba înaltă, lianele groase, palmierii înalţi şi vegetaţia de nepătruns.

— Cred că glumeşti.

Fernando Aguilar râse dispreţuitor, frecându-şi obrajii, începuse deja să-i crească barba.

— Ehe, *amigo*, dacă ruinele de la Xitaclan ar fi fost la marginea unei autostrăzi cu patru benzi, crezi că ar mai fi rămas neexplorate?

— Ţi-a zis-o, remarcă Rubicon.

Deodată, în timp ce vorbeau, din junglă apărură câţiva bărbaţi negricioşi, ca un efect special dintr-un film ieftin. Scully observă imediat ce diferiţi erau de mexicanii pe care-i văzuse la Cancún. Era mai scunzi, subnutriţi şi prost îmbrăcaţi: descendenţi ai vechilor maya, care trăiau departe de oraşe, în nişte sate care nici nu apăreau pe hartă.

— Iată restul echipei noastre, zise Aguilar.

Făcu semn indienilor să ia proviziile şi rucsacurile şi scoase nişte saci de pânză din maşină.

— Corturile noastre, le spuse el.

Mulder stătea cu mâinile la şold, studiind jungla.

— Asta nu-i doar o misiune, Scully, este o aventură.

Ţânţarii zburau în roiuri dese în jurul lor.

Când Jeepul se goli, Aguilar bătu în capotă ca să-i anunţe că maşina era gata de plecare. Unul din indieni se urcă la volan fără să spună un cuvânt. Porni motorul şi intră direct pe şosea, fără să se asigure.

— La drum, amigos, îi îndemnă Aguilar. Aventura ne aşteaptă.

Scully inspiră adânc şi îşi legă şireturile bocancilor. Apoi pătrunseră în junglă.

* * *

Târându-se pe sub tufişuri, dând crengile şi lianele la o parte cu ambele mâini, Scully regreta că nu era în Jeep, oricât de prost ar fi condus Aguilar.

Indienii din faţa lor defrişau vegetaţia luxuriantă cu macetele lor ascuţite, fără să se plângă. Ibiscuşi impunători şi alte flori tropicale se înşirau ca un curcubeu de ambele părţi ale potecii. Bălţi noroioase acopereau pământul stâncos. Arbori subţiri de mahon cu trunchiuri răsucite şi coajă netedă creşteau în toate direcţiile, străjuiţi de tufişuri ţepoase şi buruieni înflorite.

Scully călca ferigile în picioare, scuturându-se de apa de ploaie.

Se opriră să se odihnească lângă un copac chicle[8], cu trunchiul măcelărit de localnicii care-i extrăseseră seva de-a lungul anilor. Scully observă că indienii mestecau tot timpul chicle. Aguilar nu-i lăsă să se odihnească decât câteva minute.

După câtva timp, Scully începu să se simtă îngrozitor, îi era cald şi transpirase din cap până-n picioare. Își propuse să-l reclame pe producătorul sprayului împotriva ţânţarilor pentru ineficacitatea produsului lor. Era târziu după-amiază când reuşiră să înainteze pe cărarea defrişată. Nu le mai rămăseseră decât vreo patru ore de mers până să se înnopteze.

Scully îl întrebă pe Aguilar care era programul. Mexicanul o bătu pe spate, amuzat. Atingerea lui o enervă.

— Încerc să vă uşurez drumul, *señorita*, zise el. Ar fi imposibil să ajungem la Xitaclan într-o zi. De aceea am pornit-o acum. Ştiam că o să se înnopteze şi că o să ne pregătim de culcare. După un somn bun, mâine vom porni cu forţe proaspete şi, până după-amiază, sper să ajungem la ruine. Poate că o să vă găsiţi prietenii, cine ştie? S-ar putea să li se fi defectat staţia de transmisie.

— Da, s-ar putea, zise Scully, deşi îşi spuse că era puţin probabil.

Căldura o dogorea, iar aerul umed o făcea să plutească într-o baie de aburi. Părul i se lipise de cap şi de faţă. Era murdară şi plină de insecte zdrobite.

Deasupra, maimuţele se jucau prin copaci. Săreau din cracă în cracă, stârnind un haos de nedescris. Papagalii scoteau strigăte ascuţite, iar păsări viu colorate pluteau dinaintea lor. Dar Scully se concentrase asupra mersului, evitând băltoacele noroioase, mărăcinii şi colţurile calcaroase.

— Hai să facem un târg, Scully, zise Mulder, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

Arăta la fel de distrus ca ea.

— Eu sunt Stanley şi tu eşti Livingstone, vrei?

Vladimir Rubicon înainta fără să se plângă.

— Nu mergem decât de două ore, zise el, şi iată unde am ajuns! S-ar putea să existe o mulţime de ruine nedescoperite încă în Yucatán. De îndată ce oamenii le-au abandonat, jungla a pus stăpânire pe ele. Au rămas doar în legendele locale.

[8] Arborele Sapota Zapoheea care dă o substanţă lăptoasă, ingredientul de bază al gumei de mestecat (n.t.).

— Dar Xitaclan este ceva deosebit, nu? îl întrebă Mulder. Reprezintă mai mult decât nişte simple ruine?

Rubicon inspiră adânc şi se opri ca să se rezeme de un arbore de mahon.

— Şi Cassandra mea credea la fel. Există de mult timp, înainte de Epoca de Aur, trecând prin influenţa toltecă şi sacrificiile umane.

Deşi era distrusă, obosită şi năclăită de sudoare, Scully se uită în ochii albaştri ai arheologului şi, spre surprinderea ei, văzu că bătrânul nu se simţea deloc rău în junglă. Dimpotrivă, părea mai plin de viaţă şi mai animat decât în prima zi, când se întâlniseră la expoziţia de artă precolumbiană din Washington D.C. Acum bătrânul arheolog era în elementul lui. Pornise să-şi salveze fiica şi să exploreze ruinele mayaşe.

Când umbrele se alungiră în junglă, însoţitorii lui Aguilar îşi dovediră din nou eficienţa. Aranjară tabăra, alegând un luminiş de lângă un pârâu. Tăiară arbuştii şi buruienile, apoi înălţară corturile pentru Mulder, Scully, Rubicon şi Aguilar, în timp ce pentru ei îşi aleseră alt adăpost, mai mult ca sigur în copacii din apropiere. Scully îi urmărea cum se mişcau degajat, ca şi cum ar fi fost un lucru obişnuit pentru ei.

Rubicon îi ceru mai multe informaţii lui Aguilar despre Cassandra şi echipa ei, pe care-i însoţise cu două săptămâni mai devreme, spre ruine.

— Da, zise el. I-am condus până acolo dar am plecat şi m-am întors la Cancún, pentru că voiau să rămână mai multe săptămâni ca să excaveze. Sunt un om civilizat. Am afacerile mele, nu pot să-mi pierd timpul.

— Dar era bine când ai plecat? insistă Rubicon.

— Da, sigur, foarte bine, zise Aguilar. Era foarte încântată să exploreze ruinele.

— Şi eu sunt nerăbdător să le văd, recunoscu Rubicon.

— Poimâine, îi răspunse Aguilar, dând din cap, entuziasmat.

Se aşezară pe trunchiurile căzute şi pe pietre ca să mănânce. Cina lor consta în omletă, bucăţi de brânză şi fructe proaspete culese de indieni din junglă. Scully bău din termos şi mâncă încet, bucuroasă că stătea jos în sfârşit.

Mulder goni insectele din jurul bananei sale.

— Destul de diferit de restaurantul cu patru stele de aseară, nu? îi spuse el lui Scully.

Apoi se ridică şi se duse în cortul ei, răscolind prin bagaje.

Scully termină de mâncat şi se întinse oftând. O dureau picioarele.

Mulder ieşi din cort. Ţinea ceva la spate.

— În timp ce studiam cazul, mi-am amintit de povestea despre Tlazolteotl.

Se uită la bătrânul arheolog.

— Pronunţ corect? Parcă aş înghiţi pietre.

Rubicon râse.

— Ah, da, zeiţa iubirilor vinovate.

— Da, aceea, îl aprobă Mulder. Un tip pe nume Jappan a vrut să devină favoritul zeilor. Așa că și-a părăsit soţia iubitoare și averea și s-a făcut pustnic. S-a urcat pe o stâncă înaltă în deşert și și-a închinat viaţa religiei.

Mulder se uită în jur.

— Deşi nu văd unde a găsit deşert aici. Evident, zeii nu puteau rezista la asemenea provocare. L-au tentat cu femei frumoase — dar el n-a cedat. Atunci Tlazolteotl, zeiţa iubirilor vinovate, i-a apărut în formă omenească. I-a spus că era atât de impresionată de virtutea lui Jappan, încât voia să-l consoleze. L-a convins să coboare de pe stâncă şi l-a sedus — spre încântarea celorlalţi zei, care de-abia aşteptau ca Jappan să calce greșit. Apoi l-au pedepsit, transformându-l într-un scorpion. De rușine, Jappan s-a ascuns sub stâncă de pe care coborâse. Dar zeii au vrut să-i ofere totuși o recompensă. Au adus-o pe soţia lui Jappan, i-au povestit ce s-a întâmplat şi au transformat-o şi pe ea în scorpion.

Îi zâmbi lui Scully, fără să-și ia mâinile de la spate.

— La urma urmei, este o poveste romantică. Soţia lui Jappan s-a strecurat sub stâncă, lângă soţul ei, şi au făcut o mulţime de copii-scorpion.

Vladimir Rubicon îl privi încântat.

— Minunat, agent Mulder. Ar trebui să lucrezi ca voluntar la muzeu, la fel ca mine.

Scully îşi schimbă poziţia pe trunchiul căzut, îşi scutură firimiturile de pe vesta kaki şi-i spuse:

— Foarte interesant, Mulder — dar ce te-a apucat să spui povestea aceasta tocmai acum?

Agentul îşi aduse mâinile de la spate şi dădu la iveală rămăşiţele unui scorpion mare, negru, cu multe picioare.

— Fiindcă am găsit asta sub perna ta.

DOISPREZECE

Jungla Yucatán
Sâmbătă, dimineaţa devreme, la o oră nedefinită

În timp ce se pregăteau să strângă tabăra, de dimineaţă, Mulder observă că i se oprise ceasul. Se gândi imediat că avuseseră o întâlnire de gradul trei peste noapte. Apoi îşi dădu seama că defectul se datora mai mult umezelii din junglă decât unui fenomen extraterestru.

Îşi scoase hainele ude şi murdare şi îşi puse altele care aveau să arate la fel la sfârşitul zilei. Mulder hotărî să-şi îmbrace tricoul new-yorkez cu mâneci rupte.

Scully ieşi din cort, alungând insectele. Avea ochii injectaţi de nesomn.

— Bună dimineaţa, soare, îi spuse Mulder.

— Mă gândesc să-mi cer transferul la arhive, zise ea, căscând şi întinzându-se. Cel puţin acolo o să am un birou curat, cu aer condiţionat.

Bău din termos. Apoi îşi turnă apă în palme şi se stropi pe faţă, frecându-şi ochii. Clipi până se limpezi, dând la o parte un roi de ţânţari.

— N-am apreciat niciodată cu adevărat condiţiile omeneşti de muncă.

Fernando Aguilar stătea lângă un copac, uitându-se într-o mică oglindă de bărbierit, cu briciul în mână.

Pălăria lui din blană de jaguar atârna pe o creangă. Se întoarse zâmbitor, cu obrajii săpuniţi.

— *Buenos dias, amigos,* îi salută el, continuând să se bărbierească, cu ochii pe jumătate închişi, ca să savureze plăcerea. Nimic nu este mai reconfortant ca un bărbierit de dimineaţă.

Azvârli spuma de ras peste ferigi cu precizia unui aruncător de cuţite.

— Ăsta e secretul meu, *señor* Mulder: amestec săpunul cu substanţă împotriva ţânţarilor. Se pare că ajută.

— Poate o să încerc şi eu, zise Mulder, frecându-şi obrajii ţepoşi. Unde este cel mai apropiat duş?

Aguilar râse strident. Sunetul îi aminti lui Mulder de strigătele maimuţelor care-l ţinuseră treaz toată noaptea.

Indienii strânseră corturile şi împachetară proviziile într-un timp record.

Vladimir Rubicon se fâţâia pe lângă ei, mestecând stafide.

— Plecăm, da?

Mulder îi văzu ochii injectaţi şi ştiu că Rubicon nu dormise bine, deşi părea obişnuit cu condiţiile grele.

Aguilar termină bărbieritul, îşi şterse faţa asudată cu o basma, îşi răsuci pălăria pe deget ca să se dea mare şi şi-o puse pe cap.

— Aveţi dreptate, *señor* Rubicon, trebuie să plecăm să-ţi găsim fata. Avem mult de mers, dar s-ar putea să ajungem până mâine, înainte de lăsarea serii.

Porniră din nou. Indienii tăcuţi le croiau drum cu macetele, îndrumaţi de Aguilar.

Zeci de fluturi multicolori se ridicară dintr-un mic lac, lângă un copac căzut. Semănau cu nişte diamante, la fel de sclipitoare ca orhideele din jurul lor.

Şerpi atârnau de crengi, privindu-i cu ochii lor reci. Mulder regreta că nu avusese timp să studieze speciile veninoase din America Centrală. De aceea, prefera să-i evite.

Porniseră de nicio oră, când începu să plouă cu picături calde, uleioase. Se scurgeau de pe frunzele bananierilor, spălând păianjenii, insectele şi omizile. Aerul umed devenise apăsător.

Aguilar îşi înclină pălăria şi apa se scurse de pe boruri. Coada de cal îi atârna ca o zdreanţă între umeri.

— Ai vrut duş, *señor*, îi spuse el lui Mulder, zâmbind. Se pare că ţi s-a îndeplinit dorinţa.

Crengile ude, mişcându-şi vegetaţia putredă, atârnau spre ei. Mulder se uită la Scully şi Rubicon. Erau plini de noroi şi de frunze verzi şi galbene.

— Am reuşit să ne camuflăm fără să vrem, remarcă el.

— Asta încercăm să facem? îl întrebă Scully, scuturându-şi pantalonii kaki.

Ţânţarii omniprezenţi i se lipiseră de obraji.

— Pe mine nu m-ar tenta deloc să construiesc temple şi piramide într-un asemenea loc, zise Mulder. Mă mir că mayaşii au creat o astfel de civilizaţie.

— Cel puţin templele sunt uscate pe dinăuntru, zise Scully, scuturându-şi apa din păr.

Rubicon avea o figură visătoare.

— Ingeniozitatea umană ne surprinde întotdeauna când studiem istoria. Ar fi minunat să ne putem întoarce în timp măcar cinci minute, ca să întrebăm: „De ce?“, dar trebuie să ne mulţumim cu mici indicii. Un arheolog

este ca un detectiv — un agent FBI al trecutului. Dezvăluie mistere în care suspecţii şi victimele sunt oale şi ulcele de mii de ani.

— Am fost impresionat de realizările ştiinţifice şi astronomice ale culturii maya, spuse Mulder, deşi unii cred că civilizaţia lor a fost ajutată.

— Ajutată? se miră Rubicon, dând la o parte o frunză de palmier. La ce ajutor te referi?

Mulder inspiră adânc.

— Conform unei legende maya, zeii lor le-au spus că pământul este rotund — o observaţie remarcabilă pentru un popor primitiv. Se pare că ştiau de planetele Uranus şi Neptun, care au fost descoperite de astronomii din Occident abia în secolul al nouăsprezecelea. Probabil că aveau nişte ochi foarte buni, ţinând cont de faptul că nu erau dotaţi cu telescoape. Mayaşii au determinat de asemenea anul pământesc cu o precizie uluitoare şi cunoşteau durata exactă a anului venusian. Au calculat alte cicluri astronomice pe o durată de aproximativ şaizeci şi patru de milioane de ani.

— Da, mayaşii erau fascinaţi de timp, recunoscu Rubicon, fără să muşte din momeală. Chiar obsedaţi, aş putea spune.

— Mulder, interveni Scully, doar nu vrei să insinuezi că…

Dădu la o parte încă o muscă şi tăcu.

— Dacă te uiţi la sculpturile lor, Scully, vei vedea figuri de neconfundat — o siluetă pe un scaun, care seamănă perfect cu un astronaut într-o navă specială. Din vehicul ies dâre de foc şi fum.

Rubicon rosti amuzat:

— Ah, da. „Carele Zeilor”. Interesante speculaţii. Am studiat toate poveştile şi legendele. Unele sunt pur şi simplu uluitoare. O să v-o spun pe cea care-mi place cel mai mult — ştiţi că Quetzalcoatl sau Kukulkan, cum l-au botezat mayaşii, era zeul cunoaşterii şi înţelepciunii?

— Da, zise Mulder, se presupune că a coborât din stele.

— Da, se presupune, îl aprobă Rubicon. Duşmanul lui Kukulkan era Tezcatlipoca. Unicul lui scop în viaţă era să semene discordie.

Rubicon îşi puse ochelarii pe nas, deşi erau inutili pe ploaie. Dar aşa avea obiceiul când povestea.

— Tezcatlipoca a venit la o sărbătoare importantă deghizat într-un bărbat frumos şi a atras atenţia asupra sa, dansând şi cântând un cântec magic. Oamenii au fost atât de fascinaţi, încât au început să-l imite. I-a condus pe toţi pe un pod care s-a prăbuşit sub greutatea lor. Mulţi au căzut în râu, unde s-au transformat în pietre.

Rubicon zâmbi.

— În alt oraş, Tezcatlipoca a apărut cu o marionetă magică dansând în mâna lui. Atraşi de spectacol, oamenii s-au înghesuit atât de tare, încât mulţi dintre ei s-au sufocat. Prefăcându-se sfâşiat de durere din cauza nenorocirii pe care o provocase, Tezcatlipoca a insistat ca oamenii să-l lapideze până îl omorau. Iar ei aşa au făcut. Dar, în timp ce putrezea, a degajat o duhoare atât de oribilă, încât i-a ucis pe cei din jur. În cele din urmă, ca într-o misiune de comando, câţiva eroi curajoşi i-au târât pe rând trupul, scăpând oraşul de mirosul pestilenţial.

Rubicon ridică din umerii lui osoşi, în timp ce înaintau prin junglă.

— Sunt doar nişte legende, zise el. Noi trebuie să le ascultăm şi să le interpretăm cum putem. N-o să vă spun pe care s-o credeţi.

— Răspunsul este evident, oricum, zise Mulder încet, dar nu mai reluă subiectul despre astronauţi.

TREISPREZECE

Clădirea Pentagonului, Arlington, Virginia
Sâmbătă, 1.03 p.m.

În timp ce străbătea coridorul aripii estice a Pentagonului, maiorul Willis Jakes memora ca de obicei reperele întâlnite. Trebuia să știe perfect drumul la întoarcere.

În mod normal, și-ar fi însemnat în memorie un copac căzut, o stâncă sau un șanț în platourile sterpe ale Afganistanului, în timp ce mărșăluia prin mlaștinile infestate de malarie ale Asiei de Sud-Est sau de pe teritoriul kurzilor din munții nordici ai Iranului. Acum însă, în loc să poarte costum de camuflaj, dotat cu arme albe și diverse resurse vitale, maiorul Jakes era îmbrăcat într-o uniformă impecabilă.

Dar nu se simțea în largul lui în acest mediu civilizat.

Zidurile Pentagonului i se păreau la fel de indescifrabile ca orice ținut sălbatic, ba chiar erau mai greu de memorat, pentru că fiecare coridor al acestui labirint era simetric cu celălalt. Forma geometrică a clădirii uriașe accentua dezorientarea și era foarte ușor să te pierzi. Puteai să ieși pe o ușă cu aspect familiar și să te trezești într-o parcare pe partea opusă celei unde ar fi trebuit să ajungi.

Dar pentru maiorul Jakes acesta nu era un obstacol. Se uită la șirurile de uși, majoritatea închise, cu lumina stinsă înăuntru. Sâmbăta nu se lucra la Pentagon. Personalul civil și militar era în weekend. Civilii lucrau patruzeci de ore pe săptămână, completând formulare, transmițându-le din birou în birou pentru semnături și ștampile și punând copiile la dosar.

Însă, pentru un ofițer de carieră ca maiorul Willis Jakes, opt ore de program nu însemnau nimic. Nu semna condica la venire și plecare. Serviciile lui erau disponibile oricând era nevoie de el, toată ziua și tot anul. Își lua liber sau pleca în vacanță când circumstanțele erau favorabile. Nici nu concepea o altfel de viață.

Faptul că fusese chemat aici sâmbătă pentru o ședință la nivel înalt însemna că i se pregătea o misiune importantă. Peste puțin timp se va trezi în alt colț îndepărtat al lumii, însărcinat să execute alte sarcini clar definite de superiorii lui. Executa ordinele așa cum jurase, fără să pună întrebări, și

accepta acţiuni pe care ţara lui nu le-ar fi recunoscut sub niciun motiv.

Jakes era înalt şi suplu, proaspăt bărbierit şi arămiu la faţă, datorită sângelui său egiptean. Avea trăsături colţuroase, semitice.

Jakes înaintă până în capătul culoarului şi o luă la stânga, până ajunse în faţa unei alte camere întunecate — în aparenţă goală ca celelalte. Nu verifică numărul şi nu ezită nici măcar o clipă.

Bătu de trei ori. Pe uşă scria „AG. Pym, Arhivă”. Maiorul Jakes se îndoia că lucrătorii obişnuiţi ai Pentagonului vizitau vreodată biroul domnului Pym.

Uşa se deschise şi maiorul văzu un bărbat în costum negru. Jakes intră în camera slab luminată. Avea o expresie împietrită, impasibilă — dar mintea îi lucra în mare viteză, studiind situaţia, depistând opţiunile şi căutând ameninţările.

— Identifică-te, îi spuse bărbatul în costum din umbră.

— Maior Willis Jakes, răspunse el.

— Da, îi răspunse bărbatul, fără să iasă din beznă.

Îi întinse o cheie de argint.

— Deschide uşa din spatele biroului, zise el. Apoi ia cheia şi închide uşa în urma ta. Se va încuia singură. Ceilalţi te aşteaptă. Şedinţa trebuie să înceapă.

Maiorul Jakes nu-i mulţumi, mărginindu-se să urmeze instrucţiunile. Deschise uşa şi se trezi într-o sală de conferinţe luminată pe jumătate. Lumini fluorescente clipeau albicioase sau rămâneau întunecate. Pe un perete atârna un ecran de protecţie.

Trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume cu cravată stăteau pe scaune, în timp ce un altul pregătea proiectorul. Maiorul Jakes nu-i mai văzuse pe niciunul dintre ei şi nu se aştepta să-i mai vadă.

Un bărbat în costum cenuşiu şi ochelari cu ramă metalică îi spuse:

— Bine ai venit, domnule maior Jakes. Ai sosit exact la timp. Vrei nişte cafea?

Făcu un semn spre filmul din spate.

— Nu, domnule, zise Jakes.

Altul, cu o cravată maro, îl îmbie cu nişte fursecuri.

— Nu, mulţumesc, repetă Jakes.

— Atunci suntem gata.

Un tânăr porni proiectorul. O lumină galben-aurie se împrăştie pe ecranul pătrat. Curiozitatea nu făcea parte din profilul lui Jakes, dar atenţia şi memoria erau cruciale în activitatea lui. Cel de-al doilea bărbat cu păr

grizonat şi cămaşă albă se sprijini de spătarul scaunului.

— Prezintă primul diapozitiv, zise el.

— Domnule maior Jakes, fii atent, te rog, zise bărbatul cu cravată maro. Orice detaliu poate fi important.

Apăru imaginea unei jungle dese. În mijlocul ei fusese defrişată o porţiune circulară şi se formase un crater perfect simetric. Pământul din jur părea sticlos sau topit, ca şi cum cineva ar fi stins o ţigară uriaşă.

— În locul acesta era o fermă mexicană. Ai idee ce ar fi putut provoca aşa ceva, domnule maior Jakes? îl întrebă bărbatul în costum cenuşiu.

— Un tăietor de margarete? sugeră Jakes, referindu-se la o bombă de fragmentare folosită pentru defrişarea junglei în scopul creării unor piste de aterizare pentru elicoptere. Sau o explozie cu napalm?

— Niciuna, nici alta, îi răspunse bărbatul grizonat. Are un diametru de o jumătate de kilometru. Senzorii noştri seismici au dezvăluit un impuls puternic, iar detectorii de radiaţie au înregistrat o creştere semnificativă a fondului radioactiv.

— Vreţi să spuneţi că este rezultatul unei lovituri nucleare cu rază mică de acţiune? îl întrebă maiorul Jakes.

— Nu văd altă explicaţie, zise bărbatul cu cravată maro. Doar un dispozitiv nuclear tactic de genul unei ghiulele atomice ar fi putut trasa un crater atât de perfect. Este un tip de armă pus la punct de noi şi de sovietici, probabil în ultimii ani ai războiului rece.

— Dar cine ar fi putut folosi o asemenea armă în America Centrală? Care ar fi provocarea?

Bărbatul cu păr grizonat, care părea conducătorul întâlnirii, îşi împreună mâinile la ceafă.

— În această zonă a Yucatánului există multe frământări politice. Separatiştii recurg la diverse acte de terorism — dar o asemenea acţiune le-ar depăşi cu mult posibilităţile. Sunt de asemenea mulţi traficanţi de droguri rivali care se elimină reciproc prin asasinate cu bombe plasate în maşină şi altele de genul ăsta.

— Aceasta nu este o bombă de maşină, domnule, remarcă maiorul Jakes.

— Într-adevăr, îl aprobă bărbatul în costum cenuşiu. Următorul diapozitiv, te rog.

Apăru o imagine mai clară, care arăta copacii culcaţi la pământ. Marginea craterului era perfect circulară, ca şi cum o minge de foc ar fi topit pădurea, transformând pământul în sticlă, şi apoi s-ar fi stins înainte să se propage în

restul junglei.

— Suntem de părere că cel puţin una, dacă nu mai multe din aceste arme tactice nucleare, au scăpat de sub control după destrămarea fostei Uniuni Sovietice. În haosul scindării republicilor socialiste, numeroase state suverane au pretins rezervele nucleare lăsate în urmă de guvernul central comunist, deschizând piaţa pentru teroriştii şi traficanţii internaţionali. Este singurul lucru, din câte cunoaştem, care ar fi putut degaja o asemenea energie devastatoare. Dispozitivul ar fi putut veni din Cuba, de exemplu, traversând Marea Caraibelor spre Peninsula Yucatán până în braţele baronilor drogurilor din această zonă a Mexicului.

— Bănuiţi deci că ar putea urma şi alte lovituri?

— Nu-i exclus, dacă există astfel de arme, zise bărbatul grizonat.

Următorul diapozitiv prezenta harta Yucatánului, cu statele Quintana Roo, Yucatán şi Campeche, precum şi micile ţări din America Centrală: Belize, Honduras, El Salvador şi Guatemala.

— Vrem să-ţi formezi o echipă, să găseşti sursa acestor arme, să le confişti şi să le distrugi. Nu putem permite ca teroriştii să aibă acces la armament nuclear, chiar dacă nu fac decât să se omoare între ei.

— Ar da un exemplu prost, zise bărbatul cu cravată maro, mişcându-şi fălcile proeminente.

— Este un comando obişnuit? întrebă Jakes.

— Ai la dispoziţie tot ce doreşti, domnule maior Jakes, îi spuse omul cu păr grizonat. Ştim că eforturile tale merită fiecare cent investit.

— Sau fiecare peso, adăugă tânărul care mânuia proiectorul.

Dar ceilalţi nu-i gustară gluma.

— Bănuiesc că va fi o misiune sub acoperire, de căutare şi distrugere. Dar cum voi localiza ţinta? Ce informaţii avem despre existenţa altor arme tactice?

— Se pare că se află o bază militară, într-una din zonele izolate ale Yucatánului, îi spuse bărbatul în costum cenuşiu. Am depistat o transmisie puternică şi codificată neobişnuit. Semnalul a apărut brusc acum o săptămână şi ceva; atât de puternic, încât n-a putut fi ascuns. Bănuim că emiţătorul indică prezenţa unei baze militare.

— Obiectul corespunde vreunei aşezări? se interesă maiorul Jakes, studiind imaginea de pe ecran.

Operatorul trecu la un alt diapozitiv — o fotografie cu o rezoluţie înaltă, luată din satelit, cu liniile şi contururile unei hărţi suprapuse aproape

perfect.

— Se pare că este locul unor ruine maya izolate. Când am comparat informaţiile noastre cu cele ale Departamentului de Stat, am aflat că o echipă de arheologi a dispărut acolo cam în aceeaşi perioadă cu depistarea semnalului, cu câteva zile înainte de producerea exploziei. Bănuim că inamicii noştri folosesc ruinele ca bază militară secretă. Deoarece nu s-a emis nicio pretenţie pentru răscumpărarea ostaticilor, nu se ştie ce s-a întâmplat cu cetăţenii americani… Oricum, ei nu reprezintă obiectivul prioritar al misiunii dumitale.

— Am înţeles, spuse maiorul Jakes.

Se uită pe hartă. Părea o zonă foarte izolată. Nu se vedea niciun drum de acces prin apropiere.

Operatorul mări claritatea imaginii.

— Xitaclan, murmură maiorul Jakes, citind locul însemnat pe hartă.

Cel puţin suna mai bine decât munţii reci ai Afganistanului.

PAISPREZECE

Ruinele Xitaclan
Duminică, 4.23 p.m.

Harnicii indieni începură să vorbească între ei, pe limba lor, entuziasmaţi sau stânjeniţi — Scully nu-şi dădea seama exact care era starea lor. În ultimele două zile îşi concentrase întreaga energie mersului prin junglă… Cu fiecare pas, se îndepărta tot mai mult de civilizaţie, confort şi siguranţă.

Fernando Aguilar grăbi pasul.

— Veniţi repede, *amigos,* îi îndemnă el, dând la o parte nişte ferigi.

Apoi, rezemându-se de un copac ceiba înalt, făcu semn cu mâna:

— Iată Xitaclanul!

Asudat şi epuizat, Mulder se opri lângă Scully, entuziasmat. Vladimir Rubicon se avântă înainte cu forțe noi.

Gâfâind, Scully îşi feri ochii de soare şi privi străvechiul oraş care răpise, probabil, vieţile Cassandrei Rubicon şi pe cele ale membrilor echipei sale. Nori cenuşii atârnau pe cer, învăluind locul în umbră, dar edificiile prăbușite se profilau ca nişte forme mătăhăloase în furtună.

Umbra marelui oraș antic se vedea cu uşurinţă, ca o imagine imprimată pe retină. În centrul pieţei mari, copacii îşi făcuseră loc printre crăpăturile dalelor de piatră. O piramidă în trepte domina metropola abandonată, năpădită de vegetaţie. Altare mai mici şi stele cu încrustaţii migăloase zăceau prăbușite, incapabile să reziste timpului şi forţelor naturale. Sculpturi complicate răsăreau din masa de muşchi şi liane.

— Este uluitor! exclamă Rubicon, trecând pe lângă Fernando Aguilar.

Păşi în piaţa largă, scărpinându-se în barbă.

— Uitaţi-vă cât de mare este acest loc. Vă imaginaţi câţi oameni încăpeau aici?

Apoi se întoarse spre Scully şi Mulder, încercând cu disperare să le explice.

— Arhitectura precară a civilizaţiei maya n-ar fi putut susţine un centru mare ca acesta. Majoritatea oraşelor principale, ca Tikal sau Chichén Itzá, au fost locuite probabil doar în timpul ceremoniilor religioase, a jocurilor cu mingea şi a sacrificiilor ceremoniale. În restul anului, oraşele erau

abandonate, lăsate în seama junglei până la următorul festival.

— Seamănă cu un sat olimpic, zise Mulder.

El și Scully se apropiaseră de bătrânul arheolog, în timp ce indienii stăteau la adăpostul junglei, discutând agitaţi cu Aguilar, în dialectul lor.

— Aţi spus jocuri cu mingea, domnule doctor Rubicon? îl întrebă Scully. Vă referiţi la sporturi cu spectatori?

— Cred că acolo era stadionul lor.

Făcu un semn spre luminișul înconjurat de cărămizi.

— Mayașii practicau un sport asemănător fotbalului și baschetului. Loveau mingea de cauciuc tare cu șoldurile, coapsele şi umerii — nu aveau voie s-o atingă cu mâinile. Obiectul trebuia să treacă printr-un inel de piatră atârnat de perete.

— Era un sport în toată regula, cu galerii pentru echipe, pedepse, arbitri? se interesă Mulder.

— Învinșii erau sacrificaţi zeilor, le explică Rubicon. Li se tăiau capetele, li se scoteau inimile și li se împrăștia sângele pe teren.

— Presupun că nu era o onoare să ajungi doar în turneul final, zise Mulder.

Rubicon se încruntă. Se trase de bărbuţă, lăsând o dungă de noroi pe bărbie.

— Nu este nici urmă de Cassandra sau de echipa ei de arheologi.

Se uită în jur, dar jungla părea imensă, apăsătoare.

— N-a fost doar o staţie de emisie defectă.

Scully îi arătă locul unde copacii și tufișurile fuseseră tăiate. Mormane de crengi și liane zăceau pe jumătate arse, ca și cum cineva din echipa dispărută ar fi încercat să dea foc resturilor… sau să transmită un semnal, în disperare.

— Au fost aici de curând, zise ea. Altfel, toate urmele muncii lor ar fi fost înghiţite de junglă în mai puţin de-o lună.

— Poate că s-au pierdut în junglă, le sugeră Aguilar. Sau poate că i-au mâncat jaguarii.

— Nu prea ne eşti de ajutor, îi reproșă Scully.

— Echipa Cassandrei ar fi trebuit să acţioneze mai prudent, zise Rubicon, ca și cum ar fi încercat să se convingă singur. Arheologii profesioniști trebuie să lucreze cu grijă, să studieze fiecare piatră, fiecare detaliu în parte.

Clipi din ochii lui albaștri, uitându-se la pietrele bătute de vreme.

— Unii amatori au crezut că ajută istoria. Au venit să cerceteze vechile

temple la începutul secolului, aruncând blocurile căzute şi bucăţile de coloane sculptate cu hieroglife în grămezile de moloz — noi le numim acum mormane DS, adică Dumnezeu ştie… pentru că numai Dumnezeu ştie ce se află acolo.

Păşeau cu grijă în vârful picioarelor şi vorbeau în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i ofenseze pe zeii antici ai Xitaclanului. Pavajul de calcar formase cândva o suprafaţă netedă, dar acum dalele fuseseră ridicate de rădăcinile întinse sub ele.

— Acum înţeleg de ce Cassandra era atât de entuziasmată, zise Rubicon emoţionat. Este visul oricărui arheolog — toate etapele istoriei maya. Tot ce se vede este o nouă descoperire. Fiecare foc, fiecare bloc de piatră reprezintă ceva care n-a mai fost catalogat niciodată. Fiecare relicvă ar putea fi mult aşteptata Rosetta a scrierii maya. Ar putea explica de ce oamenii şi-au abandonat oraşele şi au dispărut de atâtea secole… cu condiţia ca vânătorii de suveniruri să nu răscolească ruinele înainte ca arheologii şi oamenii de ştiinţă să-şi termine treaba.

Scully îşi imagină cum ar arăta locul acesta fără vegetaţia care-l năpădise. Puţini oameni îl văzuseră sau ştiau de existenţa lui.

— Xitaclan a fost, probabil, un oraş superb.

Două stele impresionante afişau şiruri de hieroglife maya şi simboluri calendaristice; un şarpe cu pene se înfăşurase în jurul fiecărui obelisc. Scully îşi aminti de şarpele cu pene de pe artefactul din jad pe care i-l arătase Mulder.

— Acesta este Kukulkan? întrebă ea, arătând spre sculptură. Şarpele cu pene?

Rubicon studie stela, punându-şi ochelarii pe nas.

— Da, este redat foarte clar. Pare mai mare şi mai înspăimântător — la fel de real ca jaguarii aceia care tronează la ieşirea din muzeu. Se deosebeşte de sculpturile şi desenele stilizate întâlnite de obicei pe stelele maya. Foarte interesant.

— Sculptura pare inspirată din realitate, îi sugeră Mulder.

Scully se încruntă la el, dar partenerul ei îi zâmbi dulce.

— Lumina după-amiezii a pălit, zise Aguilar. Haideţi să aruncăm o privire de jur-împrejur şi să ne ridicăm tabăra. De mâine vă puteţi apuca de treabă.

— Da, este o idee bună, recunoscu Rubicon.

Nu ştia ce să facă: să se lase pradă deznădejdii că nu-şi găsise fiica… sau să se dedice studiului acestor comori nebănuite?

— Este un adevărat privilegiu să vezi un asemenea loc înainte să fie măcelărit de turişti. Cele mai cunoscute ruine au fost devastate de miile de turişti care nu ştiu nimic despre istorie, decât ce scrie în broşurile lor colorate.

Îşi puse mâinile în şold.

— De îndată ce se deschide un nou şantier arheologic, se găseşte întotdeauna cineva care să distrugă totul în scurt timp.

Cei patru înconjurară piaţa și apoi se apropiară de spectaculoasa piramidă centrală. Vegetaţia fusese defrișată pe două laturi și Scully zări o intrare îngustă la baza ziguratului — o uşă care ducea în catacombele întunecate ale străvechii structuri monolitice.

— Se pare că cineva a început totuşi explorarea, zise Scully.

Mulder o luă înaintea lor şi le strigă să-l urmeze. Îl găsiră lângă un puţ circular care se căsca în structura calcaroasă, ca și cum ar fi fost forat de un utilaj uriaş.

— Un cenotaf, le explică Rubicon. Un puţ sacru. Este foarte adânc. Sunt răspândite în toată Peninsula Yucatán. Poate că reprezintă unul din motivele pentru care Xitaclanul a fost construit în acest loc.

Scully păşi pe o platformă măcinată, la marginea găurii adânci. Se aplecă să se uite peste umărul lor şi văzu o băltoacă verzuie. Adâncimea era imposibil de estimat. Colţuri de calcar mărgineau zidurile cenotafului. Mulder aruncă o pietricică în apă, privind valurile care se întindeau ca nişte unde de soc.

— Aceste găuri naturale erau considerate puţuri sacre, în care apa zeilor era ridicată la suprafaţa pământului, le spuse Rubicon. Aceasta conţine mai mult ca sigur o adevărată comoară de relicve şi oase.

— Oase? se miră Scully. De la oamenii care au căzut înăuntru?

— Care au fost aruncaţi, o corectă Rubicon. Aceste cenotafuri erau puţuri de sacrificiu. Probabil că îşi băteau victimele până mureau sau le legau şi le coborau înăuntru. Altădată, pentru sacrificii speciale, victima era aleasă cu un an înainte. Omul ducea o viaţă îmbelşugată, cu mâncare bună, haine scumpe şi femei — până în ziua când era drogat şi dus pe marginea cenotafului, unde era aruncat în apele sfinte.

— Credeam că mayaşii erau un popor paşnic, zise Scully.

— Este o părere falsă, încetăţenită de un arheolog care îi admira pe mayaşi dincolo de orice limită — de aceea a ascuns dovezile culese din scrierile şi sculpturile lor, care arătau ce sângeroși erau.

— Un arheolog care voia să schimbe istoria, remarcă Mulder.

— Mayaşii au avut o cultură violentă şi au vărsat mult sânge, mai ales în perioadele târzii, datorită influenţelor toltece. Considerau că este frumos să te sacrifici, să-ţi tai degetele de la mâini şi picioare în timpul ceremoniilor de automutilare. De fapt, cultul cel mai sângeros aparţinea zeului Tlaloc. Preoţii lui se pregăteau pentru marile festivaluri, cumpărând copii mici de la mamele lor. La marile ceremonii, copiii erau fierţi de vii şi apoi mâncaţi cu mare pompă şi splendoare. Preoţii erau deosebit de încântaţi dacă acei copii plângeau sau urlau pentru că lacrimile lor promiteau un an ploios.

Scully se cutremură. Se uită la cenotaful lugubru, gândindu-se la toate secretele din adâncimile sale întunecate.

— În orice caz, sunt sigur că acum nu mai practică nimeni asemenea ritualuri, zise Rubicon, ca şi cum ar fi vrut s-o calmeze.

Îşi şterse mâinile pe pantaloni.

— N-aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Sunt convins că aceste practici nu au nicio legătură cu persoanele date dispărute… sau cu Cassandra.

Scully dădu din cap. Da, dar iată unde ajunseseră! La două zile depărtare de cea mai apropiată şosea, într-un oraş antic abandonat, unde mayaşii făceau sacrificii umane şi unde dispăruse de curând o întreagă echipă de arheologi americani…

Dar n-avea de ce să se îngrijoreze, bineînţeles.

CINCISPREZECE

Ruinele Xitaclan
Duminică, 6.38 p.m.

În timp ce stătea lângă platforma pentru sacrificii, la marginea puţului de calcar, Mulder se uită înăuntru, simţind atracţia adâncului. Degaja un miros acru, mucegăit, cu iz de putreziciune. Se întreba ce secrete se ascundeau sub apele întunecate, cât de adânc era puţul, câte schelete adăpostea.

Îl cuprinsese o agitaţie inexplicabilă. Razele colorate ale soarelui la apus şi lumina de culoarea chihlimbarului lungea umbrele. Lui Mulder i se păru că vede forme întunecate şi uleioase în cenotaf şi simţi un tremur uşor sub picioare… o vibraţie, ca şi cum sub pământ s-ar fi aflat îngropate nişte motoare sau generatoare uriaşe. Îşi aminti de romanul lui H.G.Wells, *Maşina timpului:* cumplitul Morlock stătea în tunelurile sale subterane, cu maşinăriile lui… aşteptând cu nerăbdare să devoreze carnea oamenilor de la suprafaţă.

Apa din cenotaf începu să fiarbă. Bule mari cât un butoi ieşiră deodată la suprafaţă.

— Ce se întâmplă? zise Scully.

Mulder se dădu înapoi câţiva paşi când vibraţia crescu în intentate. Un val acru, sulfuros, ca o omletă uriaşă, făcută dintr-o mie de ouă stricate, îi învălui, gata să-i sufoce. Îşi acoperi nasul, îngreţoşat. Chiar şi Scully, obişnuită cu cadavrele în descompunere, se strâmbă.

— Ce duhoare! exclamă Aguilar.

— Poate că este legendarul cadavru al lui Tezcatlipoca, le sugeră Vladimir Rubicon netulburat. Miroase destul de urât ca să ucidă jumătate din populaţie.

Scully clătină din cap.

— Nu, este sulf — bioxid de sulf, un gaz vulcanic.

— Cred că ar fi mai bine să ne îndepărtăm de puţ, le propuse Mulder.

Se retraseră toţi patru în faţa marii piramide.

— M-am speriat atât de rău, încât îmi tremură genunchii, zise Scully. Adică nu, staţi puţin, se clatină pământul.

Mulder văzu copacii legănându-se dinaintea lor. La baza craniului simţea

o vibraţie inexplicabilă, care se amplifica o dată cu forţa cutremurului.

Indienii lui Aguilar stăteau lângă corturile ridicate pe jumătate, vorbind agitaţi între ei. Unul din ei, un tip solid, fugi în junglă, strigându-le celorlalţi să-l urmeze.

— Mă întreb ce i-a apucat, zise Mulder. N-au mai văzut zei mânioși până acum?

— Este o activitate seismică, remarcă Rubicon cu vocea lui analitică atât de nepotrivită în momentul acela. Dar de unde cutremure și activitate vulcanică? Peninsula Yucatán este un platou calcaros înalt şi stabil. Din punct de vedere geologic, este imposibil să existe activitate vulcanică aici.

Ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică, pământul se cutremură de parcă l-ar fi lovit cineva cu un ciocan uriaş. Dalele din piatră se îndoiră. Un grup de arbori de mahon de lângă un templu străvechi ieşiră din pământul ud cu rădăcinile lor ca nişte tentacule pline de noroi.

Una din faţadele antice pe jumătate prăbuşite căzu la pământ, fărâmiţându-se în zeci de blocuri. Cărămizile de pe laturile piramidei în trepte se desprinseră, alunecând la vale.

La marginea junglei pământul se despică, emanând gaze otrăvite. Mulder o apucă pe Scully de braţ ca s-o susţină.

— Hai să ne îndepărtăm de aceste construcţii ucigaşe, zise Scully. Dacă se prăbușesc, o să ne îngroape sub dărâmături.

Îl traseră pe bătrânul arheolog în mijlocul pieţei, în timp ce pământul se frământa sub ei. Copacii se înclinau ameninţător.

Mulder vedea ziguratul legănându-se ca un zgârie-nor din Chicago în furtună. O apucă de umăr pe Scully.

— Ține-te bine!

Dar, chiar în momentul acela, când părea gata să atingă apogeul, cutremurul se potoli.

Rubicon îşi frecă barba neliniştit.

— Poate că m-am înşelat în privinţa stabilităţii seismice, zise el.

Aguilar le arătă corturile şi proviziile împrăştiate.

— Se pare că ne-am pierdut ajutoarele, zise el, negru la față.

Cutremurul îl luase prin surprindere. Căută tutunul şi foiţele de hârtie în buzunarul vestei.

— O să se întoarcă mâine, *amigos*. Sunt lucrători buni. Dar acum va trebui să ne pregătim singuri cina de astă-seară şi să ne revenim după această aventură, nu?

Încercă să râdă. Mulder se simţea stânjenit.

Rubicon se aşeză pe una din pietrele ridicate din pavaj. Clătina din cap nedumerit.

— Unul din motivele care au atras-o pe Cassandra în această zonă a fost instabilitatea sa geologică ieşită din comun. Ştiţi, prima ei pasiune a fost geologia. Fetiţa mea aduna roci şi le studia ca să vadă de ce natură sunt: vulcanice, metamorfice, sedimentare. Avea o colecţie mare, le ştia pe toate. Pe urmă s-a lăsat atrasă de săpături, nu numai pentru studierea rocilor, ci şi ca să vadă ce se ascundea sub ele — urmele civilizaţiilor omeneşti şi ale istoriei prinse între straturile de sedimente şi praf. Părea foarte entuziasmată de anumite înregistrări seismice din această zonă — de aceea a vrut să conducă prima expediţie la Xitaclan.

Bătrânul arheolog clătină iar din cap.

— Oricum, o asemenea activitate vulcanică pare imposibilă în zona aceasta.

Făcu un semn spre piramida înaltă, unde câteva pietricele se rostogoleau pe treptele abrupte.

— Doar se vede că este o porţiune stabilă — dacă aceste cutremure s-ar produce frecvent, ruinele ar fi dispărut demult. Simplul fapt că Xitaclanul s-a păstrat atâtea secole dovedeşte stabilitatea regiunii.

— Nu mi s-a părut deloc aşa acum câteva minute, *señor*, zise Aguilar.

Stătea cu picioarele depărtate, ca şi cum s-ar fi aşteptat să înceapă din nou. Până la urmă reuşi să-şi răsucească ţigara şi s-o aprindă.

Mulder se gândi la toate informaţiile pe care le păstrase în memorie, culese de prin enciclopediile şi rapoartele păstrate de-a lungul anilor. Reţinea de fiecare dată tot ce era inexplicabil sau misterios.

— Majoritatea vulcanilor din America Centrală se află în podişurile înalte ale Mexicului. Unul din ei, numit Paricutin, a apărut brusc în 1943… chiar în mijlocul unui câmp mexican cu porumb, neted ca-n palmă. Un ţăran îşi ara terenul când pământul a început să se cutremure. Timp de nouă ani după aceea, vulcanul a continuat să crească, deversând miliarde de tone de lavă şi cenuşă. A îngropat două oraşe.

— Mulder, vrei să spui că vulcanul a răsărit pur şi simplu din pământ? îl întrebă Scully.

— Da, pe măsură ce creştea, Paricutin a fost urmărit de geologii din lumea întreagă. În primele douăzeci şi patru de ore, s-a ridicat cu un metru şaptezeci. În total, Paricutin a acoperit în jur de şapte mile pătrate cu lavă şi

cenuşă. A ajuns la înălţimea maximă de două mii şapte sute de metri — în mai puţin de o jumătate de secol. Cine ştie ce surprize ne mai rezervă pământul.

Se uitară unul la altul.

— Noaptea aceasta voi dormi iepureşte, ca să fiu gata să fug în junglă dacă va erupe vreun vulcan sub picioarele noastre.

— Este o sugestie excelentă, *señor*, zise Aguilar, trăgând din ţigară.

Dar Scully îl privi îngrijorată. Partenerul ei ştia ce o preocupa pentru că şi el îşi punea aceeaşi întrebare. Ce eliberare masivă de energie ar fi putut să declanşeze activitatea vulcanică din jurul Xitaclanului? Şi de ce tocmai acum?

Se întâmplase ceva în locul acesta. Nu ştia dacă avea vreo legătură cu dispariţia echipei de arheologi sau dacă era doar o coincidenţă.

Credea în multe lucruri stranii… dar îi venea foarte greu să creadă în coincidenţe.

ȘAISPREZECE

Reşedinţa lui Pieter Grobe,
Quintana Roo
Duminică, 4.30 p.m.

Scoţându-şi chipiul de poliţist în pragul castelului-fortăreaţă al lui Pieter Grobe, Carlos Barreio aşteptă ca paznicul să telefoneze stăpânului său. Barreio îşi netezi părul rar şi îşi aranjă mustaţa neagră. Se simţea ca un cerşetor la poarta unui mare baron, dar trebuia să-şi înghită mândria de dragul libertăţii ţinutului său.

În servieta lui uzată de piele avea obiecte maya din jad, împachetate cu grijă, precum şi relicve antice, culese din templele mai mici din jurul Xitaclanului. Nu mai încercase niciodată să vândă obiecte istorice de unul singur şi nu ştia ce preţ ar putea obţine pe aceste sculpturi din jad — dar avea nevoie de bani.

Mişcarea separaţionistă *Liberación Quintana Roo* trebuia să-şi cumpere arme şi provizii.

Pepe Candelaria, ajutorul lui Aguilar, nu se mai întorsese de-o săptămână. Se părea că îşi părăsise mama şi surorile, fugind în lumea largă, fără să aducă alte comori de la Xitaclan, aşa cum i se spusese. Barreio nu putea să mai întârzie, aşa că luase micile obiecte aflate în posesia sa şi hotărâse să facă ce-o putea cu ele.

Fernando Victorio Aguilar ştia să găsească clienţi potriviţi, dar nu se mişca destul de repede şi Barreio nu putea să stea după el. În plus, acum, după ce Xavier Salida murise, sau mai bine zis fusese pulverizat, Barreio trebuia să găsească noi clienţi.

Paznicul puse receptorul în furcă şi deschise porţile blindate ale reşedinţei lui Pieter Grobe, care semăna mai mult cu o fortăreaţă decât cu nişte ruine maya.

— Stăpânul vă acordă un sfert de oră, îl anunţă paznicul. O să vă însoţesc.

Barreio îşi drese glasul.

— Mulţumesc.

Îşi netezi uniforma albă, ţinându-şi chipiul în mâna asudată. I se părea cea mai cruntă ironie să se ploconească dinaintea unui traficant de droguri,

când Barreio era autorizat să aplice legea în statul Quintana Roo.

Dar Barreio ştia că trebuia să intre-n joc ca să-şi atingă scopul. Descendenţii mayaşilor aveau o memorie bună. Aşteptaseră secole în şir să fie liberi din nou, să-şi refacă epoca de aur pierdută.

Libertate şi independenţă. Oamenii din Quintana Roo o să-i mulţumească de îndată ce frământările politice şi vărsarea de sânge se vor potoli. În timpul Marii Revoluţii Mexicane din 1910, se spunea că pierise opt la sută din populaţia ţării. Toţi acei martiri plătiseră preţul libertății — și adeseori preţul fusese prea mare.

Când paznicul închise porţile masive, bubuitul răsună ca o lovitură de tun.

Pe dinăuntru, fortăreaţa lui Grobe părea şi mai germanică şi impunătoare. Mirosea a fum şi a mucegai. Ventilatoarele se roteau în tavan. Arcadele holurilor şi ferestrele înguste nu lăsau lumina să pătrundă. Razele soarelui de după-amiază se filtrau cu greu pe podelele pardosite cu gresie, luminând tapiseriile decolorate de pe pereţi. Camera era rece ca un cavou.

Barreio îl simţea pe paznic înaintând aproape de el, cu pistolul mitralieră pe umăr. Emigrantul belgian era paranoic — dar pe bună dreptate. Baronii drogurilor se lichidau unii pe alţii atât de des, încât poliţiştii lui Barreio nu prea aveau timp să investigheze activitatea lor ilegală.

În mod surprinzător, paznicul îl lăsase să-şi păstreze pistolul de poliţist. Probabil că avea încredere în el sau mai degrabă era convins că arma lui l-ar secera înainte să apuce să scoată pistolul. Spera totuşi să nu fie nevoit s-o facă.

Şeful poliţiei înaintă cu servieta într-o mână şi chipiul într-alta, întrebându-se dacă audienţa de un sfert de oră era socotită din momentul când pătrunsese în fortăreaţă sau din clipa în care va rămâne faţă-n faţă cu baronul drogurilor.

Paznicul solid îl conduse prin fortăreaţa principală într-o verandă deschisă, cu câteva băi Jacuzzi în formă de boabe de fasole îngropate în pământ. Nişte uşi duceau în alte camere, probabil spre o saună sau un duş.

Pieter Grobe stătea singur pe un scaun din pânză, ascultând murmurul junglei din jurul reşedinţei sale. Nu se delecta cu muzică sau cu alte distracţii.

Barreio încremenise în prag, aşteptând să fie remarcat. Pe o măsuţă rotundă de sticlă de lângă scaunul lui Grobe se afla un telefon negru. O cană transparentă, plină cu un lichid verde, răcoros, cu bucăţi rotunde de lămâie

înăuntru, se aburise de rece ce era. O plasă protectoare de ţânţari ca o pânză de păianjen acoperea ferestrele, scaunele şi un leagăn.

Grobe însuşi, slab ca o sperietoare de ciori, stătea învăluit în plasă. Pufăia dintr-o ţigară cu aromă de cuişoare. Întinse mâna spre masă printre faldurile plasei de ţânţari, luă cana şi îşi turnă limonada într-un pahar, trăgându-l înapoi în plasa protectoare.

Incapabil să-şi stăpânească nerăbdarea, Barreio îşi drese glasul. Paznicul se încruntă la el.

Pieter Grobe oftă, întrerupându-şi contemplarea. Avea o faţă trasă, plină de riduri. Părul lui des, castaniu şi pieptănat cu grijă, era argintat la tâmple. Picături de transpiraţie îi umpluseră obrajii şi fruntea. Se sufoca de căldură în costumul crem.

— Da, *señor* Barreio? zise el. Cele cincisprezece minute pe care ţi le-am acordat au început. Ce doreşti să discuţi cu mine?

Belgianul vorbea calm, dar hotărât. Barreio ştia că vorbea engleza şi spaniola la perfecţie, fără urmă de accent — o deprindere cu care nu se puteau lăuda mulţi diplomaţi.

— Am nişte articole care sper să vă intereseze, excelenţă, spuse Barreio.

Inspiră adânc, umflându-şi pieptul lat, şi se apropie de altă măsuţă. Când deschise geanta, paznicul se încordă.

— Nu exagera, Juan, zise Grobe, fără să se uite măcar la paznic. Să vedem ce l-a adus pe şeful poliţiei la noi.

— Sculpturi de jad, excelenţă, zise Barreio. Valoroase obiecte maya. Dacă le cumpăraţi, nu vor ajunge în muzee, unde îşi vor pierde valoarea artistică.

Barreio scoase obiectele din servietă.

— Vor fi numai ale dumneavoastră, ca să vă bucuraţi în linişte de ele.

Fiecare artefact reprezenta motivul predominant al şarpelui cu pene, diversele reptile cu colţi lungi şi ochi rotunzi, inteligenţi, creaturi legendare, venerate de populaţia maya în secolele de mult trecute.

Grobe se aplecă, lipindu-şi faţa de plasa de ţânţari din jurul scaunului său. Îşi stinse ţigara şi oftă din nou. Barreio simţi un miros înţepător, asemănător celui de marijuana.

— Şi ce te face să crezi că am de gând să achiziţionez antichităţi de contrabandă, domnule şef al poliţiei Barreio? îl întrebă Grobe. Nu cumva vrei să-mi tragi o ţeapă, vorba americanilor? Mă îndemni să comit o ilegalitate ca să mă prinzi asupra faptului?

Barreio se dădu înapoi, uluit.

— Ar fi o mare nebunie din partea mea, excelenţă, zise el.

— Într-adevăr, îl aprobă belgianul. Spune mai departe.

— Statul Quintana Roo nu face abuz de putere. Îmi cunosc locul în societate, excelenţă, şi îl cunosc şi pe al dumneavoastră. N-aş îndrăzni aşa ceva niciodată.

Înghiţi în sec.

— Dacă îmi permiteţi, aş vrea să vă spun că am văzut rezultatul furiei dumneavoastră, excelenţă. Am fost personal la ruinele vilei lui Xavier Salida. Nu-mi imaginez cum aţi reuşit să-l anihilaţi, dar ameninţarea puterii dumneavoastră supreme este impresionantă şi n-am de gând să vă înşel.

Grobe râse uscat ca o tuse.

— Mă bucur că te temi de mine, *señor* Barreio. Este adevărat că divergenţele dintre mine şi Xavier Salida s-au adâncit în ultimele săptămâni. Dar te asigur că n-am avut niciun amestec în devastarea reşedinţei sale. Îmi doresc din toată inima să ştiu cum să creez o asemenea catastrofă, pentru că atunci toţi rivalii mei s-ar teme de mine la fel de mult ca dumneata.

Barreio tresări uimit. Dacă nu fusese mâna lui Grobe, atunci cine îl distrusese pe Salida? Cine avea o asemenea putere în Mexic?

Belgianul continuă.

— Am înţeles că dumneata şi parazitul acela de Fernando Aguilar i-aţi vândut nişte obiecte antice lui Salida — străvechi artefacte maya de la o ruină proaspăt excavată…

Se opri ca să-şi amintească numele ei.

— Xitaclan, nu? Servitorii mei indieni, inclusiv Juan, zise el, uitându-se peste umăr la paznicul care încremenise cu puşca în mână, cred că astfel de obiecte sunt blestemate şi că nu ar trebui luate de la locul lor. Zeii sunt mânioşi şi se răzbună. Xavier Salida a plătit deja pentru faptul că a furat acele antichităţi. Bănuiesc că sculpturile de jad pe care vrei să mi le vinzi sunt tot de la Xitaclan, nu? Nu am de gând să-mi atrag mânia zeilor, domnule Barreio.

Poliţistul încercă să zâmbească, învârtind între degete o sculptură de jad reprezentând un şarpe cu pene. Nu ştia ce să facă.

Trebuia să vândă obiectele. Să facă rost de bani. Donase deja o parte din salariul său, dar îi venea greu să fie şeful poliţiei şi să-şi ascundă adevărata pasiune — lupta pentru independenţa ţinutului Quintana Roo. I se părea foarte normal să folosească gloria trecută a mayaşilor, oamenii care creaseră civilizaţia în acest colţ al Peninsulei Yucatán. Preţioasele lor

artefacte vor finanţa lupta pentru libertate, îl vor ajuta pe Barreio şi grupul lui de revoluţionari să cucerească un pământ nou şi independent şi să învingă guvernul central corupt din Mexic. Dacă reuşeau, *Liberación Quintana Roo* se va proclama drept o ţară nouă, unde gloria apusă a mayaşilor va înflori din nou.

— Sper că glumiţi, excelenţă, zise el. Asemenea superstiţii! Un european rafinat ca dumneavoastră crede în blesteme străvechi?

Grobe sorbi din limonadă, se uită la ceas şi oftă adânc.

— Părerea mea nu contează, domnule şef al poliţiei Barreio. Dacă localnicii cred că obiectele sunt blestemate, n-o să mai aibă cine să mă servească. Oamenii mei se tem. Ar dispărea peste noapte şi ar fi greu să găsesc alţii în loc.

Bătu cu porţigaretul în scaun.

— Îmi place stilul meu de viaţă aşa cum este, fără complicaţii. Nici nu vreau să mă gândesc la ideea că anumiţi adepţi ai străvechii religii maya ar încerca să se răzbune pe mine dacă aş cumpăra aceste obiecte antice.

Grobe se aplecă înainte, scoţându-şi capul prin plasa protectoare, şi se uită drept în ochii lui Barreio.

— Cu toţi banii mei şi măsurile sofisticate de pază, n-aş putea să mă apăr de un fanatic religios.

Apoi trase plasa la loc şi se uită la ceas.

— Timpul acordat a expirat, *señor* Barreio. Îmi pare rău că nu ne-am înţeles.

Hotărât să nu mai insiste pentru că ar fi fost umilitor şi inutil, Barreio puse obiectele la loc în servietă, îşi aşeză chipiul pe cap şi se întoarse spre uşă, pleoştit.

Belgianul îl strigă.

— Un moment, *señor* Barreio.

Barreio se întoarse. Îi bătea inima să-i sară din piept. Poate că Grobe se jucase cu el, încercând să încheie o afacere cât mai convenabilă. Dar belgianul îl trezi la realitate.

— Dă-mi voie să-ti ofer ceva de valoare. Nu mă interesează relicvele dumitale, dar o să-ţi dau această informaţie gratis deocamdată. Sper să ţii cont de ajutorul meu, dacă voi avea vreodată probleme.

— Despre ce este vorba, excelenţă?

Belgianul scoase chiştocul din portţigaret, băgă mâna în buzunarul hainei, dădu la iveală o cutie şi puse o altă ţigară cu aromă de cuişoare. O

aprinse, lăsând-o să ardă câteva minute, înainte să-i răspundă.

— Am aflat din surse internaţionale că o echipă de intervenţie americană se va infiltra pe ascuns în Quintana Roo. Au primit ordin să caute şi să distrugă depozitele de arme şi provizii din junglă. Poate că ştii despre ce este vorba? Nu crezi că s-ar putea să aibă vreo legătură cu grupul revoluţionar de gherilă cunoscut sub numele de *Liberación Quintana Roo?*

Zâmbi şiret.

— Deoarece eşti şeful poliţiei locale, m-am gândit că ţi-ar prinde bine această informaţie.

Barreio încremeni în loc. I se încordase stomacul şi simţea cum clocoteşte de furie.

— SUA a trimis un comando secret? Cum au îndrăznit? Ce pretext au invocat?

— Cred că vor fi paraşutaţi dincolo de frontieră, în Belize. Sunt sigur că o să capeţi mai multe informaţii dacă o să te interesezi.

— Mulţumesc, zise Barreio uimit. Mulţumesc, excelenţă. Uitând de relicvele din jad pe care le purta în geantă, îl urmă pe paznic spre ieşire.

Se întreba ce descoperiseră americanii, ce puseseră la cale şi dacă propriile lui planuri pentru independenţa statului ar fi putut fi periclitate.

ŞAPTESPREZECE

Ruinele Xitaclan
Duminică, 8.17 p.m.

După câteva ore de la ciudatul cutremur vulcanic, pământul se liniştise. Vaporii sulfuroşi fuseseră înlocuiţi de aromele ameţitoare ale junglei: parfumul florilor, mirosul înţepător al frunzelor putrede, răşina crengilor uscate, arse la focul de tabără.

Fernando Victorio Aguilar se apropie de ei zâmbind, cu o tolbă pe umăr.

— În loc de conservele voastre americane, mă hrănesc direct din natură.

Scoase un pumn de ciuperci gri-verzui şi le scutură de pământ.

— O să le frigem. Sunt delicioase. Au gust de nuci când sunt gătite.

Lui Mulder îi ghiorăia stomacul de foame, dar Scully nu prea era amatoare de experienţe culinare.

— Eşti sigur că nu sunt otrăvitoare?

Aguilar dădu din cap.

— Sunt delicatese locale, folosite în multe mâncăruri tradiţionale maya.

Rubicon luă o ciupercă din mâna lui Aguilar şi o ţinu la lumina focului. Clipind din ochii lui albaştri, îşi puse ochelarii pe nas.

— Da, am mai mâncat din soiul ăsta, zise el. Sunt delicioase.

O înfipse într-un băţ şi o ţinu deasupra flăcărilor.

— Cel puţin, bine că nu ne-a adus un pumn de gândaci, bombăni Mulder.

— Ah, da, gândaci! exclamă Aguilar, bătând din palme. Pot să caut câţiva, sunt mai multe specii. Sau, dacă vreţi un adevărat ospăţ, aş putea împuşca o maimuţă.

— Nu, mulţumesc, zise Scully.

— Nu seamănă cu cina de noaptea trecută, remarcă Mulder.

Întunericul îi acoperi ca o pătură apăsătoare. Focul lor era ca o insulă de lumină şi căldură în mijlocul Xitaclanului. În alte circumstanţe, Mulder le-ar fi sugerat să cânte, dar acum nu era timpul potrivit.

Liliecii zburau liniştiţi prin aer. Strigătele lor nu puteau fi percepute de urechea umană, deşi Mulder le simţea vibrând chiar şi în plombe. Fluturi mari de noapte pluteau în spirale graţioase, ca nişte pete palide în beznă. Departe, în junglă, se zărea sclipirea ochilor animalelor de pradă.

Scully scoase o ciupercă de pe băţ, o privi fumegând între degetele ei şi o băgă în gură. Mestecă, fără să spună dacă-i plăcea sau nu, când un liliac se năpusti deodată în faţa ei, înghiţind un fluture mare. Se sperie.

Când Mulder deschise discuţia despre indienii care fugiseră de cutremur şi acum refuzau să se apropie de ruine, Aguilar pufni dezgustat.

— Sunt nişte laşi superstiţioşi, zise el. Respectul faţă de religie depăşeşte logica. Susţin că locul acesta adăposteşte spiritele strămoşilor sacrificaţi să liniştească zeii, ca să nu mai vorbim despre zeii înşişi.

Rubicon privea umbrele, ascultând bâzâitul insectelor, concertul păsărilor de noapte, gâfâitul prăzii hăituite. Stătea încruntat. Mulder ştia că bătrânul arheolog şi-o imagina, probabil, pe fiica lui singură în junglă, înconjurată de jaguari, şerpi veninoşi… sau căutători de comori capabili de crimă.

Mulder îşi înclină capul într-o parte când auzi foşnetul unei vieţuitoare mari în tufiş. Ceilalţi nu observaseră nimic.

— Lucrurile nu s-au schimbat prea mult într-un secol, murmură Rubicon. Când mă gândesc la Cassandra şi la echipa ei, îmi amintesc fără să vreau de primii arheologi amatori din această regiune. Au îndurat greutăţi de neimaginat.

Îşi puse ochelarii pe nas. *A venit ora poveştilor,* îşi spuse Mulder.

— Doi dintre primii albi care au explorat ruinele maya au fost Stephens şi Catherwood, oameni bine antrenaţi, convinşi că se puteau descurca în orice regiune, oricât de sălbatică ar fi fost. Citiseră în nişte cărţi despre mari oraşe îngropate în junglă, „ruinate şi pustii, fără nume“ — cred că am citat exact… le-am studiat jurnalele de călătorie.

Stephens şi Catherwood au pătruns în pădurile tropicale ale Hondurasului în 1839. După zile în şir de mers prin junglă, au ajuns în sfârşit la ruinele de la Copán, unde au întâlnit clădiri dărâmate şi scări de piatră acoperite cu liane sau copaci. Stephens şi Catherwood nu ştiau nimic despre istoria maya şi, când i-au întrebat pe localnici cine construiseră ruinele, indienii au ridicat din umeri.

Aceşti doi domni s-au întors în America Centrală de mai multe ori şi au vizitat zeci de ruine. Au publicat împreună cărţi despre aventurile lor, care s-au bucurat de mare succes. Stephens avea talent la scris, iar Catherwood la desenat. Cărţile lor au stârnit interesul pentru arheologie.

Dar nu le-a fost uşor — mai ales lui Catherwood. Părea blestemat. S-a îmbolnăvit de malarie şi avea crize curente. A rămas şchiop de pe urma

unor înțepături de insecte care se infectaseră. Brațul drept aproape că îi paralizase. A trebuit să fie dus pe brațe de indieni, pentru că nu mai putea umbla.

Dar și-a revenit și s-a întors la New York ca să-și expună tablourile. Apoi a izbucnit un incendiu care a distrus una din cele mai mari expoziții ale lor, care cuprindea desenele lui Catherwood și niște obiecte uluitoare, aduse din ținuturile mayașilor.

Scully clătină din cap.

— Ce păcat!

Rubicon privi în gol.

— Câțiva ani mai târziu, când Catherwood se întorcea în America Centrală de la o altă expoziție, vaporul lui s-a ciocnit de un altul și s-a scufundat. Ghinion sau blestem maya — depinde ce interpretare îi dați.

Aguilar mesteca ceva crocant, ghemuit lângă foc. Mulder zări niște picioare negricioase de miriapod când își vârî o altă bucată în gură.

— Interesantă poveste, *señor*, zise Aguilar cu gura plină. Dar blestemul n-a fost destul de puternic ca să oprească valul de aventurieri albi, la fel ca dumneavoastră, nu?

— Da, și ca fiica mea, spuse Rubicon.

Scully se ridică să se dezmorțească, frecându-și picioarele și mâinile.

— Ar trebui să ne culcăm, spuse ea. Parcă văd că o să vă apucați să spuneți povești cu fantome, ca să băgați spaima în noi.

— Bună idee, o aprobă Rubicon. Mâine va trebui să ne trezim în zori, să căutăm urmele fiicei mele.

— Cred că povestea despre adolescenții care se giugiuleau pe Aleea Îndrăgostiților poate să aștepte până noaptea viitoare, rosti Mulder pe un ton acru.

* * *

Mulder se trezi. Auzise un foșnet. Aproape, parcă prea aproape. Clipi și se ridică, ascultând atent.

Ceva se mișca afară în piață… poate un animal de pradă atras de prezența lor. Corturile subțiri nu le ofereau nicio protecție.

Dădu la o parte plasa de țânțari, întinzând mâna să desfacă fermoarul cortului. Foșni fără să vrea și încremeni în loc, ascultând. Dar nu mai auzi zgomotul de afară.

Își imagina un monstru carnivor din junglă, un animal preistoric pierdut în negura timpului, adulmecând în aer. Mulder scoase capul afară, prudent.

Luna de-abia se ridicase ca un ochi pe jumătate închis, revărsându-şi lumina palidă peste vârfurile copacilor.

Corturile fuseseră ridicate lângă o stelă cu un şarpe cu pene încolăcit protector pe ea. Stela înaltă, uşor înclinată, îşi arunca umbra peste dalele din piatră. În junglă, copacii scheletici păreau liniştiţi. La ora aceea târzie, nici creaturile nopţii nu se mai mişcau.

Mulder auzi din nou foşnetul. Cercetă bezna, încercând în zadar să distingă ceva. Aşteptă, respirând încet, concentrat. În cele din urmă, după ce se convinse că imaginaţia îi jucase o festă, Mulder observă o mişcare la marginea junglei.

Se întoarse, încercând să vadă mai clar în acea lumină incertă. În copacii înalţi, printre liane, văzu un şarpe uriaş, alunecând sinuos, cu o viteză incredibilă.

Rămase cu gura căscată, când ciudăţenia se întoarse spre el. Avea ochi mari, strălucitori, şi solzi lungi, cu pene, ca nişte oglinzi în care se reflecta luna.

Apoi şarpele dispăru în beznă. Nu mai apăru, deși Mulder aşteptă câteva minute. La un moment dat, i se păru că aude un trosnet de crengi în junglă — dar ar fi putut fi orice.

Se duse la culcare, târându-se în cort. Se gândi la cele întâmplate, încercând să înţeleagă ce văzuse.

Reuşi cu chiu cu vai să adoarmă.

OPTSPREZECE

Ruinele Xitaclan
Luni, în zori

Indienii se întoarseră dimineaţa, aşa cum prevăzuse Fernando Aguilar. Călăuza stătea lângă focul aproape stins, fumând una din ţigările sale răsucite manual. Se încruntă la localnicii care înaintau în piaţă cu capetele plecate, ruşinaţi.

Mulder ieşi din cort, studiindu-i pe băştinaşii care semănau cu o echipă de muncitori veniţi la lucru în schimbul de dimineaţă. Vladimir Rubicon se trezise deja. Cerceta cea mai apropiată stelă împodobită cu un şarpe cu pene, scobind muşchiul cu cuţitul, ca să vadă mai bine sculpturile.

— Ah, agent Mulder, te-ai trezit! exclamă Rubicon. Azi vom găsi mai mult ca sigur un semn care să ne sugereze cu ce se ocupau fiica mea și echipa ei. Poate că au descoperit un secret în aceste ruine. Dacă îl descoperim şi noi, o să aflăm de ce a dispărut echipa.

Scully apăru şi ea când le auzi vocile.

— Bună dimineaţa. Mulder, pregătești micul dejun?

— Mă mulţumesc cu nițte fulgi şi lapte, mulţumesc, îi răspunse el.

Aguilar apucă ţigara urât mirositoare. Era proaspăt bărbierit. Când văzu că se treziseră, se întoarse spre indieni, mustrându-i dezgustat în dialectul lor.

— Ce spune? întrebă Scully. Ce-au făcut?

Vladimir Rubicon ascultă un timp şi apoi clătină din cap.

— Cred că este un dialect maya. Mulţi localnici au păstrat străvechea limbă.

Ridică din umeri.

— Bănuiesc că n-au făcut nimic rău, decât să fugă de frică. Aguilar încearcă să ne impresioneze, demonstrându-şi autoritatea.

— Am avut şi eu un șef ca el odată, zise Mulder.

Aguilar se apropie zâmbind.

— Bună dimineaţa, *amigos*, îi salută el. Azi vom descoperi misterul Xitaclanului pierdut, nu-i aşa? Vom afla ce s-a întâmplat cu *señorita* Rubicon şi însoţitorii ei.

— I-ai întrebat pe localnici? îl întrebă Scully, făcând un semn spre indienii care stăteau spăşiţi.

— Susţin că *señorita* Rubicon a fost răpită de spiritul acestui loc, îi spuse Aguilar. Vechii zei sunt însetaţi de sânge după atâţia ani. De aceea refuză să înnopteze lângă ruine. Nu sunt oameni civilizaţi ca noi. Nici măcar nu încearcă să fie.

— Bine, dar i-au ajutat probabil pe arheologi, insistă Scully. Cineva trebuie să ştie.

— *Señorita* Scully, eu am condus echipa de arheologi la Xitaclan. M-au plătit bine şi le sunt recunoscător. Aceşti indieni, descendenţi ai mayaşilor, spun că au auzit multe zgomote stridente şi activităţi ciudate după ce au plecat. *Señorita* Rubicon şi prietenii ei s-au amuzat de prostia lor, dar băştinaşii au fugit în junglă. Acum susţin că zeii au arătat cine este prost şi cine s-a purtat înţelept.

— Un fel de test de inteligenţă supranatural, murmură Mulder.

Aguilar căută nişte foiţă în buzunar, ca să-şi răsucească o altă ţigară. O frumoasă pasăre cu pene verzi zbură dintr-un copac într-altul, scoţând triluri melodioase. Indienii se opriră s-o privească, discutând între ei uimiţi.

— Uitaţi pasărea quetzal, spuse Aguilar.

Îşi scoase pălăria ca să-şi ferească ochii de razele soarelui.

— Foarte preţioasă. Mayaşii îşi confecţionau haine de ceremonie din penele ei.

Rubicon se încruntă şi se uită în jur, ca şi cum ar fi căutat-o pe fiica lui. Mulder se întoarse exasperat spre Aguilar.

— Ştii sau nu ce s-a întâmplat cu Cassandra?

Aguilar ridică din umeri.

— Nu pot să vă spun decât că *señorita* Rubicon era bine sănătoasă când am plecat spre Cancún.

— Atunci haideţi s-o căutăm, îi îndemnă Scully.

— Ruinele acestea se întind pe mai bine de-o milă, zise Rubicon, rotindu-si braţul. Clădirile şi coloanele sunt separate de vegetaţia luxuriantă.

— Spune-le localnicilor ce căutăm, îi sugeră Scully lui Aguilar. Poate că or să ne ajute.

Mexicanul le transmise informaţiile şi indienii se împrăştiară în junglă, ascultători, răscolind ruinele prăbuşite şi discutând agitat între ei. Păreau nesiguri.

Scully, Mulder şi Rubicon rătăciră în jurul Xitaclanului, băgându-şi nasul

în toate nişele. Sperau să găsească măcar un indiciu: un cadavru sau chiar un bileţel care să-i anunţe că arheologii plecaseră la cumpărături.

— Echipa lor consta într-un inginer, doi arheologi, un expert în hieroglife şi un fotograf. Niciunul nu avea experienţa necesară ca să supravieţuiască în asemenea condiţii, remarcă Scully.

Cercetă copacii, arbuştii şi vegetaţia care atârna de ramuri. Soarele lumina totul ca un reflector.

— Chiar dacă indienii ar fi fugit ca noaptea trecută, nu-mi imaginez că cei din echipa Cassandrei ar fi pornit singuri prin junglă, zise ea. Eu, una, nu m-aş încumeta.

— Cassandra ştia să se descurce în condiţii dificile, spuse Rubicon. Avea hărţi şi se orienta bine.

— Am studiat şi eu hărţile noaptea trecută şi am impresia că prietenul nostru Aguilar nu ne-a condus pe drumul cel mai scurt, le spuse ea, coborându-şi glasul. Cred că a vrut să ne întârzie, dintr-un anumit motiv.

— Nici eu n-am încredere în el, recunoscu Mulder. Dar seamănă mai degrabă cu un vânzător de maşini la mâna a doua decât cu un răufăcător.

— Nu uita că sunt nişte ţinuturi sălbatice, le atrase atenția Rubicon. Dacă băştinaşii au abandonat-o într-adevăr pe Cassandra şi pe prietenii ei, a fost nevoită să acţioneze. Trebuiau să se întoarcă într-un fel în lumea civilizată.

— După ce Aguilar i-a lăsat aici cu indienii... care i-au părăsit până la urmă... rosti Scully. Poate că a izbucnit un alt cutremur.

— Sper să fi fost numai atât, zise Rubicon, clipind în lumina puternică a soarelui.

— Când li s-au terminat proviziile, continuă Scully, Cassandra a fost obligată să-şi croiască drum prin junglă.

— De ce au plecat cu toţii? o întrebă Mulder.

Pipăi blocurile din piatră. O insectă mică şi rapidă se ascunsese într-o crăpătură.

— Ar fi fost mai logic dacă ar fi plecat doar doi să aducă ajutoare, în timp ce restul ar fi rămas aici.

— Dar ai văzut cum este în junglă, Mulder, zise Scully. Poate că s-au gândit că ar fi mai sigur să nu se separe.

— Nu mi se pare logic.

Rubicon clătină din cap. Părul alb i se lipise de cap din cauza transpiraţiei.

— Eu, unul, sper să fi plecat cu toţii după ajutor. Aşa fiica mea ar mai avea

o şansă.

Nu departe, în junglă, se auziră strigăte. Unul dintre indieni striga ceva.

— Să mergem! zise Mulder, luând-o la fugă. Au descoperit ceva.

Vladimir Rubicon gâfâia, încercând să ţină pasul cu ei, în timp ce săreau peste copacii căzuţi şi călcau prin băltoacele noroioase. La un moment dat, Mulder deranjă un animal mare, care se ascunsese în tufiş. Nu văzuse ce era, dar i se pusese un nod în gât. N-ar strica să se uite mai bine la şerpii aceia ciudaţi pe care i se păruse că-i zăreşte la lumina lunii, noaptea trecută. Ar putea explica numeroase mituri maya, precum şi dispariţiile din ultimii ani… inclusiv cea a Cassandrei Rubicon.

În câteva minute, ajunseră la un mic templu de mărimea unui hambar. Deşi vechi de secole şi năpădit de vegetaţie, părea destul de solid. Lianele fuseseră defrişate şi se vedea înăuntru. Clădirea avea tavanul jos.

Un indian stătea cu capul plecat, la intrare, mustrat sever de Aguilar, care era livid la faţă de furie. Dar, în clipa în care dădu cu ochii de americani, se transformă în mod miraculos. Îşi scoase pălăria şi le spuse:

— Iată ce am descoperit, *amigos*! Echipament depozitat de echipa *señoritei* Rubicon!

În umbrele templului, zăriră câteva lăzi ascunse sub o trapă.

— *Señorita* Rubicon le-a lăsat aici ca să le protejeze de animalele sălbatice. Deşi celălalt echipament a dispărut, aceste lăzi par neatinse. Ce noroc pe noi.

— Dar ce rost ar fi avut să le lase aici? se miră Scully.

— Uitaţi, alimente şi staţia radio, le arătă Aguilar. Cutia aceasta mare mai are şi altceva înăuntru.

Făcu un semn unui indian s-o deschidă.

— Mulder, zise Scully în şoaptă, ştii ce înseamnă asta? N-ar fi avut rost să plece după provizii. Aveau hrană suficientă pentru câteva săptămâni şi ar fi putut folosi oricând staţia de emisie.

Vladimir Rubicon se aplecă să examineze lada cea mare, dându-l la o parte pe indian şi desfăcând capacul. Aguilar îl urmărea atent. Scully rămase surprinsă văzând ce se afla înăuntru.

— Este un echipament de scafandru, zise Rubicon. În puţurile acelea adânci, obiectele sunt păstrate de secole. Da, Cassandra mea a vrut mai mult ca sigur să coboare acolo — la fel ca Thompson.

Scully izgoni o muscă înţepătoare.

— Cine era Thompson? Nu-mi amintesc să fi existat cineva în echipa ei cu

acest nume.

Rubicon tresări.

— Cine? Ah, Thompson. Mă refeream la Edward Thompson, ultimul mare arheolog amator de aici, din Yucatán. A studiat ani de zile cenotaful de la Chichén Itzá, unde a descoperit singura mare comoară de obiecte maya găsită vreodată.

Mulder ridică sceptic mâneca din pânză cauciucată a costumului de scafandru.

— S-a scufundat într-un puţ de sacrificiu ca acesta?

Făcu un semn spre piaţa principală şi piramida înaltă.

Rubicon clătină din cap.

— Nu de la început. Ani de zile s-a mulţumit doar să scufunde o găleată din fier, s-o tragă afară şi să caute cu mâinile prin apa noroioasă. A găsit oase, bucăţi de haine şi jad, câteva cranii intacte — din care unul fusese folosit drept cădelniţă ceremonială şi mirosea încă a parfum. Dar, după un timp, s-a gândit că ar fi mult mai bine să se scufunde. Şi-a pregătit cu grijă expediţia în adâncurile cenotafului. A cumpărat echipamentul necesar, s-a instruit, i-a învăţat pe cei patru indieni ai săi care îi ajutau să manevreze pompele de aer.

Rubicon se uită la costumul de scafandru pe care intenţionase să-l îmbrace fiica sa şi se cutremură.

— Când Thompson a coborât în cenotaf, indienii i-au făcut solemn cu mâna, convinşi că n-o să-l mai vadă. S-a scufundat „ca un sac cu plumb“, conform propriei sale caracterizări, la nouă metri, într-o apă atât de întunecată, încât nu răzbătea nici lanterna. A căutat în noroi monezi, jad, sculpturi şi alte obiecte străvechi. Dar, cu tot costumul său de scafandru, Thompson s-a ales cu o gravă afecţiune a urechilor. De atunci, localnicii l-au privit cu respect — era singurul care coborâse în cenotaful sacru şi ieşise viu.

Scully dădu din cap.

— Şi credeţi că fiica dumneavoastră avea de gând să-i urmeze exemplul şi să exploreze cenotaful din Xitaclan, nu-i aşa?

Mulder studie echipamentul din lăzi.

— Nu cred că l-a folosit, zise el. Are încă eticheta care garantează produsul.

— A fost întreruptă înainte să-şi săvârşească investigaţiile, spuse Rubicon.

Mulder văzu că Fernando Aguilar îi aruncase o privire furioasă indianului, care se întorsese spăsit, cu capul în jos.
— Mă întreb ce a întrerupt-o? zise Mulder.

* * *

Urcară împreună treptele Piramidei lui Kukulkan. Gâfâind în aerul umed, escaladau peretele abrupt din calcar.
— Aveţi grijă, îi atenţionă Mulder. Treptele nu sunt prea solide.
Rubicon se aplecă să le examineze, arătând spre sculpturile care fuseseră curăţate de muşchi şi spre mizeria adunată de secole.
— Vedeţi, echipa Cassandrei a curăţat primele douăsprezece trepte. Dacă aş înţelege aceste hieroglife, am afla de ce mayaşii au construit Xitaclanul şi de ce l-au considerat un loc sacru.
Se ridică, ţinându-se de spate.
— Dar nu mă pricep. Puţini oameni ştiu să descifreze hieroglifele maya. Sunt unele dintre cele mai dificile scrieri ale omenirii. De aceea Cassandra şi-a adus un expert.
— Da, zise Scully. Pe Christopher Porte.
Rubicon ridică din umeri.
— Da, am auzit că era destul de priceput.
— Să vedem ce se află în vârful piramidei, spuse Mulder, escaladând treptele.
— Probabil că un templu în aer liber, îi răspunse Rubicon. Marele preot stătea pe platformă.
Mulder se opri în vârf cu mâinile în şolduri, sorbind din ochi priveliştea spectaculoasă.
Jungla Americii Centrale se întindea ca un covor cât vedea cu ochii, verde şi încâlcită. Ruinele templelor din piatră din depărtare străpungeau frunzişul ca nişte pietre funerare uriaşe.
— Trecutul a pus stăpânire pe acest loc, murmură Rubicon.
Mulder îşi imagina că preoţii maya se simţeau adevăraţi zei când stăteau atât de aproape de cer, în soarele dimineţii. Mulţimea aştepta în piaţa de jos, după ce muncise la câmp ca să planteze porumb, fasole şi ardei iuţi. În timp ce preotul se afla aici, sus, probabil cu victima drogată, gata să verse sânge în onoarea zeilor.
Mulder puse frâu imaginaţiei sale care o luase razna când bătrânul Vladimir Rubicon îşi duse mâinile la gură şi strigă:
— Cassandra!

Cuvintele lui răsunară în junglă, tulburând păsările din vârful copacilor.

— Cassandra! strigă el din nou.

Se uită în jur, ascultând și așteptând. Mulder și Scully stăteau lângă arheolog, ţinându-și respiraţia. Bătrânul avea lacrimi în ochi.

— Trebuia să încerc, zise el, ridicând din umeri.

Apoi se întoarse stânjenit spre coloanele înalte ale templului. Mulder văzu modelele complicate, dăltuite în calcar. Urmele de vopsea erau încă vizibile în scobituri.

Constructorii Xitaclanului repetaseră la nesfârşit motivul şarpelui cu pene, sugerând impresii contradictorii de teamă şi protecţie, putere şi robie. Alte desene înfăţişau un bărbat înalt, fără faţă, cu o armură ciudată şi cu flăcări arzând undeva în spate. Pe cap avea o cască rotundă care semăna perfect cu…

— Nu-ţi aminteşte de nimic, Scully? o întrebă el.

Partenera lui își încrucișă braţele pe piept și clătină din cap.

— Doar n-ai de gând să pui un caz de dispariţie pe seama astronauţilor din antichitate?

— Nu fac decât să privesc dovada cu propriii mei ochi, îi răspunse Mulder calm. Poate Cassandra a descoperit nişte informaţii pe care ceilalţi au vrut să le ţină ascunse.

— Acela este Kukulkan, spuse Rubicon.

Nu-l auzise pe Mulder, care indica alte imagini reprezentând o navă ciudată şi diverse maşinării sau echipamente.

— Era un zeu puternic și înţelept, care a adus cunoaşterea din cer. A furat focul zeilor și l-a dat oamenilor.

Mulder se uită la Scully, ridicând din sprâncene.

— Este un mit, atâta tot, zise ea.

Rubicon își puse ochelarii pe nas. Apoi, dându-şi seama ce inutil era gestul lui, îi scoase, lăsându-i să atârne de gât.

— Zeul vântului, stăpânul vieţii, Kukulkan, a adus civilizaţia poporului maya, la începutul timpului. A inventat metalurgia, a fost patronul artelor.

— O adevărată personalitate renascentistă, remarcă Mulder.

— Kukulkan a domnit multe secole până când a fost alungat de duşmanul său, Tezcatlipoca — cel cu cadavrul puturos. Kukulkan a trebuit să se întoarcă în lumea lui. De aceea şi-a ars casele construite din argint şi cochilii și a plecat pe mare, către est. A dispărut, promiţând oamenilor că se va întoarce într-o bună zi.

Lui Mulder i se accelerase pulsul. „Case de argint şi cochilii” ar fi putut însemna metal şi sticlă; dacă adăugai şi focul obţineai imaginea unei rachete sau nave spaţiale.

— Mayaşii credeau atât de mult în legenda lor, continuă Rubicon, contemplând orizontul, încât au pus santinele pe coasta de est, ca să-l aştepte pe Kukulkan. Când au apărut spaniolii, în corăbiile lor maiestuoase, cu platoşe strălucitoare de metal pe piept, mayaşii au fost convinşi că se întorsese Kukulkan.

— Bărbaţii în costume argintii se puteau confunda foarte uşor cu nişte astronauți, zise Mulder.

— Îţi respect părerea, Mulder, spuse Scully. Ştiu că ar fi inutil să încerc să te conving. Nu uita însă că n-am găsit echipa de arheologi. Ce legătură au zeii şi extratereștrii mayaşilor cu cazul nostru?

— Niciuna, Scully, îi răspunse Mulder pe un ton care sugera exact contrariul. Absolut niciuna.

NOUĂSPREZECE

Ruinele Xitaclan
Luni, 3.10 p.m.

În timp ce coborau pe partea opusă a piramidei, unde treptele erau mai puţin fărâmiţate, Scully se uită în direcţia arătată de Rubicon. Cineva cu o daltă şi un topor desprinsese sculpturi sau hieroglife care conţineau artefacte de jad şi alte obiecte valoroase.

— Aceste comori au ajuns, probabil, pe piaţa neagră a colecţionarilor de artă din Cancún sau Mexico City. Poate că fiica mea a fost victima unuia din aceşti hoţi.

— Dar zona este prea izolată, zise Scully, coborând ultimele trepte ale piramidei. Ar trebui să existe o reţea de distribuţie.

— Nu m-ar mira să fie condusă de unul ca el, spuse Rubicon, arătând cu cotul spre Aguilar, care înainta spre ei, aruncându-şi ţigara răsucită manual.

— Aţi găsit ceva, *amigos?* îi întrebă el.

Ochii albaştri ai lui Rubicon sclipeau furioşi.

— Azi vom termina cercetările, dar, dacă nu vom găsi niciun semn până mâine dimineaţă, vom folosi staţia Cassandrei şi vom lua legătura cu oficialităţile mexicane ca să cerem ajutor. Vom solicita poliţia naţională pentru că cea locală s-ar putea să fie implicată în traficul cu obiecte de artă.

Se încruntă.

— Multe artefacte au fost scoase deja ilegal.

Aguilar îl privi, prefăcându-se mirat şi jignit în amorul propriu.

— Poate că au fost furate demult, *señor* Rubicon. Xitaclanul n-a fost protejat niciodată.

Rubicon se înfurie şi mai rău.

— Domnule Aguilar, se vede cât colo că sunt cicatrice proaspete. Ştiu că obiectele au fost scoase recent, de câteva luni, sau chiar săptămâni.

Aguilar îşi încrucişă braţele bronzate pe piept, ţuguindu-şi buzele.

— Atunci, poate că tocmai echipa fiicei dumneavoastră a luat cele mai valoroase piese pentru muzeele din America. Ce părere aveţi?

Rubicon se apleacă ameninţător spre mexican.

— Cassandra mea şi colegii ei n-ar fi făcut aşa ceva. Ştiu să aprecieze

valoarea artefactelor istorice, mai ales a celor care trebuie să rămână la locul lor pentru a fi studiate.

— Văd că nu aveţi încredere în mine, *señor* Rubicon, zise Aguilar, trăgându-se de borul pălăriei.

Vorbea pe un ton împăciuitor.

— Dar trebui să lucrăm împreună, nu? Suntem izolaţi aici, la Xitaclan. N-are rost să ne certăm. Ar putea fi periculos dacă nu lucrăm în echipă.

Scully se întoarse spre tabără când discuţia dintre Rubicon şi mexican se înfierbântă. Își scoase rucsacul şi-l trânti lângă cort. Deşi erau în plină zi, indienii dispăruseră din nou în junglă. Absenţa lor o făcea să se simtă ciudat.

Se apropie de două stele înalte, împodobite cu omniprezenţii şerpi cu pene. Examină modelul în lumina strălucitoare, observând imediat o schimbare — colţii celui mai mare dintre şerpi erau plini de picături roşii. Se aplecă curioasă şi revoltată în acelaşi timp.

Cineva frecase gura de piatră a şarpelui cu sânge, ca şi cum ar fi vrut să simbolizeze un sacrificiu. Urmări dârele roşii care se întindeau până la baza coloanei.

— Mulder! strigă ea.

Partenerul ei veni alergând. Rubicon şi Aguilar încremeniră în loc, roşii la faţă, întorcând capul ca să vadă ce le întrerupsese cearta.

Scully arătă stropii roşii de pe stelă… şi degetul tăiat care zăcea într-o baltă de sânge închegat pe pavaj.

Mulder se aplecă să studieze degetul amputat, stăpânindu-şi greaţa. Aguilar şi Rubicon se apropiară, privind scena muţi de uimire.

— Pare proaspăt, remarcă Scully. De vreo oră şi ceva.

Mulder atinse sângele.

— De-abia a început să se usuce. S-a întâmplat probabil când eram sus, pe piramidă. Deşi n-am auzit niciun strigăt. Dar dumneata erai jos, Aguilar.

— Nu, eram în junglă.

Clătină din cap uluit şi îşi scoase pălăria, ca un gest de respect pentru un prieten mort.

— Mă temeam că aşa o să se întâmple, zise el încet, uitându-se în jur pe furiş.

Îşi îngustă ochii, îngrijorat. Poate că indienii îi spionau de la marginea junglei, pregătindu-se să-i sacrifice.

— Da, mă temeam foarte mult.

Aguilar înconjură stela, ca şi cum ar fi căutat şi alte dovezi.

— Religia maya datează din cele mai vechi timpuri. Ritualurile lor au fost practicate timp de o mie de ani înaintea venirii exploratorilor albi şi au devenit şi mai violente sub influenta toltecă. Credeţi că oamenii îşi uită aşa de uşor credinţa?

— Stai puţin, zise Scully. Vrei să insinuezi că unii descendenţi ai mayaşilor practică şi acum vechea religie? Adică scot inimile victimelor şi le aruncă în puţuri de sacrificii?

Scully începu să-şi imagineze un scenariu cumplit — parcă o vedea pe Cassandra Rubicon şi echipa ei transformaţi în victime ale unui ritual sângeros.

— Unii îşi mai amintesc încă străvechile incantaţii toltece şi respectă serbările, deşi majoritatea au fost creştinaţi… sau cel puţin obişnuiţi cu civilizaţia, zise Rubicon. Dar câţiva continuă să practice automutilarea. Mai ales aici, departe de oraşe.

— Automutilarea? se miră Mulder. Vreţi să spuneţi că unul din acei indieni și-a tăiat singur degetul?

Rubicon îl aprobă, atingând stropii roșii de pe coloana de calcar.

— Probabil cu un cuțit de silex.

Scully încercă să-şi imagineze fervoarea religioasă care ar fi trebuit să anime pe cineva pentru a-şi fi tăiat degetul, fără să scoată un sunet.

Rubicon părea şi mai îngândurat, ca şi cum nu s-ar fi gândit până atunci că fiica lui şi colegii ei ar fi putut să fie victimele unui sacrificiu sângeros.

— Ritualurile maya şi toltece solicită mult sânge, atât al localnicilor, cât şi al prizonierilor şi victimelor. La cele mai sfinte sărbători, marele preot ia o ramură cu ghimpi, o bagă pe sub pânza din jurul coapselor şi îşi înţeapă organele genitale.

— Ah! exclamă Mulder, cutremurându-se.

— Sângele reprezintă o forţă deosebită, zise Aguilar.

— Sângele care curgea de-a lungul fâșiilor din scoarţă de palmier forma diverse modele, după care unii preoţi interpretau viitorul.

Rubicon ridică ochii spre cer şi continuă.

— După aceea, fâșiile pline de sânge erau arse, pentru ca fumul sacru să transmită mesaje zeilor.

Scully se uită la sângele proaspăt.

— Dacă unul din acei indieni și-a tăiat degetul cu un cuțit de piatră, zise ea, înseamnă că are nevoie de îngrijiri medicale. S-ar putea să-i cangreneze mâna, mai ales într-un climat tropical ca acesta.

Aguilar scoase o ţigară îndoită din buzunar şi o băgă în gură fără s-o aprindă.

— N-o să-l găsiţi niciodată, *señorita*, zise el. A fugit departe de Xitaclan. Şi-a sacrificat degetul pentru paznicii lui Kukulkan. Mayaşii de aici au memorie bună. Se tem de oamenii albi şi de persecuţia lor. Îşi amintesc de unul dintre primii lor guvernatori, părintele Diego de Landa. Un măcelar.

Rubicon îl aprobă.

— Era un călugăr francez care a ordonat dărâmarea templelor şi a altarelor. Oricine era prins închinându-se unui idol era biciuit, torturat şi opărit.

Aguilar dădu din cap, bucuros că-l avea din nou de partea sa pe bătrânul arheolog.

— Şi părintele de Landa a găsit indieni care ştiau să citească vechile scrieri şi a încercat să traducă hieroglifele. Dar pentru el totul era o blasfemie. Când i s-a arătat o ladă cu treizeci de cărţi legate în piele de jaguar, pline de desene reprezentând şerpi, a hotărât că erau imaginea diavolului şi a poruncit să fie arse.

Rubicon se încruntă revoltat.

— De Landa a torturat cinci mii de mayaşi, ucigând aproape două sute, înainte să fie rechemat în Spania pentru excesele sale. În timp ce aştepta să fie judecat, a compus un lung tratat în care a descris tot ce aflase.

— A fost condamnat pentru comportarea lui revoltătoare? se interesă Scully.

— Nu, *señorita*, îi răspunse Aguilar, ridicând din sprâncene. A fost trimis din nou la Yucatán — de data aceasta ca episcop.

Rubicon îngenunche îngândurat în faţa stelei pătate de sânge. Scully se aplecă să ia degetul. Era cald încă. Văzu cu ochii minţii ciotul de unde-l tăiase.

Dacă aceşti oameni practicau încă religia lor violentă, se întrebă ce alte… sacrificii mai făceau.

DOUĂZECI

Jungla Yucatán,
Graniţa cu statul Belize
Marţi, ora 2.15 a.m.

Jungla era duşmanul, un obstacol, un obiect care trebuia înfrânt — şi maiorul Willis Jakes nu se îndoia că escadronul selecţionat cu mâna lui va reuşi s-o cucerească. Era misiunea lor şi o vor îndeplini.

Cei zece membri ai plutonului lor secret purtau uniforme de camuflaj şi ochelari cu infraroşu pe timp de noapte. După ce fuseseră debarcaţi pe ascuns pe un tărâm al frontierei nordice a statului Belize, o porniseră prin junglă cu două vehicule de teren.

Cea mai dificilă parte urmase imediat după ce debarcaseră pe malul Golfului Bahia Chetumal. Traversaseră câteva şosele pustii şi un pod peste Laguna de Bacalor şi apoi pătrunseseră în ţinutul sălbatic Quintana Roo.

Urmând o cărare prin junglă, conform hărţii, aleseră un curs care evita zonele locuite, în drum spre destinaţia lor. Nu exista nici urmă de aşezări omeneşti sau şosele… exact cum prefera maiorul.

Plutonul lui Jakes trebuia să meargă într-un ritm susţinut, aşa încât să treacă de drumurile şi zona de coastă populată înainte de ivirea zorilor. Nu aveau timp de odihnă. Trebuiau să ajungă la ţinta lor — sursa ciudatului semnal de mare putere — în noaptea următoare. Sperau să-şi îndeplinească misiunea la adăpostul întunericului. Baza militară secretă trebuia distrusă complet, înainte ca ei să se întoarcă acasă.

Maşinile lor înguste de teren urmau o cărare bătătorită prin junglă… dar într-un loc unde nu putea s-o vadă nimeni. Chiar dacă îi zărea cineva, comandoul putea să dispară înainte să se trimită vreun pluton pe urmele lor. Roţile solide, special adaptate, înaintau cu hotărâre.

Jumătate din echipa lui Jakes mergea cu cele două maşini, iar restul pe jos, pe poteca proaspăt defrişată. După o oră schimbau locurile, ca să nu obosească. Jakes învăţase din experienţă că acesta era cel mai eficient mod de a-şi transporta oamenii în secret, fără să se înglodeze în birocraţia guvernelor străine pentru obţinerea autorizaţiilor necesare. Această operaţiune practic nu exista… la fel ca depozitul secret de arme sau baza

militară din jungla Yucatánului.

Maiorul Jakes nu-şi făcea griji. Ordinele lui erau clare… chiar dacă nu erau simple. Nu punea întrebări decât cele strict legate de misiune, iar camarazii lui erau şi mai discreţi.

Intensificată de ochelarii de noapte ai militarilor, lumina verzuie care se filtra prin frunziş dădea un aspect ciudat şi ireal peisajului. Jakes şi oamenii săi distruseseră multe alte instalaţii ilegale care teoretic nu existau. Şi, după intervenţia lor, nu mai existau nici practic.

Era în vehiculul de teren. Lângă el, şoferul, un locotenent, înainta cât de repede putea. Un reflector strălucitor cu mercur le lumina calea, depistând obstacolele. Până acum reuşiseră să parcurgă drumul fără probleme.

Fă lucrurile bine de la început, îi spunea tatăl său — și tânărul Willis Jakes îşi însuşise acest crez. Nu i se părea nimic mai rău decât să repete o temă, păzit de tatăl său.

— Lumea nu te iartă niciodată, îi spusese el fiului său. Trebuie să înveţi lucrul acesta de pe acum.

Jakes îşi petrecuse ore în şir stând nemişcat lângă un perete, contemplându-şi notele sau rezultatele testelor, învăţase cum să se concentreze asupra unui obiectiv.

Reflectorul lumina frunzele care se legănau ca şi cum jungla ar fi fost vie. Deodată, Jakes văzu doi ochi strălucitori ai unui animal de pradă la nivelul copacilor.

Locotenentul roti reflectorul şi zări un jaguar suplu sărind de pe o creangă pe alta. Jakes ştia că ceilalţi nouă soldaţi ai lui îşi pregătiseră armele, gata să tragă. Dar animalul se pierdu în tufişuri.

Mergeau în linişte, legănându-se şi hurducându-se peste copacii căzuţi şi bolovani, fără să-şi piardă însă echilibrul. Maiorul Jakes se străduia să nu cadă din maşină. Îl dureau coastele şi-i ghiorăia stomacul. Nu i se părea mai confortabil decât mersul pe jos, dar îşi odihnea o parte din muşchi, în timp ce îi antrena pe ceilalţi.

Într-o misiune în sudul Bosniei, îşi mărise plutonul cu un nou membru, un operator radio, care considera că era de datoria lui de specialist în telecomunicaţii să vorbească tot timpul. Jakes şi oamenii lui preferau liniştea. Îi ajuta să se concentreze asupra reflexelor şi simţurilor pentru a obţine performanţe maxime — dar noul specialist în comunicaţii voia să trăncănească despre familie, şcoală, vreme, cărţile pe care le citise.

Maiorul Jakes ştiuse că tânărul nu se va adapta de la început. Hotărâse

deja să ceară să fie înlocuit, dar noul operator radio fusese împuşcat de un franctiror în timp ce se retrăgeau de la o staţie de relee distrusă de comandoul lui.

Misiunea în sine nu apăruse în niciun ziar şi nici pe canalele de televiziune. Băieţii părinţilor fuseseră anunţaţi că murise într-un accident de instruire în Alabama. Din fericire, părinţii băiatului fuseseră membri ai unei mişcări patriotice şi nu se gândiseră să ceară o investigaţie sau să-i dea în judecată.

Acum, în junglă, ceilalţi membri călătoreau în linişte, ca de obicei, gândindu-se la misiunea de la Xitaclan. Erau adevăraţi profesionişti şi Jakes ştia că se putea baza pe ei.

În spatele lui, expertul în explozive gâfâia şi ofta, în timp ce îşi apăsa mâinile într-un nesfârşit ritual de exerciţii izometrice care-l ajutau să se menţină în formă. Maiorul Jakes nu se amesteca pentru că omul se comportase întotdeauna impecabil.

Jakes se uită la ceas şi le strigă să se oprească.

— Este timpul să schimbăm locurile. Dar haideţi să verificăm mai întâi poziţia, în funcţie de semnal.

În cel de-al doilea vehicul de teren, noul ofiţer de comunicaţii descoperi un ecran. Întinse câteva antene şi reglă frecvenţele până când prinse mesajul pulsativ pe care nu reuşiseră să-l descifreze nici cei mai talentaţi experţi ai Pentagonului.

Semnalul se auzea clar, în toate direcţiile. Maiorul Jakes nu-şi imagina cine îl emitea sau cine îl recepţiona. Semăna cu o sirenă de vapor… sau poate chiar cu un SOS. Dar ce însemna? Până acum nu se deranjase nimeni să răspundă.

— Nu ne-am abătut de la curs, domnule maior, îl anunţă specialistul în comunicaţii. Semnalul este puternic şi nu şi-a schimbat poziţia. Conform estimărilor mele, am parcurs deja cincisprezece kilometri dincolo de autostrada 307.

— Bun, zise maiorul. Înseamnă că am câştigat timp.

Coborî din maşină, întinzându-se. Schimbară locurile. Maiorul Jakes o porni pe jos, cu puşca pe umeri. Nu ezita nicio clipă. El şi echipa lui erau Băieţii cei Buni şi primiseră ordin să-i anihileze pe Băieţii cei Răi. Nu-şi făcea probleme.

Nu ştia dacă acţiunile lui erau atât de importante încât să salveze lumea… doar poate că se va întâmpla şi asta într-o bună zi. Maiorul Jakes trata

fiecare misiune cu cea mai mare seriozitate.

Se gândea la filmele cu James Bond pe care le văzuse, la aventurile banale ale agentului secret, atât de caraghioase şi lipsite de interes în comparaţie cu propriile sale misiuni. Fiecare film prezenta un personaj genial, nebun şi megaloman, dornic să domine lumea, şi aducea în prim plan o fortăreaţă bizară şi sofisticată, izolată în pustietate.

Pe măsură ce se adâncea în jungla Yucatánului, se întrebă ce geniu nebun îşi alesese pădurile tropicale ale Americii Centrale drept ascunzătoare?

Oricum, nu conta. Comandoul lui va distruge Xitaclanul — cu toţi cei aflaţi acolo — şi se va întoarce acasă. În rest nu-l interesa.

Înainta tot mai mult în junglă. Şi, cu fiecare pas, misteriosul semnal se amplifica.

DOUĂZECI ŞI UNU

Ruinele Xitaclan
Marţi, 7.04 a.m.

După încă o noapte sufocantă, plină de insecte şi zgomote inexplicabile, Scully se trezi, gândindu-se ce să facă: să se odihnească încă două-trei minute sau să iasă din cort şi să înfrunte ziua.

În lumina care se filtra prin cortul ei, îşi studie înţepăturile roşii făcute de insecte, umflăturile şi iritaţiile. Scoase un tub cu cremă din trusă şi îşi unse rănile cele mai urâte. Apoi se târî şi ieşi în razele palide ale soarelui de dimineaţă.

Tabăra era tăcută, amorţită, ca şi cum si-ar fi ţinut respiraţia. Focul se stinsese. Se ridică, auzindu-l pe Mulder foşnind în cortul lui, dar încremeni în loc când văzu cortul lui Rubicon.

Căzuse peste noapte… ca şi cum ar fi fost călcat în picioare de un animal uriaş.

Se uită în jur, ferindu-şi ochii de soare. În aer plutea o ceaţă aurie. Bătrânul arheolog, Fernando Victorio Aguilar şi indienii lui nu se vedeau nicăieri.

— Hei, domnule doctor Rubicon!

Aşteptă să-i răspundă şi strigă din nou.

Mulder ieşi din cort, întinzându-se.

— Se pare că doctorul Rubicon a plecat, zise Scully. Uite ce s-a întâmplat cu cortul lui. Ai auzit ceva noaptea trecută?

Mulder o privi mirat.

— Poate că n-a mai avut răbdare şi a început să-şi caute fiica de unul singur.

— Domnule doctor Rubicon! strigă Scully din nou.

Păsările ciripiră în junglă, trezite de zgomot. Scully şi Mulder auziră crengile trosnind la liziera pădurii. Se întoarseră amândoi, curioşi să vadă ce ar putea să apară dintre ferigi.

Fernando Aguilar venea în fruntea unui grup de indieni care zâmbeau încântaţi. Cărau un jaguar mort, atârnat de o prăjină. Parcă ar fi ieşit dintr-un desen animat.

— Uite ce am prins! se lăudă Aguilar. Animalul ăsta dădea târcoale taberei noastre aseară, dar prietenii noştri l-au doborât cu săgeţi. Pieile de jaguar sunt foarte valoroase.

Aguilar înălţă din sprâncene.

— Bine că n-a fost prea înfometat ca să ne devoreze la cină.

— Poate că a fost, zise Mulder. Nu-l găsim pe doctorul Rubicon.

Îi arătă cortul prăbuşit.

— Sunteţi siguri că nu s-a dus să exploreze? îl întrebă Aguilar. Eu am plecat cu prietenii mei de cum s-a luminat.

— L-am strigat şi nu mi-a răspuns, îi spuse Scully.

— Atunci trebuie să-l căutăm, *señorita*, exclamă Aguilar. Dar sunt sigur că nu i s-a întâmplat nimic. Jaguarul este mort.

Localnicii ţineau prăjina triumfători. Animalul atârna însângerat.

Aguilar se uită la jaguar.

— Noi trebuie să rămânem şi să jupuim prada. Luaţi-o înainte, le spuse Aguilar.

— Să mergem, Mulder, zise Scully.

— Nu-l condamn pe bătrânul arheolog că s-a săturat să piardă timpul, remarcă Mulder. Hai să ne despărţim. Eu o să intru în piramida cea mare. Ştiu că doctorul Rubicon voia s-o cerceteze.

— De acord. Şi eu o să mă urc în vârf, să mă uit de jur-împrejur. Poate că o să-l zăresc de sus.

În spatele lor, lângă cele două stele cu şerpi încolăciţi — Scully se întreba dacă vânătorii aleseseră special locul — localnicii scoseseră cuţitele negre de silex, în timp ce Aguilar mânuia o macetă ascuţită, şi se apucară de treabă.

Scully urcă treptele abrupte, încrustate cu hieroglife din partea laterală a piramidei. O dureau braţele şi picioarele după activitatea fizică depusă în ultimele zile, dar nu se dădea bătută. Încercă să-şi imagineze cum reuşeau preoţii cu haine lungi să-şi păstreze ritualurile străvechi.

Oamenii se adunau la baza piramidei, bătând în tobele lor din carapace de broască ţestoasă cu beţigaşe din glezne de antilopă, împodobiţi cu pene de păsări tropicale şi bijuterii din jad. Când ajunse la coloanele templului din vârful ziguratului, Scully văzu locul unde stăteau, probabil, spectatorii de rang înalt şi urmăreau sacrificiile. Din cauza înclinării piramidei, publicul n-ar fi putut să vadă decât sângele, mâinile ridicate, crima…

Clătinând din cap, amintindu-şi de vorbele doctorului Rubicon când

admirase Xitaclanul. *Trecutul este puternic în acest loc.*

Îşi feri ochii de soare şi privi în jur.

— Domnule doctor Rubicon! strigă ea.

Glasul ei răsuna ca incantaţia unui preot care chema zeii. Se uită la basoreliefurile cu imagini stilizate ale zeului Kukulkan, desene şi scheme de neînţeles. Mulder susţinea că erau schiţele străvechilor nave spaţiale.

— Domnule doctor Rubicon! strigă ea, cercetând jungla.

Jos în piaţă văzu o baltă roșie. Indienii și Aguilar jupuiau jaguarul. Trei bărbaţi duseră carnea și scheletul animalului în junglă. Se întrebă dacă aveau de gând să-l mănânce.

Cutremurându-se, Scully se gândi la misteriosul indian care îşi tăiase degetul cu un cuţit de silex — şi apoi i se contură o altă imagine: îi văzu cu ochii minţii pe băştinaşi împărţind jaguarul între ei, devorând carnea însângerată a marelui spirit al junglei.

Clătină din cap. Se simţea foarte singură şi expusă în vârful înaltei piramide.

Renunţând să se mai uite după profesor, se întoarse şi privi cu atenţie impunătorul zigurat. Nu-i venea să-l mai strige pe Rubicon. Îşi aminti cum bătrânul arheolog îşi chemase fiica şi aşteptase în zadar răspunsul ei. Nici Cassandra Rubicon nu mai apăruse.

Scully se pregătea să renunţe când se uită în jos, dincolo de piaţă, şi încremeni în loc.

* * *

Mulder intră în piramidă, scrutând umbrele. Observă urmele de ciocan pe unde Cassandra Rubicon şi echipa ei pătrunseseră în străvechiul edificiu. Fuseseră prudenţi, dar aveau nevoie de forţă ca să desfacă blocurile de piatră.

Aprinse lanterna. Raza luminoasă străpunse necunoscutul ca o suliţă, penetrând bezna misterioasă din labirintul construit de sclavii mayaşilor. Se simţea mai sigur pe el cu lanterna în mână. Bine că schimbase bateriile.

Deși piramida înaltă dăinuia de mai bine de-o mie de ani, interiorul nu părea destul de solid ca să-i inspire încredere lui Mulder, mai ales după cutremurul din prima noapte. Blocurile de piatră şlefuite manual începuseră să se fărâmiţeze pe margini, mâncate de licheni şi muşchi.

Paşii lui răsunau pe podeaua de piatră. În praf se întipăriseră diverse urme — n-ar fi putut spune dacă aparţineau membrilor echipei, jefuitorilor de morminte sau bătrânului arheolog.

— Hei, domnule doctor Rubicon, sunteţi aici? zise Mulder, plimbând lanterna în toate direcţiile.

Cuvintele răsunau ascuţit şi ecoul se propaga cu o claritate deosebită, cristalin ca un clinchet de clopoţel.

Mulder înaintă mai adânc în piramidă, uitându-se peste umăr, ca să vadă lumina zilei în deschizătura de la intrare. Regreta că nu adusese firimituri de pâine să le presare în urma lui… sau măcar seminţe de floarea-soarelui.

Undeva picura apă. I se păru că vede ceva mişcându-se — dar, când orientă lanterna în direcţia aceea şi zări muchiile ascuţite, îşi dădu seama că fusese doar o iluzie optică. Bezna şi aerul închis erau apăsătoare.

Recunoscător că nu suferea de claustrofobie, îşi frecă vârful nasului cu dosul palmei. Temperatura scăzuse, ca şi cum o forţă necunoscută ar fi absorbit treptat căldura din aer. Trecuseră câteva zeci de secole de când acest templu nu mai fusese deschis razelor de soare. Îndreptând lanterna în sus, observă că tavanul fusese întărit cu grinzi de lemn, trunchiuri de copaci fixate recent de echipa Cassandrei, mai mult ca sigur. Probabil că îşi dorise cu disperare să exploreze interiorul, să excaveze totul din ce în ce mai adânc, încercând să descifreze secretele piramidei.

— Hei, domnule doctor Rubicon, zise el din nou, de data asta mai încet.

Se temea de ecourile puternice ca o rafală de mitralieră.

Se uită pe podeaua prăfuită şi văzu urme de paşi mai mici, de femeie. Tresări emoţionat. Cassandra fusese acolo!

Acum înainta mai prudent. Percepţia lui spaţială îi sugera că se apropia de centrul piramidei. Se afunda tot mai adânc, poate sub nivelul solului.

Pereţii interiori arătau diferit acum; se deosebeau de coridoarele pe care le străbătuse, alcătuite din blocuri simple de calcar. Cei din stânga erau întunecaţi şi neobişnuit de netezi, ca şi cum ar fi fost topiţi. Această structură implica ceva nou, deosebit, care nu semăna cu restul construcţiei antice.

Merse mai departe, atingând suprafaţa sticloasă. În faţa lui, o grămadă de moloz bloca culoarul. O parte din tavan se prăbuşise, astupând coridorul care ducea direct în centrul piramidei. Mulder se opri, gândindu-se că o luase într-o direcţie greşită. Nici Vladimir şi nici Cassandra Rubicon n-ar fi înaintat mai departe — dar apoi observă o breşă în mormanul de pietre, o fereastră îngustă, pe unde nu s-ar fi putut strecura decât o persoană foarte suplă sau disperată.

Se apropia de margine: avea o senzaţie ciudată. Templul din jurul lui

înghiţea orice sunet. Vârî lanterna în deschizătură.

— Cassandra Rubicon? strigă el. Eşti acolo?

Rămase uimit văzând ce conţinea camera ascunsă.

Remarcă pereţii netezi din metal, obiectele curbate din sticlă sau cristal. Era o descoperire uluitoare.

Oare la ce s-o fi gândit Cassandra când observase această surprinzătoare schimbare a arhitecturii?

În timp ce medita la diversele ipostaze ale zeului Kukulkan, încercă să studieze mai atent încăperea, dar lanterna începu să pâlpâie. O scutură ca să mişte bateriile.

O să se întoarcă în locul acesta de îndată ce o să-l găsească pe doctorul Rubicon, îşi zise Mulder. Poate că bătrânul arheolog va găsi o explicaţie. Dar mai întâi vor trebui să lărgească acest coridor de acces, dacă nu voiau să-şi rupă hainele şi să-şi zdrelească pielea.

Mulder auzi un glas îndepărtat şi încremeni în loc. Cuvintele răsunau pe coridoarele şerpuitoare ale templului. Dar nu avu timp să se minuneze de acustica deosebită a clădirii, pentru că recunoscu glasul lui Scully. Îl striga pe nume.

Glasul ei agitat îl mobiliză imediat. O luă la fugă pe culoare, fără să încurce drumul. Lanterna funcţiona perfect acum când se îndepărtase de centrul piramidei.

Îl striga din ce în ce mai alarmată.

— Mulder, l-am găsit! Mulder!

În cele din urmă văzu lumina zilei şi pe Scully la intrarea în piramidă.

Ieşi gâfâind, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

— Acolo, zise ea.

Părea distrusă.

O urmă, incapabil să-i pună vreo întrebare. Încă nu-şi revenise. Înconjurară baza piramidei şi o luară pe o cărare îngustă prin junglă, care ducea la platforma din cărămizi, pe marginea puţului adânc, unde aveau loc sacrificiile.

Mulder încremeni în loc, privind apa adâncă, întunecată. Scully stătea lângă el, fără să scoată niciun cuvânt.

Trupul lui Vladimir Rubicon plutea cu faţa în jos în cenotaf, ca o păpuşă stricată şi aruncată la gunoi.

DOUĂZECI ŞI DOI

Ruinele Xitaclan
Marţi, 11.14 a.m.

Ancorară funii de copacii solizi din jurul cenotafului şi apoi le lăsară în apă. Se adunaseră cu toţii ca la un accident de maşină, uimiţi să descopere trupul bătrânului.

Fernando Aguilar se oferi să-şi pună indienii la treabă. Băştinaşii musculoşi puteau coborî cu uşurinţă pe funie ca să scoată trupul lui Vladimir Rubicon. Dar Mulder îl refuză. Trebuia s-o facă personal.

Scully îi legă o funie sub braţe şi în jurul umerilor. Mulder începu să coboare în puţul de calcar. Era aspru şi colţuros.

Deasupra, Fernando Aguilar stătea lângă Scully şi dădea instrucţiuni indienilor, deşi băştinaşii se descurcau foarte bine.

Când aflase de moartea arheologului, mexicanul fusese şocat şi îngrozit.

— Probabil că s-a plimbat pe aici noaptea, zise Aguilar. Marginea este abruptă şi sfărâmicioasă. O fi alunecat înăuntru. Păcat de el.

Mulder şi Scully se priviră cu subînţeles, dar niciunul dintre ei nu-l contraziseră, cel puţin nu pe faţă… nu încă.

Agentul ajunse la nivelul apei. Simţea mirosul algelor, al sulfului degajat de izbucnirea vulcanică din prima noapte. Acum picioarele îi atârnau aproape de apă.

Sub el plutea Vladimir Rubicon, cu cămaşa lipită de spatele lui osos. Capul bătrânului era răsucit într-un unghi ciudat. Avea gâtul rupt — în urma căderii sau a unui atac? Braţele şi picioarele atârnau nevăzute în apă.

— Fii atent, Mulder! îi strigă Scully.

— Da, sunt, îi răspunse el.

Apa era groasă şi caldă, asemănătoare gelatinei. Spera că acest puţ de sacrificii nu era infestat cu lipitori sau insecte tropicale.

Dar nu se vedea nimic. Oricum, nu se ştia ce se ascundea în adâncurile cenotafului. Îşi aminti de poveştile lui Lovecraft, în care monştri antici de dincolo de timp şi spaţiu — poate nişte şerpi cu pene, cine ştie? — înotau în ape negre, aşteptând să devoreze oameni nevinovaţi.

I se păru că simte un val sub picior. Trupul lui Rubicon se mişcă sub

impulsul unei forţe nevăzute. Mulder înghiţi în sec.

— Imaginaţia îmi joacă feste, murmură el, ştiind că avea într-adevăr o imaginaţie bogată.

Desfăcu o a doua funie de sub umeri şi făcu semn să i se dea mai multă frânghie. Indienii îl ascultară şi Aguilar îi făcu semn cu mâna, să-l încurajeze.

Mulder înfăşură funia udă şi alunecoasă în jurul umărului. Apoi atinse trupul inert al lui Rubicon şi-i încolăci frânghia peste piept. Avea impresia că îl îmbrăţişa.

— Adio, Vladimir Rubicon, zise el. Acum ai terminat cu explorările.

Trase de funie şi le strigă:

— Puteţi să-l scoateţi.

Indienii se încordară. Chiar şi Aguilar dădu o mână de ajutor. Corpul lui Rubicon se ridică încet, ca şi cum cenotaful s-ar fi împotrivit să-şi elibereze victima. Mulder rămase singur. Spera că zeii Xitaclanului nu vor pretinde trupul lui în locul arheologului.

Rubicon se înălţă ca o sperietoare de ciori îmbibată de apă. Mâinile îi erau încleştate în pumni şi capul îi atârna într-o parte. Alge verzi i se prinseseră în barbă.

Mulder aşteptă să-l scoată afară. Indienii păreau stânjeniţi de cadavru.

Îi văzu întinzând corpul pe pământul uscat, ajutaţi de Scully. Pe moment, rămase singur.

Apa din jur era rece ca nişte mâini cadaverice care îl trăgeau de braţe şi de picioare. Hotărî să nu mai aştepte şi începu să se caţere pe funie.

Ajunse la jumătate când Aguilar şi indienii îl ajutară să se ridice.

Ud şi înfrigurat, în ciuda căldurii tropicale, se uită peste buza puţului la apa întunecată. Părea liniştită, infinit de adâncă… şi înfometată.

* * *

Când se întoarseră în piaţă, la corturi, Mulder ridică glasul, încercând să-l trezească la realitate pe Aguilar. Reuşise să-l scoată din sărite.

— Gata cu scuzele, Aguilar! Vreau să aduci staţia de radio şi s-o pui în funcţiune imediat. Ştim unde este, aşa că nu te mai preface. Doctorul Rubicon avea de gând să transmită un mesaj azi-dimineaţă şi cred că acum problema nu mai suportă amânare.

Aguilar cedă în sfârşit, zâmbind împăciuitor.

— Bineînţeles, *señor* Mulder, mi se pare o idee foarte bună. După această tragedie nu mai facem faţă situaţiei. Este foarte înţelept să renunţăm la căutarea Cassandrei şi a echipei sale. O să aduc staţia.

Bucuros să scape de Mulder, Aguilar plecă în grabă spre locul unde arheologii îşi ascunseseră echipamentul.

Agentul nu-i spusese că nu intenţiona să întrerupă căutările.

Scully întinsese trupul doctorului Rubicon pe pavaj şi începuse să-l verifice, încercând să determine cauza morţii.

— Nu e nevoie de autopsie ca să-mi dau seama ce l-a ucis, zise ea.

Pipăi gâtul bătrânului şi apoi îi deschise cămaşa ca să se uite la umeri şi braţe.

Indienii fugiseră. Nu voiau să stea în apropierea cadavrului. Mulder nu regreta că rămăseseră singuri. Jungla şi însoţitorii lor ciudaţi îi dădeau de gândit.

Scully apăsă pieptul lui Rubicon, pipăindu-i cutia toracică. Apoi îşi înclină capul ca să asculte aerul care ieşea din plămânii încremeniţi.

— Pot afirma în mod sigur că nu s-a înecat.

Mulder o privi drept în ochi.

— Are câteva vertebre rupte, îi explică Scully.

Îl întoarse, expunând un punct livid la baza gâtului, învineţit după ce stătuse cufundat în apa rece.

— Sunt sigură de asemenea că această rană nu a fost provocată de o simplă cădere, zise ea. Doctorul Rubicon nu a alunecat în apă. Aguilar vrea să credem că a fost o moarte accidentală — dar dovezile arată că a fost izbit pe la spate cu un obiect tare. Ceva i-a frânt gâtul. Cred că doctorul Rubicon era mort înainte să fie aruncat în cenotaf.

— Aguilar trebuia să-l împiedice să transmită mesajul azi-dimineaţă, remarcă Mulder. Poate că cearta de ieri a fost mai serioasă decât am crezut. Oare ce are de ascuns?

— Nu uita că Aguilar a fost cel care a condus echipa Cassandrei Rubicon aici — şi iată că au dispărut cu toţii. Probabil că sunt morţi.

— Crezi că vrea să ne ucidă?

Mulder îşi dădu seama că era o întrebare cât se poate de serioasă, nu o presupunere paranoică.

— Avantajele sunt de partea lui.

— Suntem înarmaţi, n-o să-i fie prea uşor.

Nu părea foarte convinsă de ce spunea.

— Uite ce este, Aguilar ştie că suntem agenţi federali. Statele Unite ar declanşa o anchetă oficială dacă ni s-ar întâmpla ceva — aminteşte-ţi de ofiţerii aceia DEA care lucrau sub acoperire şi care au fost ucişi aici, în

Mexic! Nu cred că ar fi atât de prost să-şi creeze necazuri. Ar putea să pună moartea lui Rubicon pe seama unui accident, dacă nu-l vom contrazice — dar n-ar avea cum să explice dispariţia noastră.

Mulder se uită în jur prudent. Aguilar şi oamenii lui apăruseră în sfârşit cu lada de echipamente. Figura mexicanului nu era deloc liniştitoare.

— Poate că Aguilar îşi dă seama de consecinţe, îi spuse Mulder, dar s-ar putea să nu fie el. Dacă băştinaşii fac sacrificii, aşa cum s-a întâmplat ieri cu amicul nostru, care şi-a tăiat degetul?

Scully îl privi posomorită.

— În cazul acesta, nu cred că le-ar păsa prea mult de intervenţia guvernului SUA.

Fernando Aguilar veni alergând, în timp ce indienii rămaseră în urmă. Se temeau de cadavrul lui Rubicon, întins pe pavaj.

— *Señor* Mulder, zise el, am veşti proaste. Staţia este defectă.

— Cum să fie defectă? Ieri când am scos-o din cutie nu era, protestă Mulder.

Aguilar ridică din umeri, scoţându-şi pălăria.

— Vremea, ploaia, condiţiile de aici…

Mulder observă că placa din spate era desprinsă şi îndoită. Piesele interioare ruginiseră.

— A pătruns apa sau insectele, zise Aguilar. Cine ştie? N-a mai umblat nimeni cu staţia de când a fost adusă la Xitaclan. N-avem cum să cerem ajutoare.

— Ce tragedie, rosti Mulder. Şi ce coincidenţă fericită pentru unii, adăugă el apoi în şoaptă.

Se uită la Scully. Ştia că trebuiau să fie foarte prudenţi. Dacă se străduia, putea să creadă în distrugerea accidentală a staţiei, în moartea accidentală a lui Rubicon sau în dispariţia accidentală a Cassandrei şi a colegilor ei.

Dar nu putea să le înghită pe toate deodată.

— Atunci va trebui să ne descurcăm cum putem, nu-i aşa, Mulder? zise Scully, încercând să-şi ascundă disperarea.

Ştia că se simţea prinsă în capcană, la fel ca el, fără nicio legătură cu lumea dinafară… înconjuraţi de potenţiali ucigaşi, care nu se jenau să înlăture orice obstacol din calea lor.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ruinele Xitaclan
Marţi, 2.45 p.m.

Scully simţea greutatea costumului de scafandru. Aici, pe pământul uscat, în drum spre cenotaf, i se părea îngrozitor de incomod. Greutăţile prinse de talie se loveau una de alta. Spera totuşi să-şi dovedească eficienţa în apă.

Mulder o privea cu mâinile în şolduri, ridicând din sprâncene.

— Ai lansat o modă nouă, Scully.

Îşi aranjă materialul cauciucat, în timp ce el stătea pe marginea puţului de sacrificiu. Costumul fusese cumpărat pentru Cassandra Rubicon, care intenţionase să descifreze secretele mayaşilor, şi-i dădea o senzaţie ciudată.

De aceea, era singura care încăpea în el — şi trebuia să descifreze ceva mult mai sinistru şi mai recent.

După ce descoperise trupul lui Vladimir Rubicon, presimţirile ei negre se intensificaseră. Era sigură că cei cinci membri ai echipei de cercetători de la Universitatea San Diego pluteau în adâncurile cenotafului. Dacă o va găsi pe fiica arheologului ucisă ca tatăl ei, singura consolare era că doctorul Rubicon nu mai trăia să vadă sfârșitul investigaţiei lor.

Mulder ţinea casca de scafandru în mână.

— Şi acum, asortează-ţi şi această minunată pălărie, îi spuse el.

Se vedea că era un echipament cumpărat la mâna a doua, dar spera măcar să funcţioneze. La fel ca multe alte expediţii de cercetare, echipa Universităţii San Diego avusese la dispoziţie un buget redus, care impunea economii drastice. Conform documentelor găsite în ladă şi traduse de Fernando Aguilar, costumul fusese donat de guvernul mexican, care contribuise la finanţarea expediţiei de la Xitaclan.

Când îşi puse casca pe părul ei roşcat, Mulder o întrebă serios:

— Crezi că eşti pregătită pentru această situaţie, Scully?

— Face parte din riscurile meseriei noastre, Mulder, îi răspunse ea.

Apoi adăugă în şoaptă:

— Ar fi bine să ai pistolul la îndemână. Vei fi singur sus, pe marginea cenotafului, şi eu voi fi la fel de singură acolo jos. Situaţia este dezavantajoasă din punct de vedere strategic.

Mulder nu se despărţise de pistolul Sig Sauer de 9 mm de când descoperise „moartea accidentală” a bătrânului arheolog, dar indienii îi depăşeau numeric şi dovediseră că nu se temeau să fie răniţi.

Chiar dacă nu vor avea de-a face cu manifestări violente, Mulder şi Scully rămăseseră la mila lui Fernando Aguilar ca să-i scoată din junglă.

Situaţia era dezavantajoasă din punct de vedere strategic, îşi zise ea din nou.

Îşi fixă casca. Respiraţia ei se condensa ca într-o peşteră.

Mulder o ajută să-şi verifice legăturile de la spate. Tuburi lungi de cauciuc ca un furtun de grădină îi atârnau pe umeri. Un mic generator va pompa aerul, deşi părea destul de anemic.

Aguilar şi indienii stăteau în jurul aparaturii, privind-o agitaţi şi curioşi în acelaşi timp. Scully îi cercetă atentă, dar nu văzu pe niciunul fără deget sau cu mâna bandajată.

— Nu ştiu ce căutaţi în adâncul cenotafului, *señorita*, îi spuse Aguilar.

Îşi încrucişase braţele peste vesta kaki.

— Ne aflăm într-o situaţie cumplită şi ar trebui să plecăm imediat.

Aguilar făcu semn spre indieni. Vorbea încet, deşi se îndoia că vreunul din ei înţelegea englezeşte.

— Oamenii mei sunt foarte revoltaţi că vreţi să tulburaţi liniştea cenotafului sacru. Este blestemat de victimele sacrificate acolo. Spun că străvechii zei s-au răzbunat pe bătrân — şi o să vă atace şi pe voi dacă-i deranjaţi.

— La fel cum i-au atacat pe membrii echipei arheologice? îl întrebă Mulder.

Aguilar îşi aranjă pălăria.

— Poate că există un motiv pentru care Xitaclan a rămas pustiu atâtea secole, *señor* Mulder.

— O să cobor în adâncuri, zise Scully hotărâtă. Suntem obligaţi să cercetăm orice loc, dacă vrem să-i găsim pe oamenii noştri. Cenotaful este cea mai evidentă posibilitate, mai ales după cele întâmplate cu doctorul Rubicon.

Îşi verifică balastul atârnat în talie şi lanterna.

— Le respect credinţele religioase, dar şi ei trebuie să respecte legea internaţională, domnule Aguilar.

Scully îşi acoperi faţa cu casca şi-i făcu semn lui Mulder să pornească generatorul. Un sunet strident şi şuierător umplu jungla. Inspiră adânc.

Mirosea a cauciuc vechi. Când simţi o adiere proaspătă, ştiu că începuseră să pompeze aerul.

Îi îndemnă s-o coboare în cenotaf, sperând că generatorul și costumul vor ţine până va termina de căutat pe sub apă. Indienii o priveau solemn, ca şi cum nu sperau s-o mai vadă.

Apucându-se de aceleaşi funii ca Mulder, Scully începu coborârea. Mergea greu și costumul i se părea apăsător şi incomod — dar, când ajunse la nivelul apei, ezită o clipă.

Apoi își alungă spaimele şi plonjă în adâncuri, trasă de greutățile prinse în talie.

Apa o absorbi cu repeziciune. Un timp nu văzu nimic.

Bule de aer se adunaseră în jurul punctelor etanşe ale costumului ei cauciucat. Inspiră din nou, să verifice dacă apa nu se infiltra pe undeva şi dacă primea suficient aer. Treptat, începu să se liniştească.

Se scufunda mai departe sub forţa gravitaţiei, spre capătul cenotafului… dacă exista vreun capăt.

Pe măsură ce ochii ei se adaptau întunericului, observă că apa din jur devenea mohorâtă şi verzuie, ca razele soarelui filtrate prin nişte geamuri groase, fumurii, îşi mişca braţele şi picioarele. Dezorientată, nu simţea decât că se afunda tot mai adânc.

Presiunea crescuse. Îi ţiuiau urechile şi apa îi strângea casca. Se gândi din nou la povestea doctorului Rubicon despre Thompson, care rămăsese surd din cauza unui costum de scafandru defect, când coborâse în cenotaful Chichén Itzá.

Încercă să-şi alunge aceste gânduri negre şi să se uite în jur. Se scufunda metru cu metru. Nu-şi imagina cât de adânc era puţul. În orice caz, depăşise deja cei nouă metri ai cenotafului Chichén Itzá.

Lumina de deasupra pălise. Respira greoi. Aproape că nu mai simţea aerul pompat prin furtunuri.

Mirosea a cauciuc vechi şi a putreziciune, ca duhoarea unui cadavru stătut. Costumul de scafandru devenise sufocant, claustrofobic.

I se înceţoşară ochii pentru o clipă şi o apucă ameţeala. Apoi inspiră adânc, ca să se calmeze. Frica îi stârnea tot felul de senzaţii.

Observă o sclipire palidă, mult mai departe decât intenţiona să coboare; o lumină albastru-albicioasă, care părea să vină din adâncurile puţului, o ceaţă filtrată de calcarul poros al pereţilor.

Studiind atent fenomenul, Scully constată că nu se înşelase — lumina

pulsa ca un fel de semnal SOS, dar la intervale mult mai scurte. Părea rece şi nefirească. I se făcu pielea ca de găină, exact când se mustra pentru exagerările ei. Era genul de nelinişte iraţională, stârnită de poveştile de groază spuse la un foc de tabără. Mulder ar fi fost în elementul lui.

I-ar fi sugerat că sclipirea provenea de la un grup de fantome, rămăşiţe ale victimelor maya. Mintea raţională, ştiinţifică a lui Scully prefera însă o altă explicaţie. O colonie de alge fosforescente sau de microorganisme anaerobe, care se hrăneau cu calcar şi răspândeau o lumină rece. Ştia că fantomele răzbunătoare şi extratereștrii erau puţin probabili.

Îşi dădu seama că nu mai cobora la fel de repede. Greutăţile din talie se echilibraseră cu capacitatea de plutire a corpului ei şi a costumului, oprindu-i scufundarea. Simţea presiunea adâncurilor, dar îşi imagina că era imponderabilă.

Căută lanterna, înfăşură lanţul în jurul mâinii pentru mai multă siguranţă şi o apucă de mâner.

Temperându-şi nervii, apăsă pe buton. Raza lanternei străpunse bezna ca un plug de zăpadă în viscol. Lovindu-şi cizmele, se întoarse în apa vâscoasă, ca să se uite în jur.

Un corp desfigurat plutea în apă la un metru de ea, cu braţele întinse şi orbitele goale. Îi atârna carnea ca la leproşi, după ce fusese smulsă de peşti mici. Din fălcile căscate îi ieşeau nişte peşti minusculi.

Scully gemu îngrozită. Bulele de aer izbucniră prin orificiul de evacuare. Scăpă lanterna din mână şi lumina plonjă în adâncuri.

O căută disperată, dar îşi aminti apoi că o înfăşurase pe mână.

I se accelerase pulsul. Orientă fasciculul de lumină spre bărbatul care o îngrozise.

Era un bărbat cu păr negru. Câteva pietre grele îi atârnau în jurul taliei. Fusese ucis de curând şi aruncat în cenotaf.

Acum simţea aerul fierbinte în cască, deşi apa rece din jur se infiltra prin materialul costumului.

Mişcă lanterna, cercetând adâncurile netulburate ale cenotafului.

Şi descoperi în curând şi alte siluete, plutind ca nişte insecte zdrobite, scufundate în apă.

Îi găsise pe arheologii americani dispăruţi.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Ruinele Xitaclan
Marţi, 4.16 p.m.

Piaţa era plină de trupuri neînsufleţite.

Deoarece indienii refuzaseră să scoată cadavrele umflate din cenotaf, Scully şi Mulder trudiseră ore în şir.

Scully coborâse din nou în adâncuri şi tăiase pietrele atârnate de cadavrele care se ridicaseră încet la suprafaţă.

Stând pe marginea puţului, Mulder fusese şocat să vadă corpurile putrezite apărând pe rând, în timp ce Scully era în apă, respirând prin tuburile costumului de scafandru, în cele din urmă, ieşi la lumină, îşi scoase casca şi inspiră aerul umed.

În timp ce cărau cadavrele din piaţă, Fernando Victorio Aguilar se fâţâia de colo-colo, agitat. Mulder îşi ţinea la vedere pistolul din dotare. În cele din urmă, mexicanul acceptase să-l ajute la manevrarea funiilor, trăgând-o pe Scully din adâncurile cenotafului.

Gâfâind, Scully îşi scoase costumul de scafandru şi rămase în pantaloni scurţi şi bluza îmbibată de sudoare. Acum o aştepta o sarcină şi mai grea: patru cadavre şi o mulţime de întrebări.

Aguilar se zgâise la cadavrele gri-verzui înşirate pe platforma de sacrificiu. Figurile descompuse, cu orbitele goale, îl priveau acuzator. Înghiţi în sec şi îşi frecă obrajii, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se bărbierească.

— Ajută-ne să le ducem în piaţă, îi spuse Scully. Nu pot merge singure.

Când luară în sfârşit cadavrele descompuse, ocoliră piramida şi le întinseră în piaţă, lângă tabăra lor. Aguilar dădea semne de nelinişte. Înghiţea tot timpul în sec, ca şi când ar fi fost gata să vomite. În cele din urmă îşi drese glasul şi se scuză.

— Mă tem că nu mai suport, murmură el. Duhoarea asta..

Indienii fugiseră în junglă şi Scully se îndoia că o să se mai întoarcă. Se întreba dacă aveau un sat prin apropiere sau găsiseră un loc la adăpostul copacilor… unde să-şi depene poveştile superstiţioase şi să-şi taie degetele.

— Vezi dacă nu poţi să-ţi aduni echipa, Aguilar, îi spuse Mulder. Vom avea nevoie de ajutorul lor. Acum, după ce am găsit oamenii dispăruţi,

putem pleca.

— Da, *señor*, îl aprobă mexicanul. O să mă întorc cât pot de repede. Felicitări, mă bucur că i-aţi găsit pe arheologi, deşi regret că s-a întâmplat la fel ca în cazul bătrânului.

Apoi dispăru în junglă.

Mulder privi templele şi ruinele năpădite de vegetaţie, ascultând zgomotele junglei. Era atent la cel mai mic sunet, în timp ce Scully îşi concentrase atenţia asupra celor patru cadavre ude aşezate lângă cel al lui Vladimir Rubicon. În comparaţie cu trupurile putrezite, bătrânul arheolog părea un pensionar care murise liniştit în somn.

— Nu va fi deloc greu să identificăm cele patru cadavre, remarcă Scully, eficientă ca de obicei, pentru că nu avea încotro.

Scoase dosarele din cort şi studie fotografiile care reprezentau figurile zâmbitoare ale unor tineri studenţi ambiţioşi. Echipa se lansase intr-o aventură inocentă în Yucatán, sperând să apară la televizor şi în presă.

Dar singura răsplată fusese moartea.

Scully se uită la fotografii, observând culoarea părului, înălţimea, structura oaselor. După ce stătuseră în apă atâta timp, trăsăturile lor frumoase erau de nerecunoscut.

— Cel brunet este Kelly Rowan, zise Scully. Era cel mai înalt.

Mulder îngenunche lângă ea.

— Cred că a fost cea mai mare realizare a lui, zise el, privind faţa desfigurată a tânărului. Doctorul Rubicon spunea că era un student talentat, bun cunoscător al arheologiei, un partener potrivit pentru Cassandra.

Scully evita astfel de discuţii. Când făcea autopsii şi identifica nişte cadavre, prefera să ştie cât mai puţin despre viaţa lor, ca să n-o impresioneze. Trebuia să acţioneze ca o profesionistă, în ciuda condiţiilor primitive.

— Al doilea bărbat este John Forbin, continuă Scully, trecând la al doilea cadavru. Era cel mai tânăr din grup — se vede. Student în anul doi. Specializat în arhitectură antică de mari proporţii.

Mulder clătină din cap.

— S-a simţit, probabil, ca un puşti într-un magazin de dulciuri aici, între atâtea temple.

Scully îşi văzu mai departe de treabă.

— Această femeie este evident Cait Barron, fotograful şi artistul grupului. Îi plăcea să picteze acuarele mai mult decât să facă fotografii. Culoarea

părului și greutatea o deosebesc clar de Cassandra.

Mulder o aprobă. Scully inspiră adânc, încercând să reziste. De obicei își dădea cu camfor pe la nas, ca să astupe duhoarea în timpul unei autopsii, dar aici în junglă trebuia să suporte toate ororile.

— N-a mai rămas decât Christopher Porte, expertul în hieroglife maya, zise ea. Parcă îi spuneai epigrafist, nu?

— Sunt puţini care se pricep, iar acum, după moartea lui, au rămas și mai puţini, remarcă Mulder.

Tresări. Parcă auzise ceva. Se întoarse brusc, cu mâna pe pistol, dar nu era decât un stol de păsări speriate.

— Și ce s-a întâmplat cu Cassandra Rubicon? zise el. Ești sigură că trupul ei n-a rămas în apă? Era întuneric și rece.

— Am căutat foarte atent, Mulder. Toate celelalte cadavre erau împreună, plutind la aceeași adâncime. Te rog să mă crezi, am stat acolo printre aceste trupuri descompuse. Nu mai era nimeni.

— Am rezolvat un mister și ne-a mai rămas unul, care poate fi la fel de dificil.

Lui Scully îi era cald. Se simţea transpirată și murdară. Cadavrele împrăștiaseră peste tot o duhoare dulce, greţoasă, care i se infiltrase în piele. Își dorea cu disperare un duș sau o baie fierbinte.

Dar nu-și terminase încă misiunea. Trebuia să lase plăcerile pentru mai târziu.

— Să vedem dacă reușim să stabilim cauza morţii, zise Scully.

Tăie hainele victimelor cu cuţitul.

— A trecut prea mult timp ca să ne dăm seama dacă au decedat prin înec, spuse ea, pentru că plămânii s-au umplut cu apă.

Roti capul lui John Forbin. Era destul de flexibil.

— Spre deosebire de doctorul Rubicon, zise ea, nu are gâtul rupt.

O întoarse pe Cait Barron cu faţa în jos și studie pielea cenușie de pe spate. Două orificii circulare marcau baza coloanei vertebrale.

— Urme de gloanţe, remarcă Scully, înălţând din sprâncene. Pun pariu că i-au împușcat pe toţi înainte să-i arunce în cenotaf.

Clătină din cap îngândurată.

— Dar Cassandra unde era când s-au întâmplat toate acestea? întrebă Mulder, plimbându-se prin piaţă.

— Da, mai sunt unele speranţe în privinţa ei, recunoscu Scully.

Examină cu atenţie fiecare cadavru. Toţi patru fuseseră împușcaţi... în

acelaşi loc. Fusese o rană paralizantă, dar nu fatală. Victimele trăiau când fuseseră aruncate în puţul de sacrificiu.

— Avem de-a face cu nişte oameni foarte răi, Mulder, îi spuse partenera sa.

Agentul se încruntă. După ce văzuse degetul tăiat şi se lămurise cât de superstiţioşi erau aceşti localnici, nu se mai îndoia că vechea religie îi domina şi acum. Poate chiar indienii fuseseră cei care-i sacrificaseră pe străinii veniţi să tulbure locurile lor sacre.

— Am citit că vechile triburi luau prizonieri şi-i măcelăreau în faţa zeilor. Preferau să scoată inimile duşmanilor decât să-şi ucidă propriii oameni.

Privi Piramida lui Kukulkan, care domina centrul pieţei.

— Nu le-au scos inimile, Mulder. Aceşti oameni au fost împuşcaţi.

Mulder ridică din umeri.

— Aruncarea victimelor în cenotaful sacru era un alt mod de a cinsti zeii. Dacă indienii i-au paralizat înainte să-i arunce de vii, nu înseamnă că nu erau nişte victime potrivite.

Scully se ridică. Îi amorţiseră genunchii. Îşi şterse mâinile de pantalonii deja pătaţi.

— Mulder, nu uita că aceşti oameni au fost împuşcaţi cu arme, nu atacaţi cu nişte cuţite de silex. Nu mi se pare stilul lor.

— Poate că şi-au modernizat religia.

De data aceasta Mulder îşi scoase pistolul şi cercetă jungla.

— Acesta este teritoriul lor, Scully, şi sunt foarte mulţi. Nu ştiu cum să-ţi explic… dar mă simt ca un curcan de Ziua Recunoştinţei!

Scully se apropie de el mai mult decât ar fi trebuit. Priveau împreună jungla. Chiar şi cu Mulder lângă ea, se simţea foarte, foarte singură.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Ruinele Xitaclan
Marţi, 11.17 p.m.

Se întunecase. Rămaseră în compania lunii și a focului de tabără caraghios de mic. Jungla din jur ameninţa să-i înghită. Mulder se simţea mic și vulnerabil în imensitatea naturii sălbatice.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că Mexicul este de preferat unei expediţii în regiunea arctică sau unei vizite la o fabrică de prelucrare a puilor din Arkansas? îl întrebă Scully, privind cu ochii pierduţi în gol.

— Da.

— Cred că m-am răzgândit.

Ţinând cont de ameninţarea sângerosului cult maya, a trădătorului Aguilar sau a altora răspunzători de aceste crime, hotărâseră să stea de pază pe rând toată noaptea. Dar nici Mulder, nici Scully nu aveau chef de somn.

Mulder stătea pe o piatră de pavaj. Se uita la foc, privea luna și asculta bâzâitul insectelor din junglă. Fumul care se ridica din lemnele umede, acoperite de mușchi, îi pătrundea în nas înţepător, o adevărată binecuvântare după duhoarea cadavrelor. Își puse pistolul de 9 mm în poală, atent și încordat.

Deși se înnoptase de câteva ore, Scully ieșise din cort și venise lângă el.

— Am putea încălzi niște apă ca să facem un ceai sau o cafea, îi suferă ea. Mi se pare potrivit pentru o noapte în jurul focului.

Mulder se întoarse s-o privească, zâmbind.

— Ai adus cacao din aceea amestecată cu nalbe?

— Cred că a luat-o Aguilar.

Mulder se uită la copacii poleiţi de lumina lunii. Indienii nu se întorseseră și nici Aguilar. Mulder nu știa dacă era un semn bun sau dacă voia să vină ceilalţi să-i conducă pe el și pe Scully la civilizaţie.

Între timp, singurii tovarăși din tabără erau cele cinci cadavre întinse nu departe de corturi și acoperite cu o pătură pătată, luată de Mulder din lucrurile echipei de arheologi. Mulder nu reușea să-și dezlipească ochii de la formele inerte și umflate de apă ale celor patru tineri și de la trupul ciolănos al lui Vladimir Rubicon, ai cărui ochi albaștri păreau surprinși chiar și în

moarte.

Se uită la Scully. Erau murdari amândoi — nu se mai spălaseră de zile în şir. Părul le atârna în şuviţe încâlcite şi slinoase. Dar prefera să fie aici cu ea decât cu oricine altcineva.

— Scully, îi spuse el serios, deşi găsesc adeseori explicaţii neortodoxe, eşti cinstită cu mine. Îmi respecţi părerile, chiar când nu eşti de acord.

Lăsă capul în jos.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată, dar apreciez foarte mult acest lucru.

Îl privi surâzând.

— Mi-ai spus, Mulder. Poate nu în cuvinte… dar mi-ai spus.

Vorbele ei îl încurajară să deschidă subiectul pe care-l evitase.

— Ştiu că n-o să mă crezi şi că o să spui că a fost o iluzie optică provocată de oboseală, dar acum două nopţi am auzit zgomote în junglă. Am ieşit să mă uit şi am văzut ceva mişcându-se, un animal mare, care nu semăna cu nimic cunoscut. Mă rog, de fapt l-am văzut… dar nu în realitate.

— Ce tot vorbeşti, Mulder?

În junglă răsunau foşnete. Se apropia ceva mai voluminos. Mulder ciuli urechile şi încremeni în loc.

— Cred că am văzut… un şarpe cu pene. La fel ca cei de pe statuia aceea.

Arătă şarpele încolăcit pe stela de calcar din piaţă.

— Era mai mare decât un crocodil şi se mişca extrem de graţios. Ah, Scully, păcat că nu l-ai văzut. Semăna cu un balaur.

— Mulder, şarpele cu pene este o creatură mitologică, zise ea, sceptică şi obiectivă ca de obicei. Ai fost influenţat, probabil, de sculpturile maya şi de legendele precolumbiene. Ai văzut un caiman — o reptilă mare, des întâlnit în junglă. Imaginaţia ţi-a jucat feste.

— Posibil, Scully, recunoscu el, mutându-şi pistolul în cealaltă mână.

Auzi alte zgomote în junglă, mai apropiate.

Începu să vorbească repede.

— Uită-te însă la imaginile şerpilor cu pene de pe obiectele maya. Sunt nelipsite… mai ales aici, la Xitaclan. Este atât de ciudat. Un şarpe cu pene! Ce o fi inspirat acest mit dacă indienii din Yucatán n-au văzut cu ochii lor o asemenea creatură? Ar putea explica balaurii şi reptilele din basme, nu crezi?

Îşi dădu frâu liber imaginaţiei.

— Nu ţi se pare interesant că atâtea culturi diferite din lume au creat aceleaşi imagini? Gândeşte-te la desenele chinezeşti cu dragoni. Nu le

spuneau şerpi cu pene, dar erau la fel. Aveau solzi lungi şi păroşi şi se mişcau graţios.

Trosniturile din junglă se intensificară. Un animal se îndrepta spre Xitaclan, ca şi cum ar fi fost atras de un magnet. Pe măsură ce zgomotul se amplifica, se părea că mai multe creaturi mari invadau piaţa. Mulder îşi ridică pistolul.

— Fii atentă, Scully. Sper că n-o să avem ocazia să întâlnim unul din şerpii mei imaginari.

Sunetele erau din ce în ce mai clare. Copacii trosneau, ferigile se clătinau. Scully ciuli urechile şi se întoarse spre Mulder. Se retraseră lângă foc, cu armele în mână, gata să se apere până la moarte.

Dar Scully era mai mult curioasă decât înspăimântată.

— Stai puţin, Mulder. Este un zgomot mecanic, zise ea în momentul acela, Mulder îşi dădu seama că ceea ce auzea era de fapt huruitul unui motor, foşnetul cauciucurilor şi zumzetul generatoarelor.

Apoi răsună un bubuit asurzitor şi apăru o lumină orbitoare. O mulţime de artificii explodară în aer ca o crizantemă albă.

— Sunt trasoare fosforescente, zise Mulder. Folosite de armată.

În lumina albicioasă apărură două maşini de teren, urmate de siluete întunecate, în costume de camuflaj, înaintau cu puştile în mână, strigându-şi instrucţiuni, în timp ce îşi ocupau poziţiile ca o armată de furnici care năpădeau un nou cuib.

— Ce se întâmplă? exclamă Scully.

— Nu ştiu. În orice caz, este mai prudent să stăm pe loc.

Maşinile şi soldaţii pătrunseră în piaţă, zdrobind dalele de piatră sub cauciucurile lor. Oamenii alergau grăbiţi să-şi execute misiunea şi Mulder constată uimit că vorbeau în engleză, nu în spaniolă.

Îşi imaginase că era un comando de gherilă din America Centrală. Dar, cu toate că uniformele şi maşinile nu aveau niciun însemn, ştia care era adevărul.

— Sunt americani, îi spuse el. Din armata SUA. Este un fel de operaţiune de comando.

Mulder şi Scully încremeniseră cu mâinile ridicate, lângă focul lor. Plutonul de comando îi înconjurase, îndreptând puştile spre ei.

— Regret că n-am plătit parcarea aceea, bombăni Mulder în glumă.

În timp ce doi soldaţi îi împungeau în piept cu ţeava puştilor, altul le luă pistoalele, ţinându-le cu două degete, de parcă ar fi fost nişte păianjeni

veninoşi.

Luminile fosforescente păliră. Câţiva soldaţi în costume de camuflaj aprinseră nişte reflectoare, scăldând piaţa într-o sclipire stridentă.

Un bărbat suplu, cu pielea tuciurie, se îndreptă spre Mulder şi Scully. Se vedea clar că el era cel care conducea operaţiunea. Avea un nas acvilin, obraji proeminenţi, buze generoase şi o bărbie ascuţită. Îi privea cu ochii lui mari, întunecaţi. Pe umeri purta însemnul de maior — mănunchiul de frunze de arţar.

— *Habla español?* îi întrebă el. *Que pasa?*

— Vorbim englezeşte, îi spuse Scully. Suntem americani, agenţi speciali ai Biroului Federal de Investigaţii.

Soldaţii se opriră miraţi. Maiorul stătea încordat.

— Ce căutaţi aici, pe pământ străin? îi întrebă el.

— Am putea să-ţi punem aceeaşi întrebare, îl repezi Mulder.

— Partenerul meu şi cu mine investigăm dispariţia unor cetățeni SUA.

Scully băgă mâna în buzunar. Soldaţii se încordară.

— Îmi caut legitimaţia, le explică ea, extrăgând-o cu grijă.

Lui Mulder nu-i venea să creadă. O ţinea în buzunarul cămășii chiar şi în junglă!

— Suntem ataşaţi ai Consulatului SUA, îi explică ea. Am fost însărcinaţi să căutăm o echipă de arheologi dispăruţi aici, în Quintana Roo.

— Domnule maior Jakes, veniţi aici! strigară doi soldaţi care cercetau piaţa.

Descoperiseră cadavrele întinse lângă stela cu şerpi încolăciţi.

— Morţi, domnule.

Maiorul se întoarse spre cadavre.

— De fapt, i-am găsit deja pe cei dispăruţi, îl informă Mulder, ridicând din umeri.

Maiorul Jakes îşi roti privirile de jur-împrejur. Văzând că nu mai era nimeni afară de cei doi agenţi, ridică vocea, ca să dea ordine oamenilor săi.

— Continuaţi misiunea. N-am găsit ce ne aşteptam, dar o să îndeplinim ordinele. Vom distruge acest post de comandă şi vom pleca înainte de ivirea zorilor.

— Nu crezi că ai putea să ne scoţi şi pe noi de aici? îi sugeră Mulder. Ai două locuri pe bancheta din spate?

— Dacă va fi posibil, zise Jakes.

Apoi se aplecă să studieze legitimaţia lui Scully.

— Misiunea noastră este neoficială. În caz că dăm greş, statul va nega orice amestec.

— Nu este o noutate, zise Mulder.

— Acceptăm condiţiile, dacă ne scoateţi de aici. În ce constă misiunea voastră? se interesă Scully.

— Să distrugem această bază militară, zise el simplu. Să eliminăm sursa semnalului ciudat, imposibil de descifrat.

— Care bază militară? se miră Mulder.

Întinse mâinile, cuprinzând piramida, stelele şi templele prăbușite.

— Acestea sunt nişte străvechi ruine maya, abandonate de mii de ani. Doar se vede cât de colo, nu? Partenera mea şi cu mine ne aflăm aici de câteva zile şi n-am găsit nici urmă de tehnologie de vârf sau depozite de armament. Nu are nicio semnificaţie militară.

În momentul acela, ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică, o rafală de mitralieră răsună din întunericul junglei.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Ruinele Xitaclan
Miercuri, 12.26 a.m.

Când împuşcăturile răsunară ca zgomotul unui fierăstrău electric, Scully se feri din reflex.

Mulder o trase, trântind-o la pământ, după corturile lor. Cu faţa lipită de dalele din piatră, văzu sclipirea focului la liziera junglei.

Maiorul Jakes şi echipa lui de comando intrară în acţiune.

— Adăpostiţi-vă! strigă Jakes. Trageţi în plin!

— Se pare că m-am înşelat în privinţa lipsei de semnificaţie a locului acestuia, zise Mulder, gâfâind la urechea lui Scully. Eşti rănită?

— Nu, îi răspunse ea. Mulţumesc, Mulder.

Deşi Scully nu-şi dădea seama de unde veneau împuşcăturile, comandoul american riposta cu o forţă impresionantă.

Un soldat de lângă ea sări din loc, propulsat de o forţă imprevizibilă, şi căzu pe pavaj. Locotenentul gemu, în timp ce-i ţâşnea sângele din rană, atât pe unde intrase, cât şi pe unde ieşise glonţul. Scully observă imediat că era o rană mortală.

Schimbul de focuri se înteţise. Un glonţ se înfipse în stela de lângă cortul lor, în şarpele cu pene plin de sângele sacrificiului făcut cu două zile în urmă.

Soldaţii se adăpostiră după maşinile blindate. Unul din ei se ascunse în spatele stelei de calcar, altul lângă cadavre.

— Cine trage în noi? întrebă Scully când îşi reveni.

Comandoul american trăgea în copaci, deşi aveau puţine şanse să-i nimerească pe cei ascunşi în întuneric. Cineva nevăzut urlă de durere. Un glonţ sfărâmă unul din reflectoarele comandoului.

O voce răsunătoare, cu un puternic accent mexican, răzbătu din junglă.

— Invadatori americani! Aţi pătruns ilegal în statul suveran Quintana Roo. Aţi sfidat legile şi frontierele noastre, încălcând tratatele internaţionale.

— Este şeful poliţiei, Carlos Barreio! îl recunoscu Scully.

În jurul lor ploua cu gloanţe.

— Dar ce caută şeful poliţiei în miez de noapte, în plină junglă, cu arma în mână?

Mulder înălţă din sprâncene.

— Se pare că Barreio se ocupă şi de alte lucruri.

Unul din soldaţii lui Jakes lansă o altă petardă fosforescentă pe cer, creând mai multă confuzie decât lumină.

— Identificaţi-vă! strigă maiorul Jakes, ascunzându-se lângă Mulder şi Scully după cortul lor. Forţa noastră de atac este superioară.

O nouă rafală de împuşcături sfâşie cortul. Jakes se rostogoli peste Mulder şi Scully. Avea umărul însângerat — o rană superficială, nimic serios. Maiorul nici nu observase.

— Acţiunea voastră este o declaraţie de război, îi răspunse Barreio. Ne-aţi invadat ţara.

Împuşcăturile se domoliseră când comandantul forţelor de gherilă luă cuvântul.

— N-avem de ales. Trebuie să ne apărăm cultura. Nu le putem permite invadatorilor nordamericani să ne distrugă comorile naţionale.

— N-am venit să vă furăm obiectele de artă, murmură Jakes, clătinând din cap. Vrem doar să aruncăm în aer piramida.

Mulder se ridică într-un cot ca să-l privească.

— Atunci înseamnă că este o neînţelegere. N-ar fi mai bine să vă daţi mâna şi să discutaţi?

Dar se părea că maiorul nu-l auzise.

— Acum am priceput despre ce este vorba, zise el. Aceştia sunt luptătorii pentru libertate, membrii violentului front revoluţionar din Yucatán — *Liberación Quintana Roo*. Vor să-şi formeze propria lor ţară şi să se desprindă de Mexic, indiferent ce doreşte restul populaţiei din Yucatán. Nu au prea multe arme şi nici principii morale.

Mulder îl privi rece.

— Spre deosebire de tine şi oamenii tăi.

— Exact, agent Mulder, îl aprobă maiorul calm.

— Aruncaţi armele şi predaţi-vă! tună Barreio. Veţi fi arestaţi şi condamnaţi… dacă ţara voastră nu cere extrădarea.

Maiorul Jakes clocotea de furie. Deoarece nu era o misiune oficială, Scully ştia că guvernul va nega existenţa comandoului şi-l va lăsa în voia soartei. Jakes şi oamenii lui vor zăcea pe veci în temniţe sau vor fi torturaţi de luptătorii de gherilă.

— Oamenii mei nu se vor preda niciodată! îi strigă maiorul Jakes. Mai ales unor terorişti laşi ca voi.

— Mi-am dorit întotdeauna să particip la o acţiune de comando, zise Mulder.

Scully ştia că plutonul american putea să-i lichideze pe rebelii din *Liberación Quintana Roo* într-o luptă pe teren deschis — dar nu aveau cum să scape sau să se retragă când erau atâţia franctirori ascunşi în junglă. Erau blocaţi în Xitaclan.

Al doilea reflector se făcu ţăndări, cufundând tabăra în beznă.

— Voi doi staţi lângă mine, le spuse maiorul Jakes. Îmi dau seama că sunteţi necombatanţi — deşi nu ştiu cum o să ne descurcăm.

— N-aţi putea să ne daţi pistoalele înapoi, domnule? îl întrebă Mulder. Văd că ne aflăm în plină luptă.

— Nu, agent Mulder. Nu cred că ar fi înţelept.

Maiorul Jakes se întoarse spre pădure.

În timp ce stătea întinsă, tresărind ori de câte ori îi şuierau gloanţele pe la urechi, Scully simţi pământul cutremurându-se, ca şi cum s-ar fi apropiat nişte maşini grele — apoi îşi dădu seama că această mişcare venea din interior. Se zgudui din nou, pe măsură ce presiunea vulcanică se acumula în interiorul scoarţei calcaroase.

— Ţine-te bine, Scully! îi strigă Mulder.

Apoi o apucă de braţ, deşi maiorul Jakes şi oamenii lui nu înţelegeau ce se petrecea.

Pământul se frământa, zguduit de forţele seismice. Marea piramidă se clătina ameninţător. Blocuri de piatră se desprinseseră, prăbuşindu-se pe treptele abrupte. Mexicanii din junglă urlară îngroziţi, în timp ce soldaţii lui Jakes erau la fel de agitaţi.

Stela cea mai îndepărtată de piaţă, cu doi şerpi încolăciţi, se clătină, prăbuşindu-se pe pavaj, într-un morman de moloz. Copacii dansau şi se înclinau.

— Vino, Scully, hai să plecăm de aici! îi strigă Mulder, trăgând-o de braţ. Ia-o la fugă până ne găsim un adăpost.

Se ridică cu greu. De-abia se ţinea pe picioare. Pământul se zguduia nebuneşte.

Scully vru să-l urmeze, dar maiorul Jakes îi blocă drumul.

— Staţi aici. Nu plecaţi nicăieri.

Din pădure răsunau strigăte furioase. Copacii erau smulşi din rădăcină de

cutremur. Scully se uită la maiorul Jakes care o amenința cu arma şi ştiu că nu putea să fugă. Mulder traversase deja piaţa şi-i făcea semn cu mâna, încercând să se ascundă după ruinele templelor. Se întorsese spre ea agitat. Se pregătea să alerge înapoi şi să i se predea lui Jakes, numai ca să fie alături de ea.

— Du-te, Mulder! îl îndemnă ea. Pleacă de-aici!

Agentul o auzi şi se năpusti spre platforma inferioară a piramidei. Gloanţele șuierau pe lângă el. Scully nu-şi dădea seama cine trăgea în el: luptătorii de gherilă din junglă sau comandoul maiorului Jakes.

Piaţa se zgudui din nou şi Scully auzi un huruit înfundat, ca şi cum pământul s-ar fi pregătit să nască. O coloană uriaşă de aburi ţâşni în spatele Piramidei lui Kukulkan şi apoi se retrase în pământ.

Scully observă că explozia de aburi venise din cenotaf — o fisură în pământ crăpase deja baza puţului adânc, transformându-l într-o căldare vulcanică.

Scully zări silueta partenerului ei şi văzu îngrozită că se îndrepta direct spre cenotaf, atras ca de un magnet.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Ruinele Xitaclan
Miercuri, 1.31 a.m.

Până când Mulder ajunse la modestul său adăpost, pământul se liniştise. Nu mai dansa și zvâcnea sub picioarele lui. Câţiva luptători de gherilă trăgeau sporadic, dar păreau mai preocupaţi de propria lor siguranţă, înainte ca schimbul de focuri să se intensifice din nou, Mulder profită de liniştea aparentă şi se adăposti la marginea imensei piramide.

Nu-i venea să creadă că o lăsase în urmă pe Scully, în mâinile sau „sub protecţia" maiorului Jakes şi a comandoului. Dar îl îndemnase să fugă, să plece. Ultimele ei cuvinte strigate dincolo de vuietul seismului îl eliberaseră, ca şi cum până atunci ar fi fost ţinut în lesă. Dacă va dezlega misterul şi va găsi răspunsurile căutate de luptătorii lui Barreio şi de soldaţii americani, poate că va reuși să recâștige libertatea lui Scully.

Se năpusti înainte, fie ce-o fi. Ştia că era singur şi neînarmat — şi, după ce Jakes îi luase pistolul, nu se putea lupta cu cele două forţe militare. Spera să abordeze problema din altă perspectivă, să găsească o soluţie neaşteptată.

Trebuia să descopere secretul marii piramide de la Xitaclan. Ce găsise Cassandra Rubicon acolo?

Erupţia şi cutremurul nu scoseseră lavă şi cenuşă, dar Mulder încremeni în loc când se apropie de cenotaf.

Undeva, în adâncuri, pământul se crăpase, despicând baza puţului de sacrificii. Apa cenotafului se evaporase din cauza căldurii vulcanice. În timp ce fugea, Mulder văzu ciuperca de aburi fierbinţi ridicaţi în văzduh. Parcă ar fi explodat un boiler.

Acum puţul era gol, ca o gură uscată, deschisă. Pereţii din calcar rămăseseră umezi şi alunecoşi. Aburul se ridica din senin şi acum, răspândind un miros de gaze vulcanice.

Se uită în adâncurile cenotafului. Semăna cu gaura iadului, ca legendara intrare în imperiul lui Hades din mitologia greacă. La un moment dat, zări o sclipire palidă; nu semăna cu un foc sau cu căldura degajată de un vulcan. Părea mai degrabă o lumină rece, care pulsa ca un far în puţul adânc.

Scully îi spusese că văzuse acelaşi lucru când se scufundase, undeva în

adâncuri, dincolo de cadavre. Bănuise că erau alge fosforescente. Dar el nu era de acord cu explicaţia ştiinţifică a partenerei sale. Pulsaţiile erau prea regulate… ca un semnal.

Se gândi la vorbele maiorului care fusese trimis la Xitaclan să distrugă sursa unui semnal misterios, pe care specialiştii militari nu reuşiseră să-l decodifice… Şi dacă semnalul nu era codificat, ci fusese scris într-o limbă necunoscută de maiorul Jakes sau de vreun alt pământean?

Vladimir Rubicon îl ironizase cu blândeţe pe Mulder pentru interpretarea sa fantezistă a sculpturilor din vârful templului. După părerea agentului, înţeleptul zeu Kukulkan care venise într-o navă argintie, scuipând fum şi foc, putea fi un astronaut străvechi, un extraterestru venit pe pământ în zorii civilizaţiei omeneşti. Dar acum, în timp ce studia sclipirea din adâncul cenotafului secat, era convins că era un fel de SOS.

Văzu frânghiile ancorate de copaci, atârnând în puţul gol, şi se uită la pereţii abrupţi, calcaroşi. Cu ajutorul funiilor ar putea, probabil, să încerce o coborâre.

Trebuia s-o facă, să vadă ce se afla acolo.

Apucă frânghiile umede şi calde. Vaporii toxici le opăriseră ca pe nişte legume, dar păreau destul de solide. Spera să-l ţină…

Strânse nodurile şi se lăsă în cenotaf, înfigându-şi călcâiele în calcarul ud. Aşa cum se aşteptase, găsi destule puncte de susţinere, dar avea mult de coborât.

Încordându-şi muşchii braţelor, începu să se scufunde mai repede, pe măsură ce căpăta curaj. Se ţinea de frânghie, proptindu-se în scobiturile zidului.

Ameţise de la duhoarea fetidă ca respiraţia unui balaur, degajată din adâncurile cenotafului. Nu-şi imagina cât de adânc era puţul. Din fericire, licărirea nu venea din imensitatea hăului.

Împuşcăturile începură din nou. Mulder încremeni, lipindu-se de zid, dar îşi dădu seama că nu trăgeau în el. Cele două tabere reluaseră atacul după ce îşi reveniseră din spaima şi zăpăceala create de cutremur.

— Cred că ar fi bine să mă grăbesc, murmură el.

Doar nu avea să se lase impresionat de o revoluţie sudamericană. Trebuia să afle adevărul.

Coborî mai departe. Culoarea calcarului se schimbase. Era mai întunecată şi murdară. Acum se afla sub nivelul apei care se evaporase.

Răsună o altă împuşcătură şi auzi glasuri subţiri în spaniolă sau în

dialectul gutural mayaş, vorbit de indieni. Se întrebă dacă Fernando Aguilar şi ajutoarele sale se întorseseră cumva… sau poate că era aliatul lui Barreio şi al mişcării sale, *Liberación Quintana Roo*.

El şi Scully aveau acum alţi suspecţi de crimă. Desigur, grupul de rebeli violenţi ai lui Barreio ar fi putut să asasineze o echipă de arheologi americani care le pângăreau comorile naţionale. Acesta era preţul revoluţiei.

Dar… dacă suspiciunile lui Mulder despre originea extraterestră a acestui străvechi oraş maya se dovedeau corecte, atunci relicvele de la Xitaclan nu aparţineau nici unei naţiuni de pe pământ.

Se întrebase întotdeauna de ce mayaşii abandonaseră acest loc izolat la fel ca multe alte oraşe? De ce construiseră Xitaclanul aici, departe de drumuri de acces, trasee comerciale şi râuri? Ce declanşase naşterea marelui lor imperiu? De unde deţineau atâtea cunoştinţe astronomice despre calendare şi orbite planetare?

Mayaşii fuseseră obsedaţi de timp şi de stele, de rotirea pământului în jurul soarelui. Ţinuseră evidenţa strictă a zilelor şi a lunilor, ca un copil care îşi face semn în calendar când este ziua sa de naştere.

Simţea că va găsi răspunsurile acolo jos, unde pulsa lumina aceea.

În locul unde fusese apa, pereţii cenotafului erau mai groşi, mai proeminenţi. Lui Mulder i se accelerase pulsul, aţâţat de curiozitate.

Apoi rămase fără frânghie.

Se uită la capătul zdrenţuit care atârna de peretele cenotafului. Nu avea altă soluţie decât să continue coborârea fără ajutorul funiei.

Sclipirea se accentuase acum… Transpirase din cauza căldurii vulcanice. Vaporii rămaşi în puţul gol fierbeau ca într-o saună. Dar lumina albăstruie şi rece pulsa din zidurile din jur, care de-abia mai rezistau energiei dinăuntrul lor.

În cele din urmă, ajunse pe o bordură lată, o deschidere arcuită… care dezvăluia un pătrat neted din metal.

Împuşcăturile răsunau în noapte, dar Mulder nu mai auzea nimic.

Cadrul metalic dintr-un aliaj ciudat era corodat, deşi se păstrase uimitor de bine, după ce stătuse secole în şir în apele reci ale cenotafului. Forma şi aspectul uşii erau inconfundabile. Mulder o atinse, tremurând de emoţie.

Era uşa unei nave spaţiale.

DOUĂZECI ŞI OPT

Ruinele Xitaclan
Miercuri, 2.15 a.m.

Străvechea trapă se deschise şuierând sub presiunea aerului. Era un sunet asemănător celui scos de un şarpe cu pene înainte să atace, îşi zise Mulder.

În ciuda curiozităţii sale disperate, Mulder se întoarse şi îşi ţinu respiraţia. Se temea să nu inhaleze toxine. I se întâmplase şi altădată să inspire sângele otrăvitor al cadavrelor extraterestre în descompunere. Indiferent ce se afla sub ruinele Xitaclanului, zăcea acolo de secole şi n-avea de unde să ştie ce se afla în această… navă spaţială?

Îl usturau ochii din cauza gazelor vulcanice care se infiltrau prin crăpăturile nevăzute din cenotaf. Spera să nu înceapă din nou cutremurul.

Când auzi răpăitul mitralierelor, Mulder ştiu că nu avea timp de pierdut. Trebuia să obţină răspunsul la întrebările sale şi să se întoarcă la Scully.

Aşa că se hotărî să intre. Trecu peste prag, simţind soliditatea podelei. Coridorul era neted. Pereţii alcătuiţi dintr-o substanţă metalică şi lustruită absorbeau lumina şi o reflectau înapoi. Era o strălucire stridentă pentru nişte ochi adaptaţi la un alt soare, îşi zise el.

Mayaşii nu fuseseră maeştri în prelucrarea metalelor, ca să poată crea materialele pe care le vedea în jurul lui. Înaintă pe culoar, atras de curiozitate. Pereţii vibrau în tonalităţi înalte, ca o muzică extraterestră. Simţea trepidaţia în oase, în dinţi, la baza craniului. Mulder ar fi vrut să aibă pe cineva alături, să-i împărtăşească entuziasmul. Dar trebuia să aştepte.

Îşi aminti de un alt scenariu, pe pista de jogging de lângă sediul FBI-ului, când îl întâlnise pentru a doua oară pe bărbatul pe care-l poreclise „Deep Throat”. La întrebarea lui despre vizitele extratereștrilor şi dovezile legate de conspiraţii, încuiate în arhivele secrete ale guvernului, Deep Throat îi dăduse acelaşi răspuns ca de obicei.

— Sunt aici, nu-i aşa? îl întrebase Mulder, asudat după alergare şi dornic că afle.

La care Deep Throat ridicase din sprâncene zâmbind şi vorbise cu glasul lui profund:

— Domnule Mulder, sunt aici de foarte mult timp.

Să fie oare vorba de mii de ani?

Mulder înaintă mai departe pe coridorul blindat, explorând rămăşiţele acestei relicve antice, nava unui vizitator extraterestru care aterizase — probabil se prăbuşise — în Peninsula Yucatán cu secole în urmă, aici, în locul de naştere al civilizaţiei maya.

— Extratereștri clandestini, bombăni Mulder.

Culoarele şerpuitoare dezvăluiau încăperi întunecate, pe jumătate dărâmate, cu pereţi metalici. Acolo unde plăcile din aliaj corodat se prăbuşiseră pe podea, găurile fuseseră astupate cu piatră sculptată. Din nava originală rămăsese doar cadrul metalic peticit cu blocuri de calcar.

Mulder şi-i imagină pe preoţii maya intrând în această piramidă „sacră" mult după dispariţia vizitatorilor extratereștri şi încercând să fie păstrătorii cunoştinţelor, deşi nu ştiau cum. Generaţii întregi de mayaşi uluiţi tociseră podeaua.

Probabil că bucăţile care lipseau fuseseră smulse din structura principală și duse în alte temple maya… sau poate că ajunseseră pe mâna căutătorilor de comori… sau a fanaticilor religioşi ca părintele Diego de Lenda.

Era uluit. Nu văzuse niciodată cu ochii lui o dovadă atât de convingătoare a unei prezenţe extraterestre.

Coridoarele din navă erau dispuse la fel ca în labirintul piramidei de deasupra, străbătut de Mulder când îl căutase pe Vladimir Rubicon. Explorase tunelurile întunecate până când ajunsese la culoarul blocat de moloz. Poate că era intrarea de la suprafaţă a navei, îşi spuse el.

Mulder se întrebă dacă nava se prăbușise, formând un crater în mijlocul junglei. Când băştinaşii necivilizaţi veniseră să vadă ce se întâmplase, Kukulkan, „zeul înţelept venit din stele", le împărtăşise cunoştinţe nebănuite, dând naştere unei mari civilizaţii.

Pipăi găurile din pereţii metalici, atingând calcarul lustruit. Si-ar fi dorit mai mult decât orice ca Vladimir Rubicon să fi trăit ca să vadă toate acestea.

De-a lungul mileniilor, mayaşii — sau căutătorii de comori de mai târziu — luaseră tot ce se putuse, lăsând doar acest schelet metalic al navei originale. Dar era destul. Mulder ştia că reprezenta o dovadă de necontestat.

Ah, dacă ar putea s-o aducă pe Scully aici, ca să vadă.

Spera să nu fi păţit nimic. Îi spusese odată când scăpaseră de la telescopul din Arecibo, în Porto Rico:

— Dovezile n-au nicio valoare dacă eşti mort.

Ajunse la o rampă în spirală şi urmă sclipirea pulsatoare. Nu ştia cât de adânc coborâse sub nivelul solului.

Când ajunse la următorul nivel, rămase cu gura căscată. Se afla în încăperea de unde emana semnalul. Îşi feri ochii de lumina puternică. Trebuie să fie puntea de comandă, îşi zise el. Se uită de jur-împrejur.

Camera rămăsese intactă. Maşinăriile păreau gata să intre în funcţiune. Mulder îşi dădu seama ce semnificaţie religioasă covârşitoare avusese acest loc pentru mayaşi.

Deodată, remarcă ceva care-l încremeni în loc. Una din încăperi era plină cu o substanţă ciudată, transparentă, un gel în care se contura o siluetă umană, încremenită în pragul din partea opusă, cu braţele întinse şi picioarele desfăcute. Silueta părea suplă, scheletică, distorsionată de întunericul din jur.

Atras ca o molie de flacără, Mulder înaintă clătinându-se până în încăperea îngustă — şi văzu că silueta înconjurată de substanţa gelatinoasă reprezenta o tânără cu păr lung şi trăsături umane.

Ezită. Raţiunea îi şoptea că nu putea fi sora lui. Era imposibil.

În timp ce clipea, deranjat de lumina puternică, studie femeia care încremenise, prinsă ca o insectă în chihlimbar.

Concentrându-se să distingă detaliile, Mulder observă că faţa ei părea surprinsă. Avea gura întredeschisă şi ochii mari, ca şi cum ar fi fost fotografiată prin surprindere. Remarcă ochii verzi-căprui, statura firavă care ar fi încăput în costumul de scafandru îmbrăcat de Scully, părul roşcat de culoarea scorţişoarei şi zgârieturile proaspete de pe un obraz.

Dintre toate minunile pe care le văzuse şi le descoperise în nava părăsită, aceasta era cea mai mare.

După zile întregi de căutare, o găsise în sfârşit pe Cassandra Rubicon.

DOUĂZECI ȘI NOUA

Ruinele Xitaclan
Miercuri, 2.33 a.m.

Maiorul Jakes îi ordonă lui Scully să se culce la pământ, iar ea trebui să-l asculte.

Le strigă oamenilor săi să înceapă contraatacul. Din junglă se lansă un trasor fosforescent, care accentuă exploziile şi rafalele de mitralieră.

Doi soldaţi instalară un aruncător de grenade. Scully îşi astupă urechile.

Luptătorii de gherilă din *Liberación Quintana Roo* trăgeau sporadic. Dar, când copacii izbucniră în flăcări, Scully auzi urlete de groază şi durere.

O rafală de mitralieră răpăi în noapte. Doi dintre oamenii maiorului Jakes zăceau la pământ, ciuruiţi de gloanţe. Unul gemea, celălalt nu scotea niciun sunet.

— Fereşte-te! îi strigă maiorul Jakes, apăsând-o cu mâna, la adăpostul firav al corturilor.

Jungla din jur începuse să ardă.

Alt soldat luă locul celui căzut lângă aruncătorul de grenade și lansă patru rachete. Exploziile răsunară mai tare decât recentele seisme vulcanice.

Scully distinse strigătele celor care se retrăgeau la adăpostul arborilor de mahon. Cerul era luminat de sclipirea focurilor.

Un tânăr soldat se apropie de ei. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, dar avea o privire dură, de om matur.

— Inamicul se retrage, domnule maior, îl anunţă el pe Jakes. Cel puţin temporar.

— I-am intimidat cu armamentul nostru superior, zise Jakes. Vezi ce pierderi avem.

— Pot să vă spun deja. Patru morţi și trei grav răniţi. Situaţia este destul de grea.

Jakes încremeni uimit. Apoi inspiră adânc, ca să-și recapete stăpânirea de sine.

— Am rămas doar șase, zise el.

Se apropie un alt soldat, rănit în dreapta toracelui.

— Forţele de gherilă au dispărut în junglă, domnule, zise el. Bănuim că se regrupează pentru un nou atac.

— Vreţi să-i vânăm, domnule maior? îl întrebă soldatul, apăsându-şi rana cu mâna, ca să-şi oprească sângele.

Maiorul clătină din cap.

— Ştiţi ceva de conducătorul lor? Cel care dă ordine?

— Deocamdată nu, domnule.

Îşi luă mâna de la rană. Scully văzu carnea smulsă, arsă de glonţul care o străpunsese. Soldatul se uită la sângele din palmă şi apoi îşi şterse nepăsător mâna de pantaloni.

— Cred că şi conducătorul lor s-a retras. Din păcate, nu este rănit. L-am văzut alergând spre ruine, în direcţia aceea.

Arătă spre Piramida lui Kukulkan.

— Poate că este un depozit de arme al rebelilor. Va fi prima noastră ţintă.

— Acesta este un şantier arheologic, nu o bază militară, protestă Scully, încercând să se ridice în genunchi şi să-l împingă pe Jakes.

Se înfuriase văzând moartea şi distrugerile provocate de luptătorii lui Barreio şi de comandoul maiorului Jakes.

— O străveche ruină maya, adăugă ea. Nu se vede?

— Dimpotrivă, dovezile noastre indică exact contrariul. Dacă Xitaclanul este doar un loc istoric, de ce îl apără rebelii cu atâta ferocitate?

Se întoarse spre soldatul rănit, care aştepta ordinele comandantului.

— Îndepliniţi obiectivele misiunii. Montaţi două lansatoare de grenade şi pregătiţi-vă de atac în zece minute.

— Da, domnule, zise soldatul, alergând în zig-zag şi aplecându-se, deşi nu mai trăgea nimeni.

— Cu ce drept vii să ataci o ţară suverană şi să distrugi un şantier arheologic valoros? îl întrebă Scully. Aceste ruine sunt vechi de mii de ani; nu au mai fost studiate niciodată de știință sau de istorici. Nu aveţi nicio dovadă că este un depozit de armament sau o bază revoluţionară.

Maiorul Jakes scoase legitimaţia pe care i-o confiscase din buzunarul pantalonilor lui, o verifică din nou şi i-o dădu înapoi.

— Foarte bine, agent Scully, zise el. Dă-mi voie să-ţi arăt dovezile mele. Te afli într-o misiune secretă, la fel ca a mea, şi cunoşti implicaţiile.

— Ştiu să-mi ţin gura, îi spuse Scully. Dar încă n-am reuşit să clarific toate lucrurile.

— Vino cu mine la maşină, o invită el.

Fără s-o aştepte, maiorul se ridică şi o luă la fugă. Scully se luă după el, imitându-i mersul ferit, aşa cum fusese instruită la Quantico. Constatase cu uimire că pericolul îi împrospăta memoria.

Dar această operaţiune era diferită. Xitaclan se transformase într-un teatru de război. Din fericire, focul încetase şi reuşiră să ajungă la vehicul fără niciun incident.

Maiorul Jakes scoase un pachet dintr-un compartiment etanş: erau fotografii şi dosare, tipărite pe o hârtie impermeabilă. Îi arătă două fotografii alb-negru, luate din satelit. Erau neclare, ca şi cum ar fi fost reproduse de mai multe ori.

— Această fotografie reprezintă ce a rămas din reşedinţa lui Xavier Salida, un baron al drogurilor, îi spuse Jakes. Era bine păzită. Ştiam de mult, de activităţile lui ilegale.

Brigada Antidrog colabora cu poliţia locală mexicană ca să-l prindă, dar Salida era de neatins. Avea la mână prea mulţi politicieni corupţi.

— Dacă aţi colaborat cu poliţişti locali ca Barreio, nu mă mir că n-aţi reuşit nimic, zise Scully pe un ton acru.

Se aplecă să studieze fotografia.

— Văd un crater. L-aţi lichidat pentru că nu-l puteaţi extrăda? De aceea aţi venit aici, la Xitaclan? Ca să faceţi alt crater?

— Nu, zise Jakes foarte calm.

Nimic nu reuşea să-l tulbure. Mica rană de la umăr nu mai sângera.

— Nu avem nicio legătură cu această distrugere. Raza craterului şi starea suprafeţei, precum şi seismele care au urmat, asociate cu sclipirea atmosferică detectată de unii din sateliţii noştri, conduc spre o singură concluzie: groapa s-a format ca urmare a unei lovituri tactice nucleare.

— Vrei să insinuezi că cineva a aruncat o bombă atomică peste locuinţa unui baron mexican al drogurilor? îl întrebă ea uluită.

— Dovezile noastre sunt clare, agent Scully. Este singura explicaţie pentru căldura şi energia degajate.

— Bine, dar cum ar fi putut un baron al drogurilor rival să pună mâna pe aşa ceva?

Jakes îşi ţuguie buzele.

— Iată cum: un anumit număr de dispozitive nucleare au scăpat de sub control în momentul dezmembrării fostei Uniuni Sovietice. Şi este posibil să fi căzut în mâinile teroriştilor. Aceşti ticăloşi se elimină unii pe alţii mult mai eficient decât reuşim noi să-i distrugem.

Scully se uită din nou la fotografie.
— Cu un focos nuclear? Nu ţi se pare exagerat?
Maiorul Jakes evită întrebarea.
— Ştim de asemenea că grupul revoluţionar *Liberación Quintana Roo*, cei care trag în noi astă-seară, au cumpărat arme pentru lupta lor fără speranţă împotriva guvernului mexican. Ne temem ca armele nucleare tactice să nu fi căzut în mâinile lor. Suntem convinşi că luptătorii de gherilă nu ar ezita să le folosească în zonele populate.
Scully încuviinţă din cap. Acum înţelesese logica acţiunilor maiorului Jakes. Se întrebă dacă echipa de arheologi căzuse pradă luptătorilor de gherilă sau aflase de traficul de arme practicat de baronii drogurilor. Nu cumva grupul revoluţionar ilegal folosea Xitaclanul ca bază secretă până când apăruseră arheologii americani, gata să-şi vâre nasul peste tot?
Asta însemna că Mulder, care alergase în direcţia piramidei, cu două ore în urmă, se afla în primejdie. Spera că nu fusese luat prizonier sau împuşcat de revoluţionari.
— Tot n-am înţeles de ce Xitaclan? De ce aici? insistă Scully. Nu există drumuri, curent electric, facilităţi moderne, absolut nimic. De ce să aleagă un asemenea loc?
Jakes apăsă pe un buton şi aprinse ecranul luminos de la bord. Acesta sclipi cenuşiu-albăstrui şi apoi apăru Xitaclanul, localizat în Peninsula Yucatán. Jakes manevră alte comenzi şi scara se reduse. O lumină începu să pulseze într-un anumit punct pe hartă, ca semnalul unui sonar sau ca bătăile inimii.
— Transmisia aceasta vine de aici, agent Scully. Semnalul a fost captat de receptoarele noastre militare înainte de distrugerea reşedinţei lui Salida. Nu cunoaştem originea sau scopul său, dar credem că este legat de aceste activităţi. Plutonul meu a primit ordin să atace această bază izolată şi să distrugă emiţătorul.
Scully privea semnalul care pulsa hipnotic pe ecran.
— De unde ştii că este o transmisie militară? Dacă nu-l înţelegeţi, nu înseamnă că reprezintă o ameninţare. Mi se pare logic.
Maiorul Jakes se uită fix la ecran.
— Spionajul nostru îl consideră o ameninţare.
— Care spionaj? zise Scully, sprijinindu-se de maşină. Crezi că au mai multe informaţii decât tine?
— Nu este treaba mea să-i contrazic, agent Scully. Trebuie doar să cunosc

ţinta şi obiectivul. Plutonul meu de comando a primit misiunea să execute aceste ordine, nu să le discute. Ştiu din experienţă că este mai bine aşa.

Primul soldat rănit se îndreptă împleticit spre maşină, gâfâind. Scully observă că rana îi supura din nou.

— Totul este gata, domnule. Aşteptăm ordinul dumneavoastră.

— Bine, puteţi începe.

Jakes îşi încrucişă braţele pe piept.

— Haideţi să dărâmăm piramida!

Scully privi ziguratul luminat de flăcările din junglă şi se întrebă dacă Mulder reuşise să se adăpostească.

— La atac! răsună glasul unui soldat.

Apoi Scully văzu îngrozită cum soldaţii încep să lanseze grenade înspre ruine.

TREIZECI

Nava părăsită de la Xitaclan
Miercuri, 2.41 a.m.

Când Mulder își reveni din șoc, se dădu înapoi. Nu-i venea să creadă că o găsise pe Cassandra Rubicon prinsă ca o muscă într-o pânză de păianjen. Inspiră adânc de câteva ori, ca să se calmeze. Trebuia să studieze fiecare detaliu în parte, să se gândească bine, înainte să treacă la acțiune. Să evalueze situația…

Se apropie de silueta suspendată fără să atingă bariera ciudată, gelatinoasă, și apoi se opri, gândindu-se ce să facă. Nu putea risca să strice ceva… și nici nu avea de gând să se lase prins în cursă la fel ca această tânără femeie.

Dar era pur și simplu incredibil!

Se întoarse, privind cu atenție ciudata încăpere, și observă uimit că zidurile din jurul lui adăposteau alte nișe, asemănătoare celei care o ținea prizonieră pe Cassandra. Semănau cu sicriele goale dintr-un mausoleu… cu excepția acestuia, în care se afla cineva — sau mai bine zis ceva.

Înfrânându-și curiozitatea, Mulder se apropie de cealaltă nișă ocupată, întrebându-se ce avea să găsească acolo.

— Să vedem ce se află în spatele ușii numărul doi, zise el.

Silueta stătea ghemuită, alcătuind o grămadă de zdrențe și carne desprinsă de piele, ca și cum ar fi fost lovită chiar în locul acela. Rămășițele mumificate și întărite erau distorsionate ca o bucată de lemn de mahon plutind pe apă, secate de sânge; niște țesuturi zdrențuite, tari ca piatra, care susțineau niște oase fărâmițate.

La prima vedere, Mulder nu-și dădea seama dacă era mumia unei ființe umane. Își aminti de alte cadavre uscate pe care le întâlnise în timp ce investiga alte cazuri — într-un mormânt din Oregon, într-un vagon de marfă îngropat din New Mexico — rămășițe deshidratate, probabil de origine extraterestră, deși nu se stabilise clar proveniența lor.

Uimit, plin de speranțe, se întrebă dacă acest cadavru nu aparținea unuia din ocupanții navei. Poate chiar lui Kukulkan?

Scully n-ar accepta această concluzie decât dacă l-ar autopsia cu mâna ei.

Dar, laolaltă cu celelalte dovezi — nava îngropată, sculpturile maya cu astronauţi şi şerpi cu pene, ca să nu mai vorbim de mumie — l-ar convinge şi pe cel mai îndărătnic sceptic.

Se întoarse în nişa ciudată unde se afla Cassandra Rubicon şi sesiză imediat diferenţa dintre cele două specimene. În timp ce Cassandra se conservase perfect în sicriul ei de lumină pietrificată, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc pentru ea, celălalt, ocupant se transformase în praf. Acel cadavru uscat fusese victima unei defecţiuni. Oare ce se întâmplase? se întrebă Mulder.

Se opuse imboldului de a pătrunde în alcovul mumiei. Nu încă. Pereţii camerei principale pulsau în ritm cu lumina care-i transmitea o vibraţie stânjenitoare. Era un mesaj transmis unor fiinţe de departe, care nu-l mai ascultau de mii de ani.

Desprinzându-se de cadavrul mumificat şi de Cassandra, studie zidurile de calcar care înlocuiseră metalul căzut. Observă imaginile dăltuite, asemănătoare celor din templul înălţat în vârful piramidei. Dar aceste imagini erau mai puţin stilizate şi semănau mai mult cu realitatea.

Din câte îşi dădea seama, scenele reprezentau un bărbat înalt, impunător ca un zeu, un extraterestru înconjurat de indienii care îl venerau… sau îl priveau cu teamă. Zeul — poate că însuşi Kukulkan? — era însoţit de nişte monstruoşi şerpi cu pene.

Mulder se cutremură. Semănau perfect cu fiinţa pe care o văzuse la lumina lunii, acum două nopţi. Ameninţătoare… nepământeană.

Studie succesiunea de sculpturi de pe ziduri, înfăţişând mayaşi construind temple, ridicând oraşe în junglă, tratându-l pe astronaut cu cel mai adânc respect. În fiecare scenă, vizitatorul stătea cu spatele, cu capul ridicat şi faţa spre cer… ca şi cum ar fi aşteptat venirea cuiva. A salvatorului, poate!

Dar, indiferent de motiv, îşi zise Mulder, „Kukulkan“ intrase în nava distrusă şi se aşezase într-una din aceste nişe… ca să moară.

Dacă nu cumva fusese un accident.

Mulder se apropie din nou de alcovul îngheţat al tinerei femei, concentrându-se să vadă dacă se mişcase, clipise din ochi sau respirase… dar nu se schimbase nimic.

Însă Cassandra nu părea moartă, în ciuda chihlimbarului din jurul ei. Era îmbujorată la faţă, iar zgârieturile de pe obraz se vedeau clar. Părul era îmbibat de sudoare şi pielea se acoperise cu un strat de praf, după ce se

strecurase prin catacombele piramidei. Părea epuizată, încinsă… înspăimântată.

Dar nu era moartă în niciun caz. Mulder văzuse destule cadavre în viaţa lui ca să-și dea seama.

Presupunând că aceasta era într-adevăr o navă spaţială îngropată, se întrebă dacă încăperea n-ar putea fi o cameră de reanimare, o nișă în care timpul se oprea pentru exploratorii extratereștri, pentru a putea călători sute de ani prin spaţiul infinit. Ideea fusese speculată în multe filme ştiinţifico-fantastice… poate că extratereștrii chiar o aplicaseră.

Cercetă pereţii de lângă pragul sclipitor al Cassandrei, dar nu găsi niciun panou de comandă, niciun buton care să-i arate cum să îndepărteze substanţa îngheţată.

Aşa că se hotărî până la urmă să atingă gelul rece, gândindu-se că va putea s-o ia pur şi simplu de mână şi s-o scoată din sicriul ei de sticlă, aşa cum o deşteptase prinţul pe Frumoasa din Pădurea Adormită.

Ezită înainte să-şi înfigă degetele în gel; se temea să nu-l absoarbă şi pe el, ca nişte nisipuri mişcătoare — două specimene, în loc de unul. Întinse mâna înainte să se răzgândească.

Dar, când atinse peretele rece, gelatinos… materia pocni ca un balon de săpun şi se împrăştie pe podea.

Tuşind şi înecându-se, Cassandra Rubicon se repezi la el alergând, ca şi cum s-ar fi oprit în mijlocul unei urmăriri cumplite. Asudată şi îngrozită, se lovi de Mulder şi ţipă. Agentul ridică braţele să se apere când ea îl trânti la podea, lovindu-l cu pumnii.

— Nu! zbieră ea. Lasă-ne în pace!

Apucă lanterna prinsă de centură şi vru să-l lovească.

În momentul acela, agentul îşi aminti de tehnicile luptei corp la corp, deprinse în timpul orelor de instruire. O apucă de mână şi o imobiliză.

— Stai cuminte, sunt agent FBI. Am venit să te salvez…

Cassandra tremura necontrolat.

— Cineva trăgea în mine… a apărut o lumină orbitoare…

Se uită în jur. Îşi şterse gelul de pe faţă, ameţită. Era incoerentă. Se părea că nu i se dezgheţase complet creierul.

Mulder o fixă cu privirea. Îşi dădea seama ce cumplit arăta după ce se târâse prin cenotaf şi asudase în junglă. Dar nici ea nu arăta mai bine.

Îşi netezi cămaşa.

— Eşti Cassandra Rubicon, nu-i aşa? o întrebă el. Tu şi echipa ta aţi

dispărut de două săptămâni.

— Imposibil! exclamă ea, tuşind şi ştergându-şi mâinile de pantaloni, dezgustată. De-abia am ajuns de câteva zile.

Îşi mirosi cămaşa udă.

— Ce-i asta?

Mulder clătină din cap.

— Tatăl tău a luat legătura cu noi marţea trecută. Partenera mea şi cu mine am venit cu el ca să te căutăm aici, la Xitaclan.

Ezită, dar se gândi că până la urmă fata tot trebuia să afle.

— Cred că-i mai bine să-ţi spun de la început. Din păcate, i-am găsit pe cei patru membri ai echipei tale morţi — împuşcaţi şi aruncaţi în cenotaf.

Cassandra clipi din ochi şi îşi drese glasul.

— Bărbaţii aceia înarmaţi, zise ea, furioasă. Ticăloşii! Ce vor? Cine sunt?

— Cred că fac parte dintr-un grup revoluţionar violent. În noaptea aceasta ne-au ţinut companie.

Cassandra îşi lăsă capul în jos. Pentru ea, totul se întâmplase cu câteva clipe în urmă.

— Atunci cum… am scăpat?

Strânse din dinţi.

— Ticăloşii!

— I-am găsit pe ceilalţi patru, dar tu lipseai, îi explică Mulder. Te-am descoperit aici din întâmplare. Erai prinsă… şi te-am eliberat din… nişa în care intraseşi.

Cassandra îşi şterse ochii şi privi pereţii metalici din jurul ei, dar nu reuşi să se concentreze.

— Mă ustură ochii… nu văd prea bine.

Mulder îi șterse fața cu mâneca lui. Fata continuă să vorbească.

— Am fugit să mă ascund în piramidă… m-am rătăcit şi am nimerit aici. Pe urmă nu ştiu ce s-a întâmplat. M-a învăluit o lumină orbitoare şi rece.

Se aşeză pe podea, lângă el, ameţită.

— Te-am lovit?

Mulder clătină din cap.

— Bine că nu ştii karate, zise el, frecându-şi braţul.

Apoi îşi dădu seama deodată că semnalul SOS încetase de îndată ce o scosese din nişă. Lumina diafană din camera principală începu să pălească. Semnalul se întrerupsese şi nava părea să… aştepte, adormită.

Lacrimi mari se prelingeau din ochii roşii şi iritaţi ai Cassandrei.

Mulder îi şterse din nou faţa, gândindu-se că ar fi prea mult să-i spună că se aflau într-o navă spaţială extraterestră, îngropată sub piramida din Xitaclan. Sau că intrase fără să vrea într-o cameră de conservare. Activase probabil un sistem automat care o congelase.

O ajută să se ridice. Cassandra se întinse, îndoindu-şi braţele. Gelul rece şi umed începu să se usuce pe hainele şi pe pielea ei. Se clătină ameţită pentru o clipă şi apoi inspiră adânc.

Mulder se uită în jur, dar semnalul încetase complet. Se întrebă din nou dacă acţiunile ei declanşaseră un fel de apel SOS. Poate că ocupantul navei spaţiale încercase acelaşi lucru şi dăduse greş. Poate că nişa lui se defectase.

Era timpul să plece.

— Datorită explorărilor tale, ştiu că există un coridor de acces spre piramidă. Nu cred că aş mai fi fost în stare să escaladez cenotaful, îi spuse el.

— Tot nu văd prea bine.

Cassandra îl urmă la câţiva paşi. După un timp, îl întrebă ezitând:

— Tata… a venit cu tine?

Mulder tresări. Coridoarele din jurul lor se întunecară.

— Da, ne-a însoţit. Am încercat să-l convingem să rămână în Statele Unite, dar nici n-a vrut să audă. Voia să te ajute. Dar doctorul Rubicon a căzut victimă celor care au încercat să te ucidă. Îmi pare rău.

Cassandra încremeni în loc, sprijinindu-se de peretele aspru, unde plăcile metalice căzuseră pe podea. Se uită la el ca şi cum ar fi lovit-o în plex.

Nu spuse nimic. Se aşeză jos, rezemată de zid, cu genunchii la piept.

Mulder o privi înţelegător. Îşi trecu degetele prin păr şi apoi o atinse uşor pe umăr. Simţea nevoia să fie singură.

— O iau înainte, îi spuse el.

Cassandra încuviinţă din cap. Mulder plecă, uitându-se în urma lui. Tot ce se întâmplase i se părea incredibil. Acum însă se temea de ce avea să găsească afară — terenul de luptă, exploziile, trăgătorii. Spera că Scully reuşise să se adăpostească.

Coridorul deveni mai întunecos. Pereţii erau dintr-un fel de piatră sticloasă, iar podeaua de sub picioare era din calcar. Îşi dădu seama că ajunsese în piramidă. Recunoscu aceeaşi zonă pe care o văzuse când îl căutase pe Vladimir Rubicon, deşi acum se afla de cealaltă parte a barierei. Îl cuprinse bucuria — uite că reuşise!

Dar, când dădu colţul, se trezi faţă-n faţă cu Carlos Barreio. Lanterna lui lumina prin beznă, ţintuindu-l pe Mulder ca pe un fluture într-un insectar.

Ţinea revolverul îndreptat spre el.

— Agent Mulder, zise mexicanul, zâmbind sumbru. Mă aşteptam să te găsesc aici. Regret însă că nu pot să-ţi cruţ viaţa.

TREIZECI ȘI UNU

Ruinele Xitaclan, Piramida lui Kukulkan
Miercuri, 3.27 a.m.

Mulder se dădu un pas înapoi, dar nu avea cum să scape.

Revolverul lui Barreio era drept în faţa lui. Nu-i vedea degetul pe trăgaci. Nu avea cum să ştie când o să tragă.

Ah, ce păcat că maiorul Jakes îl dezarmase.

— Presupun că tu eşti răspunzător de uciderea echipei de arheologi, zise el, retrăgându-se încet pe coridor.

Barreio îl urmă, cu ochii sclipind ucigaş. Îi răspunse zâmbind enigmatic.

Mulder insistă.

— I-ai lăsat să descopere noi comori pentru tine — nepreţuite relicve precolumbiene, care se vindeau la preţuri fabuloase pe piaţa neagră.

Barreio ridică din umerii lui laţi.

— *Liberación Quintana Roo* avea nevoie de bani. Mulder făcu un pas înapoi. Mexicanul părea amuzat de încercările lui.

— Fernando Victorio Aguilar era cel care-ţi găsea clienţi, nu? Și el este amestecat în această afacere.

— Nu făcea decât să se îmbogăţească, zise Barreio pe un ton răstit. Este enervant să vezi un om care nu are alt ideal decât lăcomia.

— Da, văd că tu eşti mai valoros.

Panta era abruptă. Continuă să meargă înapoi şi să vorbească. Barreio îl urmă încrezător, văzând că victima se adâncea tot mai mult în capcană.

— De ce i-aţi ucis pe arheologi? îl întrebă Mulder. N-aţi făcut decât să atrageţi atenţia asupra voastră. Erau americani autorizaţi de guvernul mexican.

Barreio ridică din nou din umeri.

— Guvernul nu ştie nimic despre problemele ţinutului Quintana Roo. Avem ţara noastră, istoria noastră. Ar trebui să fim independenţi, ca Hondurasul, El Salvador sau Belize.

— N-ai o broşură să mă documentez? Te-ar scuti de explicaţii.

— Nu voiam decât să luăm americanii ostatici. Da, ostatici politici, atâta tot.

Mulder îl privi ironic.

— Presupun că au fugit de sub escortă şi i-aţi împuşcat, nu? Şi pe urmă i-aţi aruncat în cenotaf, să scăpaţi de ei.

— Unii din revoluţionarii noştri cred încă în sacrificii pentru străvechii zei, zise Barreio, apropiindu-se şi orbindu-l cu lanterna.

Agentul clipi şi îşi ridică braţele să-şi ferească ochii, retrăgându-se într-un colţ.

— Toţi facem sacrificii, remarcă Barreio.

Mulder se lipi de perete. Nu-i venea să creadă că-l încolțise și că se juca cu el ca şoarecele şi pisica.

Şeful poliţiei micşoră distanţa dintre ei, rânjind. În momentul acela, Mulder ştiu că jocul se terminase.

Când mexicanul dădu colţul, Cassandra Rubicon apăru din umbre cu o placă de metal căzută de pe pereţi. O ridică deasupra capului și-l lovi cu toată puterea. Chipiul de poliţist îi alunecă într-o parte şi el căzu într-alta.

Cassandra trânti placa jos, uimită de ceea ce făcuse. Carlos Barreio gemu de durere, izbindu-se de perete. Nu murise — nici măcar nu leșinase.

Mulder nu-şi asumă riscul să-i smulgă pistolul. O luă de braţ pe Cassandra, care clipea din ochi, încercând să-şi aline usturimea.

— Haide, trebuie s-o luăm la fugă, îi spuse el. Era unul din cei care au tras în tine.

O porniră înapoi, spre puntea de comandă.

— Omul acesta i-a ucis pe Cait, John, Cristopher şi Kelly? îl întrebă ea pe un ton glacial.

— Mă tem că da.

— Atunci regret că nu l-am lovit mai tare.

O ajută să coboare panta alunecoasă. După câteva clipe, Carlos Barreio se năpusti după ea, turbat de furie. Trase de două ori. Gloanţele ricoşară în beznă.

Cassandra îi spuse gâfâind:

— Bărbaţii care trăgeau în mine. De ei fugeam! Mă dor ochii… mă ard!

Alergară înapoi în tunelul care sclipea din ce în ce mai palid acum. Plăcile metalice pe jumătate căzute contrastau cu hieroglifele maya dăltuite în calcar: simboluri adăugate de străvechii preoţi, sperând să repare locurile goale lăsate de artefactele furate sau distruse.

Mulder o conducea, în timp ce Cassandra încerca să-şi limpezească privirea.

— Stai aici, jos, îi spuse el în şoaptă.

— Ai vreun plan? îl întrebă fata. Sau alergăm pur şi simplu?

— Deocamdată n-avem încotro.

Mulder se opri în uluitoarea cameră de comandă.

Apoi apăru şi Carlos Barreio, clătinându-se pe picioare. Părea ameţit. Îi curgea sânge din părul negru, prelingându-se pe obraz. Își lăsase chipiul în tunel, unde căzuse.

Mulder o lăsă pe Cassandra la adăpost, ca să-şi recapete vederea, şi o luă în altă direcţie. Carlos Barreio sesiză mişcarea. Trase în gol. Câteva gloanţe se loviră de plăcile metalice. Unul se înfipse în nişa întunecată care conţinea, probabil, rămăşiţele mumificate ale lui Kukulkan.

— Unde eşti? strigă mexicanul, ştergându-şi sângele de pe faţă.

Urlă de durere când își atinse rana, fără să vrea.

— Ce-i cu locul acesta?

De-abia vedea unde se afla. Mulder se întrebă dacă nu cumva lovitura Cassandrei îi atinsese un centru vital.

Se clătina pe picioare, trăgând orbeşte. Un glonţ atinse mormanul de cristale şi forme metalice, stârnind scântei albastre-verzui.

Sperând să-i distragă atenţia, Mulder luă o bucată de cristal de pe podea, aruncând spre capul lui, dar nu-l nimeri. Ajunse în schimb în nişa unde stătuse Cassandra. Mexicanul se întoarse în direcţia sunetului, cu pistolul în mână.

Trase o dată şi apoi se năpusti înăuntru.

În momentul acela, îl învălui o lumină orbitoare, ca o cascadă de fulgere.

Mulder își feri ochii instinctiv.

Barreio își ridică mâinile tremurând, cu fălcile încleştate şi ochii deschişi. Gelul se congelă în jurul lui, ca şi cum s-ar fi solidificat în aer.

Mexicanul încremeni în loc, conservat de sistemul automat al nişei. Chihlimbarul începu să se întărească.

Barreio atârna nemişcat, ca un exponat de muzeu, cu ochii miraţi şi sângele închegat pe obraz.

Mulder simţi din nou vibraţia aceea ciudată în cap. Semnalul SOS fusese reactivat.

Deși nu știa cui îi era adresat.

Cassandra se ridică de pe podea, gâfâind. Părea satisfăcută. Clătină din cap, ca să-şi limpezească gândurile. Apoi se apropie de pulsaţia luminoasă, clipind din ochi.

Mulder veni lângă ea. Îi bătea inima să-i sară din piept.

— Cel puţin acum sunt de cealaltă parte a zidului, murmură ea. Cred că este de preferat.

TREIZECI ȘI DOI

Ruinele Xitaclan, Piramida lui Kukulkan
Miercuri, 3.15 a.m.

Când tunetul bubui deasupra lui, Mulder văzu tavanul vibrând. După a doua zguduitură, crezu că izbucnise un alt cutremur vulcanic — și de data aceasta era prins într-o navă avariată, îngropată în pământ, care nu părea capabilă să reziste seismelor.

Bubuitul răsună din nou, învăluindu-i pe amândoi într-un nor de praf.

— Seamănă cu nişte explozii, zise Cassandra, ghemuindu-se lângă el.

— Da, o aprobă Mulder. Cred că tactica maiorului Jakes s-a perfecţionat — şi nu ştiu dacă această ruină străveche va suporta. Nu mă atrage deloc perspectiva să fiu îngropat de viu. Tu ce părere ai?

Cassandra se albi la faţă şi clătină din cap.

— Scopul vieţii mele nu este să devin specimen de studiu pentru un viitor arheolog.

— Hai să mergem, zise Mulder, luând-o spre ieşirea de sus. O să urcăm până la nivelul piramidei. Dacă Barreio a reuşit, înseamnă că este destul loc.

— Cel puţin deocamdată, murmură Cassandra.

Se căţărară împreună pe rampa de oţel, lăsându-l pe poliţistul ucigaş prins în sicriul lui de lumină. Dacă totul ieşea bine, putea să se întoarcă mai târziu după el, îşi zise Mulder.

Cassandra o luase înainte. Părul îi atârna pe faţă. Mulder lumină cu lanterna când culoarele se întunecară, pe măsură ce rămăşiţele scheletice ale epavei cedau locul blocurilor de calcar, şlefuite manual.

Grăbită să scape, Cassandra ajunsese deja la coridorul astupat de pietre. Pieptul lat al lui Barreio croise un culoar destul de lat pentru amândoi.

Cassandra ieşi prima, împinsă de Mulder. Apoi se întoarse şi-i dădu mâna, trăgându-l cu o forţă surprinzătoare. Acum se aflau pe coridoarele piramidei din Xitaclan.

Mulder se uită în jur, scuturându-se de praf.

Răsunară alte detunături, ceva mai aproape. O ploaie de moloz căzu din tavan. O grindă de susţinere trosni ameninţător.

— Ar fi bine să ne grăbim până nu este prea târziu, îi spuse Cassandra.

Alergară printr-un tunel şerpuitor, alcătuit din blocuri sticloase. Se aflau în templul interior, care acoperea ca un altar nava avariată.

— Stai puţin!

Cassandra băgă mâna în buzunar şi scoase planul pe care-l schiţase în timp ce explora piramida.

— Uită-te tu, eu nu văd prea bine.

— Am ajuns şi eu până aici acum două zile, îi spuse Mulder.

În momentul acela îl strigase Scully ca să-l anunţe că găsise trupul lui Vladimir Rubicon în cenotaf.

— N-am înaintat mai departe… pentru că am fost întrerupt.

Cassandra nu sesizase reţinerea din glasul lui.

— Pentru mine n-a trecut decât o oră şi ceva. Cred că trebuie s-o luăm pe aici.

Se întoarse spre un culoar care ducea în sus.

O nouă explozie zgudui piramida. Blocurile de piatră clănţăneau ca nişte dinţi.

— Se aude din ce în ce mai tare, remarcă fata. Înseamnă că ne-am apropiat de ieşire.

— Să sperăm, zise Mulder.

Peste câteva clipe o altă detunătură cutremură podeaua.

— Cineva lansează grenade.

Apoi se cutremură când îşi aminti de maiorul Jakes şi de misiunea lui.

— Cred că vor să dărâme piramida.

— N-au pic de respect faţă de antichităţi, zise Cassandra.

Dădură colţul şi văzură deschiderea care ducea în piaţă. Afară, noaptea era luminată de focurile din junglă şi de sclipirea albicioasă a fosforului incandescent.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună să ieşim pe aici, constată Mulder. Ţine capul jos.

Exact atunci auzi ţiuitul şi o apucă instinctiv pe Cassandra, trântindu-se amândoi de perete. O grenadă explodă deasupra intrării, într-o trombă de flăcări şi fum. Unda de şoc îi astupă urechile.

O avalanşă de moloz, pietre şi blocuri de calcar blocă intrarea. Tavanul se prăbuşi imediat după ce Mulder o trase pe fată în tunelul întunecat.

Gazele şi praful îi sufocau.

— E ridicol, gemu Cassandra. N-o să mai ieşim din această piramidă.

— Ne întoarcem de unde am venit, îi spuse Mulder. O să încercăm ruta pe

care am intrat aici. Va fi a treia oară când voi avea plăcerea.

* * *

Coborâră tot mai adânc sub pământ. Mulder memorase perfect traseul, deşi îl ajutau şi urmele propriilor paşi, întipărite în praful coridoarelor părăsite de mii de ani.

— Acest culoar duce la cenotaf. După ce ajungem acolo, va trebui să ne căţărăm până sus.

— La cenotaf? se miră Cassandra. Cred că suntem sub nivelul apei. Şi ce o să facem? O să înotăm? Poate că aşa voi reuşi să-mi curăţ substanţa asta gelatinoasă de pe mine.

Mulder o privi surprins.

— Ah, am uitat să-ţi spun — puţul de sacrificiu este gol acum, datorită ultimului cutremur.

— Cutremur? Care cutremur?

— Ai dormit cam mult.

Ajunseră la trapa metalică pe unde intrase agentul. Cassandra se uită de jur-împrejur. Cenotaful rămăsese umed şi mirosea încă a gaze vulcanice sulfuroase.

— Nu este prima oară când aud de distrugerea unor şantiere arheologice, dar ce se întâmplă aici depăşeşte până şi cele mai negre coşmaruri ale mele.

Deasupra cerul era luminat de explozii.

— Încet.

O luă de mână când păşiră amândoi pe platforma din calcar plină de alge.

— În prima parte a urcuşului va trebui să ne descurcăm singuri, îi explică el, pe urmă o să ne ajutăm de frânghiile pe care le-am atârnat.

— Frânghii? De ce aţi avut nevoie de frânghii? se miră Cassandra.

Mulder oftă, stânjenit.

— Partenera mea, agentul Scully, şi-a pus costumul tău de scafandru ca să exploreze adâncurile puţului. Acolo am descoperit trupurile colegilor tăi… şi pe tatăl tău. L-am găsit plutind în cenotaf.

Cassandra se albi la faţă.

— Mă bucur că l-aţi scos înainte să se scurgă toată apa în pământ… deşi nu-mi imaginez o înmormântare mai potrivită pentru un arheolog pasionat ca el.

Mulder începu să urce prudent. I se părea mai uşor decât la coborâre. Acum putea cel puţin să-şi vadă ţinta; nu aluneca spre adâncuri necunoscute.

Agilă ca o panteră, Cassandra găsea mici colţuri de piatră pe care Mulder nici nu îndrăznea să le încerce. Urcară până ajunseră la frânghii.

Vaporii vulcanici fierbeau şi emanau din adâncuri. Mulder ştia că erupţia nu atinsese apogeul. Aştepta doar să-şi adune forţele.

Îi alunecă pantoful, dar Cassandra îl apucă de braţ, rapidă ca un şarpe cu clopoţei.

— Mulţumesc, îi spuse el, apucându-se cu cealaltă mână de frânghie.

— Cu plăcere. Sper să faci acelaşi lucru pentru mine, dacă va fi nevoie.

Escaladară câţiva metri până la marginea cenotafului, pe platforma de calcar de unde victimele erau aruncate cândva în puţul adânc, nesfârşit, care-i înghiţea pentru mii de ani.

Mulder şi Cassandra îşi ridicară încet capetele, uitându-se spre Piramida lui Kukulkan, profilată în lumina focului.

Jumătate din ea se prăbuşise. Exploziile săpaseră cratere mari în treptele cu hieroglife. Mulder văzu alţi oameni alergând în piaţă, ca să se adăpostească.

Amândouă stelele căzuseră şi doar unul din corturi rămăsese în picioare. Agentul văzu câteva siluete în costume de camuflaj. Una din ele era îmbrăcată altfel. Scully.

Dar, înainte să iasă din cenotaf, răsunară strigăte din junglă în guturalul dialect maya. Forţele de gherilă se regrupaseră şi trăgeau de la adăpostul copacilor. Soldaţii răspundeau Ia fel.

Un zgomot asurzitor urca spre cer. Încă două flăcări fosforescente se ridicară în noapte, întrecând strălucirea lunii.

Mulder privea spectacolul, gândindu-se la liniştea din nava spaţială eşuată.

TREIZECI ŞI TREI

Ruinele Xitaclan
Miercuri, 3.26 a.m.

Scully îşi acoperi urechile când lansatorul de grenade trimise un alt proiectil spre ziguratul demolat pe jumătate. Soldaţii se adăpostiseră şi ei. Grenada lovi baza piramidei. Foc, fum, schije şi bucăţi de piatră zburară în toate direcţiile. După impact, apărură crăpături de-a lungul treptelor ceremoniale abrupte, pe care le urcase cu câteva zile în urmă să privească de jur-împrejur.

Bombardamentul continuă încă o oră, dar străvechea structură ţinu piept vigurosului atac al maiorului Jakes.

Cel puţin deocamdată.

Scully se certase cu Jakes, insistând să înceteze focul şi să nu distrugă acea comoară arheologică. Dar cel mai mult o preocupa soarta lui Mulder. Nu ştia unde fugise, dar era sigură că se afla în miezul acţiunii.

— Cât ai de gând s-o mai ţii aşa? zbieră ea. S-ar putea să fie oameni în piramidă!

— Pierderi regretabile, îi răspunse maiorul.

— Nu-ţi pasă? insistă ea, apucându-l de mână ca un copil încăpăţânat şi neajutorat. Nu vezi ce faci?

Jakes o privi calm, indiferent.

— Nu, agent Scully, nu-mi pasă. N-am voie să-mi pese. Ar fi prea periculos.

— Încerci să te convingi că este bine ce faci. Nu te gândești niciodată la consecinţe?

Jakes rămase de neclintit.

— Mintea este arma mea, capabilă să îndeplinească misiuni imposibile — dar numai pentru că nu mă abat de la ordine. Prea multă gândire creează confuzie, îndoieli, vorbe goale. Am fost de multe ori în iad, agent Scully. Indiferent dacă se numea Bosnia, Irak, Somalia — tot iad era.

Ochii lui sclipeau emoţionaţi.

— Dacă aş fi ascultat glasul conştiinţei, aş fi înnebunit sau aş fi fost mort până acum.

Scully amuţi. Maiorul se întoarse spre oamenii săi, câţi mai rămăseseră.

După grenadele aruncate la nesfârşit, străvechea piramidă părea gata să se prăbuşească. Blocuri grele, desprinse de la locul lor, unde stătuseră de secole, se rostogoliră, strivind sculpturile şi hieroglifele. Coloanele templului din vârf se prăbuşiseră; statuile în formă de şerpi se spulberaseră. O avalanşă de bolovani se rostogolea huruind pe latura estică a ziguratului şi amplificând vacarmul nopţii.

— Aproape că am reuşit, zise maiorul Jakes. Încă vreo câteva grenade şi ne-am îndeplinit misiunea. Adunaţi morţii şi răniţii. Ne retragem.

— Nu! Nu putem să-l lăsăm pe Mulder! strigă Scully. Trebuie să-l găsim. Este cetăţean american, domnule maior Jakes. Din cauza dumitale a fost implicat într-o acţiune militară ilegală — vei fi tras la răspundere.

Jakes o privi calm.

— Agent Scully, eu nu sunt aici. Şi nici echipa mea. Misiunea noastră nu există. Din punct de vedere oficial nu putem fi traşi la răspundere pentru nimeni.

În momentul acela un glonţ îl lovi în umăr, trântindu-l jos peste Scully. Gemu, dar nu scoase niciun strigăt.

— Forţele de gherilă se întorc! strigă un soldat.

Ceilalţi se întoarseră spre junglă, în direcţia focului.

Soldaţii se adăpostiră după maşini şi după aruncătorul de grenade. Îşi fixară mitralierele, ţintind spre copacii unde se aflau luptătorii mişcării *Liberación Quintana Roo*.

Maiorul Jakes se ridică de pe Scully, stăpânindu-şi durerea. Îşi strânse umărul, lăsând sângele să ţâşnească. Când se uită la Scully, văzu că îi pătase cămaşa.

— Scuză-mă, zise el, întinzându-i mâna.

Soldatul din spatele aruncătorului se prăbuşi fără un sunet, cu capul zdrobit.

— Încă un mort, zise Jakes.

Se uită la umărul lui însângerat.

— Plutonul meu se împuţinează din minut în minut.

— Atunci hai să plecăm de aici, spuse Scully, strângând din dinţi. Găseşte-l pe Mulder şi gata!

— Nu mi-am îndeplinit încă misiunea.

Forţele de gherilă, din ce în ce mai îndrăzneţe, ieşiră după copaci, trăgând în plin. Soldaţii maiorului Jakes ripostau, deşi apărarea lor slăbea văzând cu

ochii. Unul din el lansă o grenadă în mijlocul unui grup de luptători. Aceasta explodă aruncând într-o trombă de flăcări braţe, picioare şi trupuri sfârtecate.

Lovitura neaşteptată îi domoli pe moment. Maiorul Jakes o apucă de braţ pe Scully.

— Vino, vreau să intri în cortul tău. O să stai acolo, ca să mă pot concentra asupra luptei.

— Nu, protestă Scully. Trebuie să stau aici și să-mi caut partenerul.

— Ba nu, o să respecţi ordinul meu.

— Oricum, cortul n-o să-mi ofere nicio protecţie.

— Mai mult nu se poate. Cel puţin n-o să fii o ţintă evidentă.

— Nu ţi-am cerut să…

— Ba mi-ai cerut, o contrazise maiorul Jakes. Ai spus că răspund personal de siguranţa voastră. Vreau să te scot de aici, să nu-ţi mai port de grijă şi să nu-ţi mai aud protestele.

O împinse în cort. Scully se întoarse, strigând cât putea de tare.

— Mulder!

— N-are cum să te ajute, oriunde ar fi, îi spuse Jakes.

— Vreau să ştie unde sunt.

— Intră mai repede în cort, femeie!

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

— Nu mă obliga să fiu nepoliticos.

Înfrântă şi neajutorată în mijlocul ostilităţilor, Scully se târî în cort, ghemuindu-se printre pături.

Acum, sunetele de afară se auzeau înfundat. Razele lunii se filtrau prin pânza groasă, o dată cu izbucnirile de flăcări ale mitralierelor, grenadelor şi exploziilor îndepărtate.

Ascultă zgomotele haotice ale atacului, îngenuncheată pe pătură. Ridică repede perna, să vadă dacă nu se strecurase vreun scorpion.

Împuşcăturile se înteţiră. Scully îl auzi pe maiorul Jakes gemând şi prăbuşindu-se. Afară zări nişte siluete întunecate. Un glonţ trecu prin cort, la câţiva centimetri de capul ei.

Se lipi de pământ, ascultând vacarmul luptei.

TREIZECI ȘI PATRU

Câmpul de luptă de la Xitaclan
Miercuri, 4.06 a.m.

Mulder o ajută pe Cassandra să iasă din puţul de sacrificiu şi apoi se întinse, mulţumit că ieșise din nou la suprafaţă. Epuizat, încercă să se gândească încotro ar trebui să fugă, fără să se expună unei morţi sigure.

Îi veni rău când văzu că piramida era aproape distrusă. Obiectele îngropate în nava avariată ar putea răspunde la întrebările pe care şi le puneau arheologii de aproape un secol. Dar fiecare grenadă zdrobea dovezile influenţei extraterestre asupra culturii maya, transformând răspunsurile în praf şi moloz.

Ori de câte ori împuşcăturile se linişteau pentru câteva clipe, făcea câţiva paşi, adăpostindu-se imediat în jurul ziguratului, alături de Cassandra. Intenţiona să ajungă în piaţă. Deşi era un loc deschis, primejdios, acolo avea cele mai mari șanse să o găsească pe Scully. Aceasta era prioritatea misiunii lui… şi să rămână în viață, bineînţeles.

O altă grenadă ateriză pe platforma din vârful piramidei, unde preoţii antici îşi desăvârşeau sacrificiile sângeroase. Coloanele care susţineau delicatul Templu al Şarpelui cu Pene se prăbușiseră deja într-un morman de moloz. Cassandra îşi frecă ochii, privind uimită şi furioasă.

— Mai întâi echipa mea, pe urmă tata şi acum această profanare.

Se ridică, ameninţând cu pumnul.

— Nu puteţi face aşa ceva! zbieră ea în noapte.

Încă o explozie cutremură pământul, ca şi cum ar fi vrut să-i facă în ciudă. O ploaie de bolovani ţâşni din treptele ziguratului.

— Fereşte-te! strigă Mulder, aruncându-se spre Cassandra, dar molozul se revărsă asupra ei.

Un colţ de piatră cu hieroglife sculptate o lovi în creştetul capului. Gemând de durere, se prăbuşi la pământ. Un firicel subţire de sânge se prelinse din părul ei de culoarea scorțișoarei.

Mulder se aplecă, aşezându-i capul în poală. Din fericire, nu se alesese decât cu o vânătaie la umăr şi cu o tăietură urâtă la piciorul drept.

Partea laterală a marii piramide se înclinase; blocurile de piatră se

rostogoleau către bază.

— Cassandra! îi strigă Mulder. Cassandra, mă auzi?

Era cenuşie la faţă şi o sudoare rece îi scălda fruntea.

Fata gemu din nou, clipind din ochi. Apoi clătină din cap şi se strâmbă de durere.

— Ah! exclamă ea, ducându-şi mâna la tâmplă.

Mulder îi studie rana. Deşi sângera abundent, nu părea prea adâncă. Se temea să nu fi suferit o comoţie cerebrală sau o fractură craniană.

— Nu putem rămâne aici, Cassandra, îi spuse el. Trebuie să ne adăpostim.

Se uită în jur, încercând să distingă ceva în bezna luminată de flăcări.

— Dacă o găsim pe partenera mea, Scully, o să-ţi acorde ea primele îngrijiri medicale.

Siluete întunecate, în uniformă de camuflaj, mişunau prin piaţă. Apoi zări o siluetă înaltă, care împingea o femeie — Scully, bineînţeles — spre cort. Cei doi se certau şi apoi bărbatul o îmbrânci în cort şi rămase de pază.

Oare o proteja sau… o luase prizonieră? Mulder nu-şi dădea seama dacă era un soldat american sau un luptător de gherilă aflat în slujba lui Barreio.

— Vino cu mine, Cassandra, îi spuse el, punându-i braţul pe umerii lui şi ajutând-o să se ridice în picioare.

Fata gemu. Avea pupilele dilatate şi ochii tulburi. Sângele continua să i se prelingă pe faţă.

— Hei, pot să merg, zise ea, dar vorbea tremurat, ca un copil care încearcă să-şi impresioneze tatăl.

Mulder îi dădu drumul, dar Cassandra se îndoi nesigură pe sine.

— Dă-mi voie să te ajut, totuşi, zise el, luând-o de umeri.

Înaintau clătinându-se spre piaţă. Mulder nu-şi dezlipi ochii de la silueta care se profila lângă cortul lui Scully.

Se trăgea fără întrerupere. Nişte sunete înfundate se auziră peste zgomotul de fond. Soldaţii se împrăştiară din nou, dar cel de lângă cortul lui Scully nu se mişcă destul de repede şi fu sfâşiat de o ploaie de gloanţe. Câteva se înfipseră în cort ca nişte ace. Spera că Scully se lipise de pământ.

— Trebuie să ajungem neapărat acolo.

Cassandra se împiedică în timp ce Mulder o târa după el. Se aştepta să fie împuşcat din clipă în clipă.

Ajunseră la prima stelă de la marginea pieţei. Ambele coloane sculptate se prăbuşiseră pe pavaj. O parte din moloz căzuse peste cadavrele scoase din cenotaf de el şi de Scully — dar nu putea să le mai afecteze cu nimic.

Din fericire, Cassandra era prea ameţită ca să-şi recunoască echipa. O ajută să se adăpostească după monolitul dărâmat.

Apoi, spre surprinderea lui, încetă orice zgomot. O linişte apăsătoare se lăsă asupra Xitaclanului. Mulder încremeni în loc, lăsând-o pe Cassandra să se rezeme de stela căzută. Îşi înălţă gâtul ca să privească în jur. În timp ce aştepta, liniştea devenea din ce în ce mai sufocantă. Se întâmpla ceva ciudat.

I se făcuse pielea ca de găină. Perii de pe gât i se încărcaseră cu energie statică. Se ghemui lângă Cassandra, în spatele coloanei. O forţă nevăzută din aer îl obligă să-şi ridice privirile.

Văzu lumina coborând din cer.

O navă uriaşă apăru în noapte. O văzu doar pentru o clipă — dar imaginaţia lui completă restul detaliilor. Era o construcţie imensă, un clarobscur uluitor de îngeri şi curbe, alcătuind o formă geometrică de neimaginat. O lumină orbitoare sclipea în jurul ei, un halo ascunzând detaliile.

O navă spaţială.

Ştia că trebuia să fie o navă spaţială. Când Cassandra Rubicon căzuse din greşeală în camera de conservare, declanşase probabil un mesaj, un fel de SOS în infinitatea spaţiului.

Până când nava de salvare venise în sfârşit.

Mulder îşi aminti de imaginile neclare ale lui Kukulkan zugrăvite pe zidurile camerei de comandă: impunătorul extraterestru care privea plin de speranţă spre stele. Dar nava de salvare venise cu o mie şi ceva de ani prea târziu pentru el.

— Cassandra, uită-te! o îndemnă Mulder, scuturând-o de umeri.

Fata gemu şi clipi din ochi.

— Este prea orbitoare, zise ea.

Agentul îşi ridică din nou privirile. Imediat cum ajunse în dreptul piramidei aproape demolate, văzu săgeţi lungi şi luminoase ţâşnind din burta navei… de parcă ar fi fost trasă de un fir invizibil. Mulder îşi acoperi ochii.

Pământul începu să tremure sub el, atras ca o folie subţire din fier de un magnet puternic. Blocurile templului zburară din vârful ziguratului. Pietrele şi molozul zburau în jurul lor ca nişte meteoriţi.

Încercă să se uite din nou, dar lumina îl orbea şi fu nevoit să-şi acopere ochii. Ciudata ambarcaţiune îşi continua excavaţiile, fără să-i pese de comandoul SUA de luptătorii de gherilă ai Americii Centrale sau de agenţii

FBI. Raza puternică dărâma piramida, răzând pe rând câte un strat de trepte, ca un copil care demolează o casă-jucărie alcătuită din blocuri de construcţie.

Acum Mulder înţelesese tot; ştia că presupunerile sale fuseseră corecte. Kukulkan nu reuşise să se salveze pentru că nişa de conservare se defectase şi-l îngropase de viu — dar accidentul Cassandrei declanşase mesajul SOS.

Iar acum, iată că nava de salvare apăruse ca să excaveze epava.

Pământul se zguduia în timp ce ciudata ambarcaţiune devasta restul piramidei, lăsând numai ruine. Luptătorii de gherilă şi soldaţii urlau îngroziţi.

Cassandra gemu din nou.

— Sper să nu ne înghită pământul, zise ea.

— Nu cred că putem face ceva, din păcate, remarcă Mulder.

Se uită printre degete, încercând să vadă ce se întâmpla. Lumina care se revărsa din burta navei era şi mai strălucitoare. Raze sclipitoare se înfigeau în pământ. Mulder sorbea fiecare detaliu uluit.

În cele din urmă, apăru piramida interioară — structura originală, care acoperise nava avariată, ca un altar. Se făcu din nou întuneric, spre uimirea lui Mulder. Nava de salvare plutea tăcută. Probabil că cerceta locul… însă apoi razele orbitoare ţâşniră din nou, despicând pământul pentru a dezgropa rămăşiţele străvechii nave a lui Kukulkan.

Pământul se cutremură până când lumina reuşi în sfârşit să smulgă resturile ambarcaţiunii spaţiale zdrobite. Mulder se dezechilibra când grinzile şi plăcile metalice ieşiră din temelia construcţiei care fusese marea piramidă Xitaclan. Orbit de lumina la fel de strălucitoare ca soarele, Mulder văzu cum nava de salvare scoate epava lui Kukulkan din pământ, la fel ca un sângeros preot maya care scotea inima victimei din piept.

În jurul lor ploua cu noroi şi pietre. Mulder se feri, ameţit de umbrele stridente care deveniseră ascuţite ca o lamă în curentul creat de navă.

Sfidând gravitatea, rămăşiţele epavei se ridicară în aer. Nava de salvare se înălţă cu o viteză uluitoare, trăgând după ea grinzile scheletice. O furtună de praf şi moloz cuprinse întreaga zonă.

Mulder se uită în sus, văzând cum toate dovezile sale dispăreau pentru totdeauna. Nava de salvare venise ca un soldat care traversa liniile inamice ca să ridice morţii. Nu-şi imagina încotro se îndepărta sau ce descendenţi ai lui Kukulkan ar putea să-i jelească rămăşiţele mumificate.

Cu ochii înceţoşaţi, privi nava până când se transformă într-o stea

rătăcitoare în noapte.

Apoi își dădu seama că şeful poliţiei mexicane, Carlos Barreio, rămăsese în navă. Poate că va supravieţui. Sau poate că murise deja când extratereștrii dezgropaseră epava. În orice caz, liderul revoluţionar plecase spre alte locuri.

Mulder ştia că era singura persoană răpită de extratereștri pe care n-o compătimea. Se uită la craterul fumegând care se căsca în locul piramidei.

— Călătorie sprâncenată, îi ură el.

TREIZECI ŞI CINCI

Ruinele Xitaclan
Miercuri, 4.19 a.m.

Neputincioasă, Scully se cuibări în adăpostul imaginar al cortului, în timp ce asculta tumultul de afară. Parcă ar fi fost sfârşitul lumii… sau cel puţin o versiune maya a ultimelor zile ale oraşului Pompei.

Auzea explozii şi bufnituri, deşi acestea nu păreau să fie rezultatul luptelor. Soldaţii se adăpostiseră şi aruncătorul de grenade amuţise. Gloanţele sfâşiaseră partea de sus a cortului. Scully nu mai auzise glasul maiorului Jakes şi al oamenilor săi.

Se gândi că aşteptase destul. Era timpul să iasă. Nu-i plăcea să stea aici, ca o prinţesă închisă în turnul unui castel. Jakes o ascunsese pentru că era femeie, deşi era la fel de periculos şi înăuntru. Mai bine ieşea să-l caute pe Mulder.

— Gata, trebuie să risc.

Deschise cortul şi se târî afară. Se aştepta să fie apostrofată de soldaţi din clipă în clipă. Maiorul Jakes ar fi fost în stare chiar să o lovească în cap cu patul puştii, „ca s-o protejeze”.

Dar nu o băgă nimeni în seamă. Se ghemui lângă cort, gata să se ferească, crezând că avea să fie ciuruită de gloanţe.

Văzând că nu se întâmpla nimic, se ridică în picioare, clipind în lumina ciudată a junglei în flăcări. Xitaclanul se cutremura.

Îl găsi pe maiorul Jakes exact unde căzuse. Gloanţele îi despicaseră pieptul. Zăcea în propriul sânge, pătând dalele ca o victimă sacrificată străvechilor zei maya. Chiar şi în moarte părea indiferent, ca şi cum totul făcea parte din sfânta sa misiune. Un soldat alergă înnebunit spre ea, sărind peste blocuri de piatră şi copaci dezrădăcinaţi, cu uniforma ruptă. Puşca îi atârna pe umăr. Rămăsese fără muniţie. Cureaua îi atârna goală. Aruncase toate grenadele şi cuţitele pe care le avusese la dispoziţie.

— Suntem atacaţi pe calea aerului, îi spuse soldatul. N-am mai văzut aşa ceva — dar nu putem rezista! Am distrus deja piramida.

Era lac de sudoare şi o privea îngrozit.

Apoi văzu cadavrul însângerat al maiorului Jakes.

— Ah, fir-ar al dracului! gemu soldatul, tresărind jenat. Scuzaţi-mi limbajul! Ştiu că nu-i frumos să vorbesc aşa în prezenţa femeilor.

— Nu-mi spune femeie, bombăni ea, amintindu-şi de vorbele maiorului Jakes, deşi era inutil.

— Gata, este timpul să ne regrupăm! le strigă soldatul camarazilor săi nevăzuţi.

Apoi o privi agitat.

— Ar fi mai bine să că retrageţi în junglă înainte să se întoarcă nava aceea. Puteţi cere ajutor autorităţilor mexicane. Noi nu avem această posibilitate. Dacă suntem prinşi, s-a terminat cu noi. N-am mai rămas decât trei.

Fără niciun cuvânt, se năpusti în piaţă, cu puşca goală înainte, alergând la adăpostul copacilor. Scully se întoarse spre locul unde se înălţase odată piramida. Acum nu mai rămăsese decât un crater adânc.

— Dumnezeule, zise ea uluită.

Molozul se adunase în mormane. Blocurile uriaşe de piatră fuseseră spulberate de o forţă titanică. Se uită la trupul încremenit al maiorului.

— Se pare că ţi-ai îndeplinit misiunea, domnule Jakes.

Deşi, în adâncul inimii ei, bănuia că niciun atac cu grenade, oricât de puternic ar fi fost, n-ar fi putut nivela atât de repede o construcţie care dăinuia de secole. Să fi fost o altă forţă militară? Un atac aviatic? O armă nucleară?

— Scully!

Strigătul era o adevărată binecuvântare. Se întoarse ca să vadă de unde venea glasul lui Mulder.

— Aici, Scully.

Îl zări pe partenerul ei epuizat, susţinând o femeie care de-abia se mai ţinea pe picioare. Înaintau spre piaţă.

— Mulder, ai scăpat! exclamă Scully, alergând către el.

— Să nu tragem concluzii premature.

Era roşu la faţă şi-i sclipeau ochii.

— Ai văzut, Scully? Ai văzut?

Făcu un semn spre crater.

Partenera lui clătină din cap.

— Am fost blocată în cort, aşa că n-am putut să văd prea multe, îi mărturisi ea. Maiorul Jakes a murit; n-au mai rămas decât trei oameni din soldaţii săi. Ni s-a spus să plecăm cât mai repede. Suntem singuri, Mulder.

O nouă rafală de foc izbucni dintre copaci. Cei trei supravieţuitori ai comandoului fugiseră deja. Se urcaseră într-una din maşinile de teren şi plecaseră.

— Este rănită, îi spuse Mulder, făcând un semn spre roşcata pe care o susţinea. A fost lovită în cap de o schijă… dar cel puţin trăieşte.

Scully se uită la rana femeii şi observă că sângele se închegase deja.

— Mulder, este Cassandra, nu-i aşa? Unde ai găsit-o?

— Este o poveste lungă. Când o să ţi-o spun, n-o să mă crezi. Dar ea reprezintă cea mai bună dovadă.

Înainte să continue explicaţiile, începu din nou să se zguduie. Dalele de piatră se ridicaseră, ca şi cum un titan îngropat sub scoarţă ar fi încercat să iasă la suprafaţă.

— Cred că nu este de glumă de data asta! strigă Scully.

O bucată de pavaj ţâşni spre cer, proiectată de jetul unui gheizer. Piaţa se umflase ca valurile mării. O crăpătură despică perimetrul în două, dărâmând zidul arenei demult părăsite de lângă ruinele piramidei.

— Terenul este foarte nesigur.

Mulder clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească minţile.

— După toate aceste explozii, cred că Xitaclanul va fi de domeniul trecutului.

Trombe de cenuşă sulfuroasă ţâşniră din craterul piramidei, într-o cascadă de lavă şi fum. Calcarul crăpă, topindu-se ca ceara. Pământul se despică, înghiţind laturile cenotafului secat.

— Îţi aminteşti de noul vulcan Paricutin după 1948? zise Mulder. Cred că în locul acesta se va produce ceva asemănător.

O ajută pe Scully să se ridice în picioare.

— Nu ştiu dacă eşti de părerea mea, Scully, dar n-aş vrea să-mi rămână oasele pe aici. Hai să plecăm.

Focul încetase. Luptătorii de gherilă se împrăştiaseră în jungla distrusă. Considerau că triumfaseră acum, când Xitaclanul fusese practic ras de pe faţa pământului.

Scully făcu un semn spre maşina de teren.

— Ne-am putea deplasa mai repede prin junglă, deşi habar n-am încotro s-o luăm.

— În orice caz, cât mai departe de aici, zise Mulder.

Știi să conduci această ciudăţenie?

— Suntem oameni inteligenţi, Mulder. Ar trebui să ne dăm seama cum

funcţionează.

Dar nici Scully nu era foarte convinsă de ceea ce spunea.

— Nu fi atât de sigură. Este produsul unei tehnologii militare de vârf.

Ajutând-o amândoi pe Cassandra Rubicon, înaintară spre vehicul, sub ploaia de lavă şi prin jungla în flăcări.

TREIZECI ȘI ȘASE

Jungla Yucatán
Miercuri, 5.01 a.m.

Salve portocalii de lavă se ridicau spre cer în spatele lor, în timp ce Mulder se străduia să stăpânească mașina de teren.

— Trebuie să te grăbești Mulder, îi spuse Scully, agitată.

O așezase pe Cassandra Rubicon lângă ea, ca s-o vegheze, uitându-se peste umăr la flăcările, fumul și aburul care țâșneau din pământ.

— Sunt obișnuit să conduc mașini Ford de închiriat, zise Mulder, nu tanchete.

Motorul pornise huruind. Apăsă pedalele, băgă în viteză și porni poticnindu-se. Urmă cărarea croită deja prin junglă de plutonul de comando. Cauciucurile late ale vehiculului zdrobeau ferigile și crengile căzute.

Scully se străduia s-o susțină pe Cassandra Rubicon. Îi bandajase capul cu o cârpă și se uitase la rana ei.

— Ce este substanța asta? întrebă ea.

Tânăra se strâmbă, împingând-o pe Scully.

— N-am nimic! exclamă Cassandra și leșină din nou.

Mulder se adâncea în junglă, dar înainta prea încet, escaladând trunchiuri de copac, pâraie și șanțuri.

Pământul scuipa flăcări, luminând jungla. Magma fierbea în rana deschisă unde imensa navă extraterestră de salvare dezgropase epava lui Kukulkan. Un foc negru se ridica din copacii retezați de grenade.

În vacarmul din junglă, Mulder nu mai distingea și alte zgomote de fond, dar i se păruse că vede câteva siluete alergând prin tufișuri. Poate că erau luptătorii de gherilă sau soldații maiorului Jakes care încercau să scape.

— Această femeie are nevoie de îngrijiri medicale, zise Scully, dar nu este în pericol deocamdată. Nu văd nimic grav. Rănile ei sunt proaspete, nu vechi de două săptămâni, așa cum ar trebui.

Se uită curioasă la Mulder, ridicând din sprâncene.

— Unde a fost în tot acest timp?

— A rămas blocată în piramidă, Scully.

Partenera lui se încruntă.

— Nu arată ca o femeie care a stat ascunsă zile în şir. Nu văd niciun semn de malnutriţie sau de epuizare fizică.

Mulder o privi intens, stârnit de pasiunea convingerilor sale.

— O să-ţi explic după ce o să scăpăm cu viaţă de aici.

Scully o ţinea de cap ca să nu se lovească. În spate răsună o altă explozie, răspândind în aer nori de lavă şi cenuşă. Mulder încercă să meargă mai repede.

Aripa stângă se lovi de un copac. Agentul coti la dreapta, străduindu-se apoi să revină pe cărare. Dar, în bezna şi haosul care se dezlănţuiseră, se rătăci. Poate că avea să oprească la o staţie de benzină şi să întrebe pe unde s-o ia, îşi zise el cu umor.

Se uită drept înainte şi coti la dreapta.

— Sper că nu ne-am pierdut pe vecie în această sălbăticiune. Am bilete la meciurile lui Redskins.

Cercetă aparatura şi panourile de la bordul vehiculului.

— Uită-te în torpedo, Scully. Poate găseşti o hartă.

Scully se apleca să studieze indicatoarele de bord.

— Maiorul Jakes mi-a arătat un dosar — imagini luate din satelit ale craterului care s-a căscat pe locul reşedinţei unui mare traficant de droguri. Armata crede că a fost un atac nuclear. Tu crezi, probabil, că a fost rezultatul unei tehnologii extraterestre… dar să revenim la subiectul nostru. Maiorul avea hărţi topografice precise şi studii ale junglei.

Căută în bord, dar până la urmă renunţă oftând.

— Probabil că au rămas în cealaltă maşină.

Apăsă pe un buton la întâmplare şi deodată se afişă o busolă şi harta Yucatánului.

— Ia te uită! exclamă ea. N-am găsit radioul sau aprinzătorul de ţigări, dar uite peste ce am dat!

Mulder oftă uşurat.

În momentul acela, o siluetă întunecată sări din tufişuri în faţa maşinii. Era un bărbat asudat, epuizat, cu vesta kaki ruptă. Îşi pierduse pălărie din piele de jaguar undeva în junglă. Îi ameninţa cu o puşcă automată, luată mai mult ca sigur de la soldaţii maiorului Jakes care se retrăseseră.

— O să vă împuşc acum sau mai târziu, le spuse Fernando Victorio Aguilar. Dar oricum trebuie să vă opriţi.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Jungla Yucatán, lângă Xitaclan
Miercuri, 5.26 a.m.

Mulder apăsă pe frână. Puşca lui Aguilar era destul de convingătoare.

Nu risca să meargă mai departe prin jungla deasă, încâlcită, mai ales că nu stăpânea prea bine comenzile maşinii militare. Dacă nu-l dobora pe Aguilar din prima încercare, mexicanul putea să se întoarcă şi să-i împuşte. Nu putea primejdui viaţa lui Scully şi a Cassandrei.

Cassandra se foi în scaun şi-l privi clipind pe Aguilar.

— El este! exclamă fata. Ticălosul! Ne-a părăsit…

Apoi căzu la loc, epuizată de efort.

Aguilar rămase cu gura căscată când o văzu.

— Unde aţi găsit-o pe fata arheologului? îi întrebă el, ameninţându-i cu puşca. Oamenii lui Barreio au căutat-o zile în şir în piramidă.

— A găsit o ascunzătoare bună, îi răspunse Mulder. De fapt, domnul Barreio a nimerit în acelaşi loc până la urmă — dar nu cred că îl vom mai vedea vreodată.

— Mare pagubă! Era un nebun, oricum!

Aguilar ridică puşca, ţintind-o între ochii lui Mulder. Acesta îşi imagină ţeava neagră înfigându-se în fruntea lui, ca şi cum mexicanul cu păr lung i-ar fi trepanat ţeasta.

— Ce vrei, Aguilar? îl întrebă Scully.

Bărbatul întoarse puşca spre ea. Mulder observă că i se desfăcuse coama de cal şi părul îi atârna slinos pe umeri. Aguilar îi zâmbi.

— Deocamdată, *señorita*, vreau ostatici şi această maşină.

Îşi frecă obrajii cu mâna, ca şi cum ţepii din barbă l-ar fi deranjat. Toate planurile lui se duseseră de râpă, dar nu-şi pierduse buna dispoziţie.

— Este prea târziu să spun că nu va fi rănit nimeni dacă mă ascultaţi… dar vă rog să mă credeţi, *Liberación Quintana Roo* n-a vrut să verse nicio picătură de sânge. Eu doream obiectele antice, iar ei voiau să ia ostatici politici. Am fi reuşit fără victime, dar circumstanţele au fost potrivnice. Din cauza soldaţilor voştri americani şi a propriei voastre încăpăţânări.

Mulder auzi un trosnet de crengi deasupra capului şi îşi înălţă privirile.

Aguilar sesiză mişcarea şi întoarse din nou puşca spre el.

— Stai! exclamă el.

Mulder încremeni în loc, deşi auzise foşnetul. Ceva se târa prin tufişuri. Alte ferigi începuseră să se mişte în spatele lui Aguilar, dar mexicanul era concentrat asupra vehiculului.

— Luam obiecte de artă din ruinele maya, zise Aguilar. Din ruinele *noastre*. Era un fel de furt, dar nimeni nu pierdea nimic. *Bueno!* Jungla îngropase aceste comori de secole şi noi le valorificam, atâta tot. Barreio îşi cheltuia beneficiile pe fanteziile sale politice legate de independenţă şi alte tâmpenii, în timp ce eu le foloseam pentru sufletul meu, aşa cum trebuia de fapt. Am crescut pe străzile Meridei, agent Mulder. Mama era prostituată. De la opt ani m-am descurcat de unul singur, scotocind în lăzi de gunoi, furând de la turişti, adăpostindu-mă sub câte o cutie când ploua. Datorită Xitaclanului, m-am îmbogăţit — şi nu a avut nimeni de suferit — până când au început prea mulţi să-şi bage nasul unde nu le fierbea oala!

Îşi lăsă capul pe spate.

— Localnicii aveau motivele lor să nu se apropie de ruine. Arheologii americani ar fi trebuit să ştie… la fel ca voi.

— Ai promis deja că o să ne ucizi, zise Scully. Acum ce vrei, să ne trezeşti simpatia?

Aguilar ridică din umeri.

— Toţi vrem să ne facem înţeleşi, zise el, zâmbind. Este un sentiment omenesc.

În momentul acela, crengile de deasupra se rupseră şi, spre uimirea lui Mulder, apăru un şarpe uriaş, care se mişca uşor, graţios.

Aguilar îşi ridică privirile zbierând — dar prea încet şi prea târziu.

Colţii sclipiră ca nişte pumnale lungi, ascuţite. Apăru o gură mare şi înfometată. Solzii cu pene se răspândiră ca o coroană în jurul plăcilor osoase, sclipitoare ca un metal preţios. Monstrul se mişcă rapid, cu viteza fulgerului.

Aguilar căzu sub greutatea animalului. Reptila se încolăci în jurul lui, strângându-l ca nişte cabluri de oţel.

— Dumnezeule, murmură Scully.

Mexicanul urlă de durere şi groază. Puşca îi alunecă din mână. Se zbătea în strânsoarea de fier a şarpelui cu pene. Sângele îi ţâşni pe gură.

Oasele îi trosneau ca lemnul uscat. Apoi monstrul uriaş dispăru în tufiş, târându-şi victima după el.

Aguilar zbieră încă de două ori şi apoi nu se mai auziră decât foşnete, oase sfărâmate şi carne sfâşiată.

Scully rămase lângă Mulder, albă la faţă, cu ochii mari de uimire.

— Mulder…

Cassandra tuși amețită, murmurând:

— Kukulkan.

De partea cealaltă a maşinii altceva se mişcă şi mai repede, fără ca Mulder să-şi dea seama ce. Îl simţi strecurându-se prin ferigi şi ieşind apoi prin frunzele căzute şi crengile acoperite cu muşchi. Îi privea direct în faţă.

Un alt şarpe cu pene — mult mai mare decât primul — se înălţa dinaintea lor ca o cobră în faţa unui magician, dezgolindu-şi colţii lungi şi şuierând ameninţător.

— Mulder, ce-i asta? îl întrebă Scully în şoaptă.

— Îţi sugerez să rămânem nemişcaţi deocamdată, îi spuse el printre dinţi.

Monstrul se legăna în faţa lor, uriaş şi impresionant, mai mare decât orice crocodil din lume. Solzii săi cu pene semănau cu nişte spini. Respira şuierător, ca un abur care ţâşnea dintr-un boiler.

— Ce vrea?

Ochii irizaţi şi uleioşi ai şarpelui se mişcau ca o iluzie optică. Corpul lui semăna cu argintul viu. Părea adaptat unei alte gravităţi, unor condiţii de mediu diferite.

Mulder nu putea să se mişte. Se uita pur şi simplu la animal, sperând că niciuna din acţiunile sale nu avea să-l intimideze.

Monstrul îi privea cu ochii lui ca nişte perle incandescente, deosebit de inteligenţi şi miraţi.

Agentul îşi aminti de sculpturile, stelele şi imaginile lui Kukulkan zugrăvite peste tot. Aceste creaturi viclene fuseseră animalele străvechilor extratereștri, însoţitorii, ajutoarele lor… sau altceva, complet diferit.

Deși Kukulkan murise cu multe secole în urmă, aşa cum demonstrase cadavrul mumificat, urmaşii şerpilor cu pene, aduşi de nava extraterestră, se adaptaseră de-a lungul timpului. Se aclimatizaseră junglelor Americii Centrale, supravieţuind ascunşi în pădurile tropicale de nepătruns.

Animalul din faţa lor îi studia atent.

— Ce ar trebui să facem, Mulder? îl întrebă Scully.

Partenerul ei înfruntă privirile arzătoare şi opalescente ale şarpelui. Se priviră pentru o clipă şi simţi că animalul îl înţelesese; îi citise intenţiile.

Mulder îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

Scully stătea lângă el, cu ochii mari, albă la faţă, încleştându-şi degetele pe scaun. Cassandra Rubicon gemea, privind monstrul ca prin ceaţă.

În cele din urmă, tensiunea se evaporă în mod inexplicabil şi şarpele cu pene se retrase în tufişuri. Dispăru la fel de repede cum venise, lăsând în urmă numai crengi rupte.

Jungla amuţi din nou.

— Nu cred că o să ne mai deranjeze, murmură Mulder.

— Sper să ai dreptate, spuse Scully şocată. Dar hai să plecăm mai repede de aici, până nu se răzgândeşte.

TREIZECI ŞI OPT

Jackson Memorial Hospital, Miami
Sâmbătă, 11.17 a.m.

Bărbierit, cu haine curate, după un somn bun, Mulder se simţea ca o rudă venită în vizită când intră la Jackson Memorial Hospital din Miami, unde Cassandra Rubicon se afla în convalescență.

Acum, după ce se întorsese la civilizaţie, jungla deasă şi sălbatică i se părea o altă lume, cu insecte, scorpioni, şerpi şi o climă îngrozitoare… Deşi nu trecuseră decât două zile, nu uitase aventura prin care trecuse.

Cu ajutorul hărţii computerizate, el şi Scully reuşiseră să-şi croiască drum către est, spre o şosea asfaltată din statul Quintana Roo. Apoi, ca un supravieţuitor ce era, la volanul unei impresionante maşini blindate, Mulder gonise pe drumuri, spre groaza păstorilor şi a ţăranilor indieni cu păr negru, în veşminte maya viu colorate.

Folosindu-se de trusa de prim-ajutor pe care o găsise în maşină, Scully o îngrijise pe Cassandra, administrându-i tranchilizante şi dezinfectându-i rana. Era tot ce putea face, până ajungeau la un spital.

În cele din urmă, fuseseră opriţi de o maşină de poliţie şi întrebaţi ce căutau acolo cu o maşină blindată a armatei SUA. Scully ceruse politicos să fie duși la cea mai apropiată ambasadă americană.

În timp ce înaintau prin junglă, găsiseră raţii în portbagaj — „mâncare gata preparată" — şi o sticlă cu apă îmbuteliată. Cassandra nu reușise să vorbească sau să mănânce şi părea atât de ameţită de tot ce i se întâmplase, încât Mulder se îndoia că avea să-si mai amintească ceva care să-i susţină teoria despre nava extraterestră. Şi nici nu se mai aştepta să găsească vreun martor printre supravieţuitorii comandoului. Scully şi Mulder mâncaseră o parte din raţii, reuşind să-şi revină.

Cassandra fusese tratată într-un centru medical de urgenţă din Mexic, în timp ce Mulder telefonase superiorilor săi şi Scully completase documentele necesare. Când sosiseră la Miami, Cassandra fusese internată la Jackson Memorial, pentru a fi ţinută un timp sub observaţie. Era atât de slăbită, încât se bucurase să stea la spital.

Acum, în timp ce străbătea holul acoperit cu linoleum, Mulder se întrebă

dacă fiica arheologului avea să-l recunoască. Nu-l văzuse curat, în costum şi cravată.

Chemă ascensorul şi urcă spre rezerva ei. Uşile grele se închiseră etanş, izolându-l în cabina îngustă şi amintindu-i de Carlos Barreio, prins în nişa de conservare de la bordul navei avariate care fusese ridicată spre stele.

Din fericire, ascensorul spitalului nu se dovedi atât de periculos.

Cassandra Rubicon stătea într-un pat cu aşternuturi albe, bandajată la cap ca un veteran de război. Se uita la televizorul montat sus pe perete, plictisită şi amuzată în acelaşi timp. Subiectul animatei discuţii era „Femei care susţin că sunt căsătorite cu extratereştri”.

— Păcat că nu mi-am programat videorecorderul, zise Mulder. Aş fi vrut să înregistrez această emisiune.

Cassandra îl văzu în pragul uşii şi se lumină la faţă.

— Sunt unele lucruri care mi-au lipsit în junglă, spuse ea, întrerupând imaginea din telecomandă.

— Te simţi bine? o întrebă el, apropiindu-se de pat.

— Da, mult mai bine. Nici tu n-arăţi rău, de fapt.

Mulder se uită la tava cu mâncare aproape neatinsă.

— Ar trebui să te hrăneşti, să-ţi refaci forţele.

Fata încercă să zâmbească.

— Arheologia nu este pentru nevolnici, domnule Mulder.

— Spune-mi Mulder, te rog. Când aud „domnul Mulder“, am impresia că te referi la tatăl meu.

Fata se încordă când Mulder pomeni cuvântul „tată“.

— Trebuie să te întreb ceva, Cassandra, zise el serios, pentru că tot ce am văzut a fost ras de pe suprafaţa pământului. Ţi-a rămas cumva vreo însemnare, fotografie sau dovadă din Xitaclan?

Fata clătină din cap, strâmbându-se de durere; rana nu i se vindecase încă.

— Nu, nu am absolut nimic. Toată echipa mea a murit acolo: John şi Cait, Christopher şi Kelly — au fost seceraţi la începutul carierei. Şi tata a murit din cauza mea, din cauza Xitaclanului.

Întoarse capul spre televizor. Era evident că voia să evite această discuţie.

— Nu, Mulder, s-a dus totul. Nu mi-au mai rămas decât amintirile — şi nici măcar ele nu sunt prea clare.

Mulder rămase tăcut; nu ştia ce să-i spună.

Cassandra părea retrasă, ca şi cum ar fi încercat să-şi reactiveze propriile resurse interioare. Când vorbi, îl surprinse.

— Sunt mii de locuri neexplorate în Yucatán, Mulder. Poate că o să organizez o nouă expediţie când o să mă refac. Şi cine ştie ce o să mai găsim?

— Chiar, cine ştie? o aprobă el, zâmbind.

TREZECI ȘI NOUĂ

Acasă la Scully, Annapolis, MD
Duminică, 1.07 p.m.

Cu căţeluşul ei adormit în poală, Scully conectă computerul şi se aşeză la birou, inspirând adânc.

Ce diferenţă faţă de junglele umede şi pline de insecte ale Americii Centrale!

Acum, după ce se întorsese acasă, trebuia să redacteze raportul oficial despre Xitaclan, punând cap la cap tot ce se întâmplase. Mai erau şi alte cazuri, alte investigaţii... alte Dosare X. Trebuia să-l claseze pe cel de care se ocupaseră şi să meargă mai departe.

În câteva ore, stând liniştită în apartamentul ei, putea termina hârţoagele care se adunaseră în timpul expediţiei lor în Mexic. Era extraordinar de bine să te întorci la civilizaţie.

Îşi încrucişă picioarele şi îşi puse un carneţel pe genunchi, ca să-şi revizuiască însemnările, înainte să-şi detalieze raportul pe computer. Notă câteva titluri, împărtăşindu-şi ideile pe categorii larg definite.

Îşi îndepliniseră misiunea — îi găsiseră pe membrii echipei arheologice. Scully era mulţumită că putea clasa dosarul, cel puţin din punct de vedere strict profesional. Directorul Skinner va aprecia acest lucru.

Înşiră numele celor patru cercetători ucişi, explicând cum le găsise trupurile în cenotaf şi cum le scosese la suprafaţă, ajutată de Mulder. Descrisese cauza aparentă a morţii — răni prin împuşcare, vertebre rupte şi/sau înecare. În concluzie, opină că John Forbin, Kelly Rowan, Christopher Porte şi Cait Barron fuseseră ucişi de organizaţia de gherilă *Liberación Quintana Roo*.

Nu ştia ce să scrie despre Cassandra Rubicon. O găsiseră în viaţă, nevătămată, nu-şi dădea seama cum. Nu aflase nicio explicaţie satisfăcătoare pentru dispariţia ei timp de două săptămâni. Oare rătăcise prin junglă sau se ascunsese în ruinele din Xitaclan, în timp ce colegii ei zăceau morţi în puţul de sacrificiu? Oricum, nu putea include bazaconiile lui Mulder despre nava spaţială îngropată şi camera de conservare.

Ca notă de subsol, Scully preciză cum, după dezastrul de la Xitaclan şi

prăpădul provocat de operaţiunea militară secretă a SUA, guvernul mexican reuşise să zdrobească forţele de gherilă. Soldaţii confiscaseră armele ilegale rămase şi îi arestaseră pe revoluţionarii care se ascundeau în satele din junglă.

Violenta mişcare *Liberación Quintana Roo* fusese anihilată. Conducătorul ei, trădătorul şef de poliţie Carlos Barreio, scăpase. Mulder susţinea propria lui versiune. Dar argumentele lui nu erau destul de convingătoare ca să le includă în raport.

Cât despre arma nucleară care se presupunea că distrusese fortăreaţa lui Xavier Salida — investigaţiile lor nu găsiseră nicio dovadă că traficanţii de arme din America Centrală puseseră mâna pe un dispozitiv nuclear. În orice caz, cercetările vor continua, conduse de alte agenţii federale, cum ar fi CIA sau Departamentul de Stat.

Când ajunse la Vladimir Rubicon, Scully povesti circumstanţele care duseseră la asasinarea arheologului: fusese lovit în cap de Fernando Victorio Aguilar pentru că ameninţase că va cere ajutor guvernului. Intervenţia sa ar fi dat peste cap planurile lui Aguilar.

Ezitând, Scully mai preciză că ghidul lor, Aguilar, ucigaşul lui Rubicon, fusese omorât de „un animal sălbatic” în junglă.

Apoi ezită, jucându-se cu creionul, şi se ridică să-şi pregătească un ness, încălzind apa în cuptorul cu microunde.

Monstruoşii şerpi cu pene erau cel mai greu de explicat. Prezenţa lor îngreuna foarte mult raportul. Nu ştia cum să îi categorisească, dar îi văzuse cu ochii ei. Nu putea să le nege existenţa.

Când Mulder îi descrise cum arătau la lumina lunii, crezuse că avusese halucinaţii. Dar îşi amintea şi acum ce îngrozită fusese când se uitase la animalul cumplit cu solzii săi irizaţi şi colţii curbaţi.

În cele din urmă, hotărându-se, Scully se aşeză la birou şi luă creionul. Fără să se gândească, scrise propria ei explicaţie, atâta cât se pricepea.

După părerea ei, şerpii cu pene erau o specie de reptile necunoscute, probabil pe cale de dispariţie, care supravieţuiseră din cele mai vechi timpuri, drept dovadă legendarele imagini maya, zugrăvite pe zidurile piramidelor şi pe obiectele de artă. Într-un fel, Scully îşi dădu seama că Mulder avusese dreptate — şerpii cu pene apăreau peste tot în cultura maya, dovedind că străvechii locuitori văzuseră creaturile cu ochii lor. Mulder sugerase chiar că sângeroşii şerpi ar putea fi răspunzători de numărul mare de persoane date dispărute în zona Xitaclan.

Descrise densitatea pădurilor tropicale din America Centrală, cu mii de specii noi identificate în fiecare an. Prin urmare, nu era imposibil ca o mare reptilă carnivoră — mai ales una atât de inteligentă — să rămână nedescoperită de expediţiile ştiinţifice şi de studiile zoologice întreprinse.

Agentul Mulder îi reamintise câte imagini ale unor creaturi asemănătoare se întâlneau în mitologia lumii: balauri, şopârle hidoase, zmei înaripaţi, dragoni chinezeşti de apă — şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că aceste animale ciudate existaseră, probabil, cu adevărat.

Dar distrugerea Xitaclanului şi activitatea vulcanică înregistrată de curând în acel loc îl împiedicaseră pe Mulder să prezinte dovezi palpabile. Obiectele lui extraterestre şi epava navei spaţiale dispăruseră. De aceea, Scully considera că nu trebuia decât să redea propria lui declaraţie verbală, fără niciun comentariu.

Sorbi din cafeaua amară şi îşi revizui însemnările. Tăie câteva rânduri scrise în carneţelul ei, încercă să-şi aranjeze gândurile pe hârtie, iar apoi îşi aşeză degetele pe tastatură.

Trebuia să redacteze un raport cât mai neutru. În orice caz, Scully nu putea spune decât că numeroasele anomalii din Xitaclan rămăseseră nelămurite.

PATRUZECI

Sediul FBI, Washington, DC
Duminică, 2.12 p.m.

Deşi sediul FBI nu se închidea niciodată complet, duminică după-amiaza era linişte şi Mulder se bucura de această atmosferă tihnită, atât de diferită de zarva unei zile obişnuite de lucru.

Doar un şir de lumini fluorescente sclipeau în tavan; celălalt era stins. Ambianţa birourilor FBI îl înconjura ca o prezenţă tangibilă: mii de investigaţii, dosarele cu cazuri, telefoanele care, de obicei, sunau fără întrerupere, zumzetul fotocopiatoarelor.

Telefonul de pe biroul lui era tăcut — la fel ca cele din birourile învecinate.

Era ceva obişnuit pentru el să vină în weekend. Scully glumea adeseori pe seama lui, spunând că nu avea viaţă socială.

Acum stătea gânditor, cu storurile trase şi veioza aprinsă. Frecându-şi nasul, dădu la o parte teancul de cărţi despre miturile şi arheologia maya.

Studie nişte fotografii luate din satelit. Le obţinuse în schimbul a două bilete la meciurile lui Washington Redskins. Cumpărase un abonament pentru tot sezonul, deşi nu prea avea timp să meargă. Dar iată că biletele se dovedeau adeseori utile pentru obţinerea unor favoruri din partea colegilor.

Privi fotografiile detaliate; câteva prezentau craterul care se căscase pe locul vilei unei baron mexican al drogurilor. Curios, se uită la o altă imagine, reprezentând ruinele din Xitaclan.

Activitatea vulcanică făcuse senzaţie printre geologi. Acea parte a Yucatánului ar fi trebuit să fie stabilă, în loc să dea naştere unui vulcan în erupţie, asemănător misterioasei apariţii a lui Paricutin în 1948. Conul noului vulcan începuse deja să prindă contur şi rapoartele geologice estimaseră că erupţia va continua ani în şir.

Mulder se întrebă dacă exista vreo legătură între Paricutin şi Xitaclan, dar îşi alungă gândul.

Nu va mai avea ocazia să se întoarcă în Yucatán. N-avea de ce, pentru că lava şi cutremurele vulcanice anihilaseră toate dovezile, mai mult ca sigur.

Nu mai rămăsese nici urmă din gloria trecută a Xitaclanului.

Luă în mână preţiosul artefact din jad, piatra netedă, verde-alburie, sculptată în forma unui şarpe cu pene.

De data aceasta obiectul îl făcu să se cutremure, pentru că văzuse animalul în realitate. Pipăi penele şi colţii din gura deschisă. Atâtea secole încărcate de mister zăceau în acel loc și în acest artefact.

Dar nimeni nu avea să-i creadă explicaţiile acum, după ce Xitaclanul fusese distrus. Ca de obicei.

Puse sculptura pe birou, oftând. Cel puţin avea s-o folosească drept prespapier.